سلسلة علمية في بيان مسائل منهجية

KENNIS SERIES

DE OPHELDERING VAN DE METHODOLOGIE KWESTIES

اللجنة المفوضة

HET GEDELEGEERDE COMITÉ VAN DE GILĀFAH

Millatu Ibrāhīm Publicaties

In de naam van Allāh, de Barmhartige, de Genadevolle.

Titel:	De opheldering van de methodologie kwesties
Auteur:	Het Gedelegeerde Comité van de Gilāfah
Vertaling:	Millatu Ibrāhīm Publicaties
Datum:	Muḥarram, 1440H.

Millatu Ibrāhīm Publicaties

Facebook | YouTube

TRANSLITERATIE TABEL

Letter	Transliteratie	Zin	Betekenis
ا	ā	تبارك وتعالى	Gezegend en Verheven is Hij.
ب	b	سبحانه وتعالى	Heilig en Verheven is Hij.
ت	t	عز وجل	Machtig en Groot is Hij.
ث	ṭ	صلى الله عليه وسلم	Allāh’s groet en vrede zij met hem.
ج	j	عليه الصلاة والسلام	Met hem is de groet en de vrede [van Allāh].
ح	ḥ	عليه السلام	Vrede zij met hem.
خ	g	عليهما السلام	Vrede zij met hen beide.
د	d	عليهم السلام	Vrede zij met hen.
ذ	ḍ	رضي الله عنه	Moge Allāh tevreden met hem zijn.
ر	r	رضي الله عنها	Moge Allāh tevreden met haar zijn.
ز	z	رضي الله عنهما	Moge Allāh tevreden met hen beide zijn.
س	s	رضي الله عنهم	Moge Allāh tevreden met hen zijn.
ش	ṣ	رحمه الله	Moge Allāh genadig met hem zijn.
ص	ṡ	رحمهما الله	Moge Allāh genadig met hen beide zijn.
ض	ḋ	رحمهم الله	Moge Allāh genadig met hen zijn.
ط	ṫ		
ظ	ż		
ع	‘		
غ	ġ		
ف	f		
ق	q		
ك	k		
ل	l		
م	m		
ن	n		
ه	h		
و	w, ū		
ى	y, ī		
ء	'		

INHOUDSOPGAVE

Ṣayg Muḥammad Ibn ʿAbdil-Wahhāb ﷺ zei:

فالله الله يا إخواني!! تمسكوا بأصل دينكم، وأوله وآخره، وأسه ورأسه شهادة أن لا إلٰه إلا الله، واعرفوا معناها وأحبوها، وأحبوا أهلها، واجعلوهم إخوانكم ولو كانوا بعيدين، واكفروا بالطواغيت وعادوهم وأبغضوهم وأبغضوا من أحبهم أو جادل عنهم أو لم يكفرهم أو قال: ما علي منهم، أو قال ما كلفني الله بهم، فقد كذب هذا على الله وافترى، فقد كلفه الله تعالى بهم، وافترض عليه الكفر بهم والبراءة منهم ولو كانوا إخوانهم وأولادهم، فالله الله يا إخواني، تمسكوا بذلك لعلكم تلقون ربكم وأنتم لا تشركون به شيئا.اللّٰهُمَّ توفنا مسلمين وألحقنا بالصالحين

Allāh, Allāh ! O mijn broeders ! Houdt vast aan het fundament van jullie religie. Haar begin, haar eind, haar kern en haar hoofd: De getuigenis dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allāh. Leer zijn betekenis, houdt ervan, houdt van zijn mensen, en maak hen tot jullie broeders, zelfs als zij ver weg zijn. Wees ongelovig in de ṫawāġīt[1], bestrijdt en haat hen, en eenieder die van hen houdt, of hen verdedigt, of hen niet ongelovig verklaart, of zegt: "Er niks verplicht voor mij [m.b.t. hen]", of zegt: "Allāh heeft voor mij niks verplicht gemaakt m.b.t hen". Waarlijk, wie dat zegt heeft een leugen over Allāh verzonnen. Waarlijk, Allāh heeft het verplicht gesteld om ongelovig te zijn in hen en om zich van hen te distantiëren, al waren zij jullie broeders en kinderen. Dus Allāh, Allāh ! O mijn broeders ! Houdt daar standvastig aan vast zodat jullie wellicht jullie Heer ontmoeten zonder dat jullie iets als deelgenoot aan Hem hebben toegeschreven. O Allāh, laat ons sterven als Muslimīn en verenig ons met de rechtschapene.[2]

[1] Alles wat aanbeden wordt naast Allāh, en tevreden is met de aanbidding van degenen die hem aanbidden, volgen, of gehoorzamen in iets anders dan de gehoorzaamheid aan Allāh en Zijn boodschapper, is een ṫāġūt.
[2] Majmūʿ rasā'il fī at-Tawḥīd wa al-Īmān, v. 1, blz. 368.

VOORWOORD

In de naam van Allāh, de Barmhartige, de Genadevolle. Voorwaar, alle lof is aan Allāh. Wij zoeken Zijn hulp en Zijn vergiffenis. Wij zoeken toevlucht bij Hem tegen het kwaad van onze eigen zielen en het kwaad van onze slechte daden. Wie Allāh leidt, zal nooit worden afgedwaald, en wie Allāh laat dwalen, zal nooit geleid worden. Ik getuig dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allāh alleen, zonder deelgenoten, en ik getuig dat Muḥammad Zijn dienaar en boodschapper is.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ﴾

O jullie die geloven, vrees Allāh zoals Hij gevreesd dient te worden. En sterf niet, behalve als Muslimūn.[3]

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا﴾

O mensen, vrees jullie Heer Die jullie heeft geschapen uit één ziel, en daaruit heeft Hij zijn echtgenote geschapen. En uit hen beide verspreide Hij vele mannen en vrouwen. En vrees Allāh aan Wie jullie vragen en [verbreek niet de relaties van] de baarmoeders. Waarlijk, Allāh ziet voortdurend op jullie toe.[4]

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ۝٧٠ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا﴾

O jullie die geloven, vrees Allāh en spreek met passende woorden. ﴾70﴿ Hij zal voor jullie jullie daden succesvol laten zijn en Hij zal voor jullie jullie zonden vergeven. En wie Allāh en Zijn boodschapper gehoorzaamt, heeft zeker een grandioze overwinning behaald.[5]

Voorwaar, het meest waarachtige woord is het boek van Allāh, en de beste leiding, is de leiding van Muḥammad ﷺ. En de meest kwaadaardige zaken, zijn de geïnnoveerde zaken. En elke nieuwe uitgevonden zaak is een innovatie, en elke innovatie is een dwaling, en elke dwaling is in het vuur. Wat volgt:

[3] Sūrah āl ‘Imrān, 102.
[4] Sūrah an-Nisā’, 1.
[5] Sūrah al-Aḥzāb, 70-71.

De voortdurende aanvallen van de vijanden van Allāh gericht naar de pure *ʿaqīdah* [geloofsovertuiging] van de Islām, om zo verdeeldheid en onenigheid te zaaien, zijn niet verborgen voor de Muslimīn. En waarom zouden zij dat ook niet doen? Want het was immers vanwege de pure *ʿaqīdah* en het vastklampen aan de *jamāʿah* [de groep op de waarheid] waardoor Allāh Zijn hulp meer dan 1400 jaar geleden stuurde naar de opkomende Islāmitische staat in al-Madīnah. Het toestond om zich uit te breiden tot de grenzen van Europa, waarbij zij de onderdrukkende rijken van de romeinen en de perzen ten onder lieten gaan.

Terwijl de vijanden van Allāh openlijk miljarden besteden om de *ʿaqīdah* te verstoren, is er een verborgen vijand opgedoken, geïnspireerd door de duivel, die de *jamāʿah* wilde infiltreren onder de bedekking van de duisternis om zo corruptie van binnenuit te doen verspreiden. En toen de Islāmitische staat de voorgenoemde hulp van Allāh ﷻ kreeg, door vast te klampen aan de onveranderde *ʿaqīdah* en de oproep tot de heroprichting van de *jamāʿah*, veroverde het grote stroken grondgebieden in zowel Irak en Ṣām [Syrië] in een korte tijdspan van drie maanden, een bepaalde groep zag toen zijn kans schoon om zijn verborgen tanden te ontblootten.

De extremistische groep, die losjes bekend staan als de *Ḥāzimiyyah*, begonnen hun gif te verspreiden onder de schaduw en bescherming van de Islāmitische staat. Om de *jamāʿah* te beschermen en om de verspreiding van deze ziekte af te kappen, hebben de geleerden en de studenten van kennis van de Islāmitische staat hun misvattingen opgehelderd. Wat begon met debatten en ophelderingen, waardoor vele terugkeerden naar de waarheid, en alle lof zij Allāh, eindigde het in gevangenschap en executies [van deze ketters].

De zaak zette zich voort totdat de Islāmitische staat werd gedwongen om verschillende brieven uit te brengen waarin haar *manhaj* [methodologie] werd opgehelderd. Het werd afgerond met de officiële publicatie van een audio serie genaamd: *Silsilah ʿIlmiyyah fī bayān masāʾil manhajiyyah*, waarvan dit boek een vertaling is. Het behandeld een aantal kwesties die het middelpunt zijn geworden van verhitte debatten waar de onwetenden en de extremisten zich aan vastklampten.

Tijdens het lezen van dit boek zal je de veelzijdigheid aan citaten van de geleerden van ahl as-Sunnah tegenkomen, wat de belichaming van het vaak aangehaalde, maar alsnog verwaarloosd door vele, principe is, namelijk: "*volgens het begrip van de vrome voorgangers*". Ṣayg aṣ-Ṣinqītī ﷺ zei: Wij zijn degenen die volgen en niet

nieuwe zaken in de religie innoveren. Wij wijzen naar de overgeleverde kennis van het verleden, zoals gezegd is door imām Mālik ﷺ: "Het is een verplichting voor elke student van kennis om zich te bevinden op rust en standvastigheid, en de overleveringen van zij die hem voor zijn gegaan." Hierom is het een verplichting om deze overgeleverde kennis van het verleden te bezitten.[6]

In tegenstelling tot vele, die zich niet aan dit eervolle principe vasthouden, is de Islamitische staat wel een volger, en geen innoveerder. En dit boek zal daarover getuigen.

Wij vragen Allāh dat dit boek zal dienen als leiding voor eenieder die oprecht opzoek is naar de waarheid. En Allāh weet het beter. Moge Allāh de groet en vrede sturen naar onze leraar en leider, Muḥammad, zijn familie en zijn metgezellen. En Alle lof is aan Allāh, de Heer der werelden.

[6] Diverse vragen, #9698.

HOOFDSTUK 1 INTRODUCTIE

Alle lof zij Allāh, de Heer der werelden. Het [goede] einde is voor de godsvrezenden, en er is geen transgressie behalve tegen de onrechtplegers. Ik getuig dat er niks waard is om aanbeden te worden behalve Allāh alleen, zonder deelgenoten, de rechtmatige en duidelijke Koning. En ik getuig dat Muḥammad Zijn dienaar en boodschapper is, de imām van de eerste en de laatste. Wat volgt:

Het volgende is een boek dat een aantal zaken m.b.t. methodologie en *ʿaqīdah* verduidelijkt en uitlegt. Zaken waar verwarring en onduidelijkheid over is ontstaan onder sommige van onze zonen en broeders van de soldaten van de Islāmitische staat en onder de rest van de Muslimīn binnen en buiten de gilāfah. Dit kwam door het bericht dat was uitgebracht door het Gedelegeerde Comité getiteld met de edele āyah: ﴾Opdat degenen die vernietigd dienden te worden, vernietigd zouden worden op een duidelijk bewijs, en degenen die zouden leven, leven op een duidelijk bewijs[7]﴿. En de consequente opschorting en opheffing van het handelen ernaar, vanwege wat het bevatte aan kennis gerelateerde en methodologiefouten, en vanwege dubbelzinnige uitspraken die op meerdere manieren geïnterpreteerd konden worden wat leidde tot oneindigheid en ruzie.

Dus was het voor ons verplicht om de verduidelijking niet uit te stellen toen het dringend en een absolute noodzaak was, om zo het woord van de staat te verenigen, de harten van zijn soldaten te verenigen op de waarheid, hen te bevrijden [van onderlinge onenigheid] om zo de agressie van de mensen van ongeloof te kunnen confronteren, en zo de essentie van de Islām en haar rituelen te beschermen. Allāh ﷻ heeft ons gewaarschuwd over onenigheid en geschillen met een strenge en hevige waarschuwing, zoals Hij ﷻ zei:

﴿وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ ۖ وَاصْبِرُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾

En gehoorzaam Allāh en Zijn boodschapper en redetwist niet, opdat jullie niet ontmoedigd worden en jullie kracht weggenomen wordt, en wees geduldig. Waarlijk, Allāh is met de geduldige.[8]

[7] Sūrah al-Anfāl, 42.
[8] Sūrah al-Anfāl, 46.

En tegelijkertijd, heeft Hij ons bevolen om bij de *jamāʿah* te blijven en verheerlijkte het belang ervan. De profeet ﷺ zei:

تَلْزَمُ جَمَاعَةَ الْمُسْلِمِينَ وَإِمَامَهُمْ

Klamp je vast aan de *jamāʿah* van de Muslimīn en hun imām [leider].[9]

En hij ﷺ zei ook:

وَيَدُ اللهِ مَعَ الْجَمَاعَةِ

De Hand van Allāh is met de *jamāʿah*.[10]

En de profeet ﷺ zei:

و إيَّاكُم والفُرقةِ فإنَّ الشَّيطانَ مع الواحدِ وهو مِن الاثنينِ أبعدُ

Ik waarschuw jullie tegen het splitsen en onenigheid, want de duivel is met de alleenstaande man, en hij [de duivel] is verder verwijderd van twee.[11]

En het is gekomen in de ḥadīṯ die overgeleverd en authentiek verklaard is door At-Tirmiḏī dat de profeet ﷺ zei:

وَأَنَا آمُرُكُمْ بِخَمْسٍ اللهُ أَمَرَنِي بِهِنَّ السَّمْعُ وَالطَّاعَةُ وَالْجِهَادُ وَالْهِجْرَةُ وَالْجَمَاعَةُ فَإِنَّهُ مَنْ فَارَقَ الْجَمَاعَةَ قِيدَ شِبْرٍ فَقَدْ خَلَعَ رِبْقَةَ الإِسْلاَمِ مِنْ عُنُقِهِ إِلاَّ أَنْ يَرْجِعَ فَقَالَ رَجُلٌ يَا رَسُولَ اللهِ وَإِنْ صَلَّى وَصَامَ قَالَ " وَإِنْ صَلَّى وَصَامَ

En ik beveel jullie met vijf zaken waarmee Allāh mij heeft bevolen: Luisteren en gehoorzamen, *jihād*[12], *hijrah*[13] en de *jamāʿah*. Want voorwaar, wie de *jamāʿah* verlaat met de lengte van een handspan, heeft dan de lus van Islām van zijn nek afgehaald, tenzij hij terugkeert. Een man vroeg: O boodschapper van Allāh, zelfs als hij bidt en vast? Waarop hij zei: Zelfs als hij bidt en vast.[14]

[9] Ṣaḥīḥ al-Bugārī, 7084.
[10] Jāmiʿ at-Tirmiḏī, 2167.
[11] As-Sunnah [Ibn Abī ʿĀṣim], 76.
[12] Strijden om het woord van Allāh het hoogst te maken.
[13] Emigratie vanuit het land van ongeloof naar het land van Islām.
[14] Jāmiʿ at-Tirmiḏī, 2863.

De oorzaken voor fitnah, onenigheid en geschillen zijn:

1. Het verlaten van het vastklampen aan het boek en de sunnah volgens het begrip van de *salaf*[15], het handelen op de uitspraken van mensen en bevliegingen.

Hij ﷻ zei:

﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

En houd jullie allen stevig vast aan het koord van Allāh en wees niet verdeeld.[16]

En Hij ﷻ zei:

﴿وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۗ وَمَن يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

En hoe kunnen jullie ongelovig zijn, terwijl de āyāt van Allāh aan jullie worden voorgedragen en Zijn boodschapper onder jullie is? En degene die zich vastklampt aan Allāh is zeker geleidt naar een recht pad.[17]

En de profeet ﷺ zei:

تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ، لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا: كِتَابَ اللهِ وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ

Ik heb bij jullie twee zaken achtergelaten, jullie zullen nooit dwalen zolang jullie je eraan vastklampen: Het boek van Allāh en de sunnah van Zijn profeet.[18]

En op het gezag van Abū Hurayrah رضي الله عنه dat de boodschapper van Allāh ﷺ zei:

إِنَّ اللَّهَ يَرْضَى لَكُمْ ثَلاَثًا وَيَكْرَهُ لَكُمْ ثَلاَثًا فَيَرْضَى لَكُمْ أَنْ تَعْبُدُوهُ وَلاَ تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَأَنْ تَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلاَ تَفَرَّقُوا وَيَكْرَهُ لَكُمْ قِيلَ وَقَالَ وَكَثْرَةَ السُّؤَالِ وَإِضَاعَةَ الْمَالِ

[15] De eerste generaties Muslimīn.
[16] Sūrah āl 'Imrān, 103.
[17] Sūrah āl 'Imrān, 101.
[18] Al-Muwaṭṭa', [Kitab Al-Qadr, 3].

Waarlijk, Allāh is tevreden met drie [zaken] voor jullie, en haat drie [zaken] voor jullie; Hij is tevreden voor jullie dat jullie Hem aanbidden en niks aan Hem gelijk maken. Om ten allen stevig aan het koord van Allāh te houden en niet verdeeld te raken. En Hij haat voor jullie roddelen, buitensporig vragen stellen en het verkwisten van bezit.[19]

En hij ﷺ was gewoon om tijdens het geven van een preek te zeggen:

إِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ وَشَرَّ الأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا

Het meest waarachtige woord is het boek van Allāh, en de beste leiding is de leiding van Muḥammad ﷺ en de slechtste zaken zijn de geïnnoveerde zaken.[20]

Ibn ʿAbbās ﵄ zei:

أمر الله جلّ ثناؤه المؤمنين بالجماعة، فنهاهم عن الاختلاف والفرقة، وأخبرهم أنما هلك من كان قبلهم بالمراء والخصومات في دين الله.

Allāh ﷻ beval de gelovigen om bij de *jamāʿah* te behoren, [derhalve] verbood Hij hen van het hebben van geschillen en het opsplitsen, en informeerde hen dat degenen voor hen vernietigd werden door het redetwisten en onenigheid in de religie van Allāh ﷻ.[21]

En het is overgeleverd van de edele tābiʿi[22], Ibn Ṣihāb az-Zuhrī ﵀ dat hij zei:

كَانَ مَنْ مَضَى مِنْ عُلَمَائِنَا يَقُولُونَ: الِاعْتِصَامُ بِالسُّنَّةِ نَجَاةٌ

Degene die [ons] voorgingen van onder onze geleerden waren gewoon om te zeggen: Het vastklampen aan de sunnah is veiligheid.[23]

[19] Ṣaḥīḥ Muslim, 1715.
[20] Sunan an-Nasāʾī, 1578.
[21] Tafsīr aṭ-Ṭabarī, 3:105.
[22] De generatie na de metgezellen.
[23] Sunan ad-Dārimī, 230.

Imām al-Awzā'ī ﷺ zei:

عَلَيْك بِآثَارِ مَنْ سَلَفَ، وَإِنْ رَفَضَكَ النَّاسُ، وَإِيَّاكَ وَآرَاءَ الرِّجَالِ، وَإِنْ زَخْرَفُوهُ لَكَ بِالقَوْلِ، فَإِنَّ الأَمْرَ يَنجَلِي، وَأَنْتَ عَلَى طَرِيْقٍ مُسْتَقِيْمٍ.

Houdt je vast aan de voetsporen [d.w.z. de overleveringen] van de salaf, ook al verwerpen de mensen jou, en kijk uit voor de meningen van de mensen, ook al worden zij gesierd met [mooie] woorden; Want waarlijk, de zaak zal duidelijk voor jou worden wanneer jij je bevindt op het rechte pad.[24]

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

وأهل السنة والجماعة يتبعون الكتاب والسنة ويطيعون الله ورسوله، فيتبعون الحق ويرحمون الخلق

Ahl As-Sunnah wa al-Jamā'ah volgen het boek en de *sunnah*, gehoorzamen Allāh en Zijn boodschapper, derhalve volgen zij de waarheid en zijn zij genadig voor de schepping.[25]

En hij ﷺ zei ook:

والفتنة والفرقة لا تقعان إلا من ترك ما أمر الله به، والله تعالى أمر بالحق والعدل وأمر بالصبر، والفتنة تكون من ترك الحق أو من ترك الصبر

Fitan [beproevingen] en onenigheid doen zich niet voor, behalve door het verlaten van het bevel van Allāh, en Allāh ﷻ heeft bevolen om vast te klampen aan de waarheid, rechtvaardigheid en beveelt ons om geduldig te zijn. [Derhalve] *fitnah* doet zich voor door het verlaten van de waarheid of het laten van geduld.

2. Het onvermogen om de *sunnah* te onderscheiden van *bid'ah* [religieuze innovatie] wat gebracht is door een aantal kleintjes die zichzelf associëren met kennis, terwijl zij slechts halve kennis bezitten. Degenen die zichzelf plaatsen tussen de rangen van de *mutjahid*[26] geleerden.

[24] Siyar A'lam an-Nubalā', v.7, blz. 120.
[25] Majmū' al-Fatāwā, v. 3, blz. 279.
[26] De geleerde die *ijtihād* [Persoonlijke inspanning om een juridisch oordeel te vinden middels de geopenbaarde teksten.] verricht.

Dus je ziet één van hen beweren dat hij de meest rechtgeleide is en dat de *sunnah* [slechts] met hem is, en dat degene die verschilt met hem een dwalende *mubtadi‘* [innoveerder] is, en wellicht noemt hij hem zelfs een ongelovige. Wat resulteerde in onenigheid en kwade gevolgen waarvan alleen Allāh de omvang volledig van kent. De *sunnah* is wat Allāh en Zijn boodschapper hebben bevolen, en *bid‘ah* is wat Allāh niet heeft voorgeschreven in de religie. Hij ﷻ zei:

﴿فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِن كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

Vraag degenen met kennis indien jullie het niet weten.[27]

Op het gezag van ‘Abdullāh Ibn ‘Amr Ibn al-‘Ās ﷺ dat hij zei: Ik hoorde de boodschapper van Allāh ﷺ zeggen:

إِنَّ اللَّهَ لاَ يَقْبِضُ الْعِلْمَ انْتِزَاعًا، يَنْتَزِعُهُ مِنَ الْعِبَادِ، وَلَكِنْ يَقْبِضُ الْعِلْمَ بِقَبْضِ الْعُلَمَاءِ، حَتَّى إِذَا لَمْ يُبْقِ عَالِمًا، اتَّخَذَ النَّاسُ رُءُوسًا جُهَّالاً فَسُئِلُوا، فَأَفْتَوْا بِغَيْرِ عِلْمٍ، فَضَلُّوا وَأَضَلُّوا

Allāh neemt niet de kennis weg door het uit de [harten van de] mensen weg te halen, maar Hij neemt het weg doormiddel de dood van de geleerden, totdat wanneer er geen één geleerde meer over is, zullen de mensen onwetenden als hun leiders nemen die wanneer zij gevraagd worden hun fatwa zullen uitvaardigen zonder kennis. Waarop zij zullen dwalen en de mensen laten dwalen.[28]

En Muḥammad Ibn Sīrīn ﷺ zei:

إِنَّ هَذَا الْعِلْمَ دِينٌ فَانْظُرُوا عَمَّنْ تَأْخُذُونَ دِينَكُمْ

Waarlijk, deze kennis is religie, dus kijk van wie jij jouw religie leert.[29]

Van de eigenschappen van de hoofden van dwaling, ahl al-Bid’ah, is dat zij hun valsheid verkondigen door welbespraakte slogans van de *ṣarī‘ah* [Islāmitische wetgeving] te gebruiken, zoals: *Het behouden van de uitstekendheid van tawḥīd*, *de millah van Ibrāhīm* ﷺ, *De zuivere tawḥīd* en andere soortgelijke slogans. Net zoals de gawārij die tegen ‘Alī Ibn Abī Ṭālib ﷺ zeiden: “Er is geen oordeel behalve die

[27] Sūrah an-Naḥl, 43.
[28] Ṣaḥīḥ Al-Bugārī. 100.
[29] Ṣaḥīḥ Muslim, introductie, 25.

van Allāh". En: "Wij refereren niet naar mensen voor een oordeel, wij willen het oordeel van Allāh". Deze slogans gaan niet onopgemerkt aan de mensen van kennis voorbij, net zoals een neppe dīnār niet onopgemerkt blijft voor de gouddeskundige. ʿAlī ﵁ begreep de achterliggende betekenis van de uitspraak van de Ḥarūriyyah, en hun uitspraak: "Er is geen oordeel behalve die van Allāh", ging hem niet onopgemerkt voorbij, zoals bij de onwetenden, want hij ﵁ zei:

لا حكم إلا لله ﴿فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۖ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ﴾ فما تدرون ما يقول هؤلاء، يقولون: لا إمارة، أيها الناس إنه لا يصلحكم إلا أمير بر أو فاجر

Er is geen oordeel behalve die van Allāh, ﴾Wees dan geduldig. Waarlijk de belofte van Allāh is waarheid. En laat je niet ontmoedigen door degenen die niet overtuigd zijn[30]﴿. Weet jij wat zij zeiden [d.w.z. wat zij werkelijk bedoelden]? Zij zeiden: Geen leiderschap. O mensen, waarlijk niks zal jullie verbeteren behalve een leider, [hetzij] rechtvaardig of verdorven.[31]

Op het gezag van ʿUbaydullāh Ibn Abī Rāfiʿ, de bediende van de boodschapper van Allāh ﷺ:

أَنَّ الْحَرُورِيَّةَ لَمَّا خَرَجَتْ وَهُوَ مَعَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ - رضى الله عنه - قَالُوا لاَ حُكْمَ إِلاَّ لِلَّهِ. قَالَ عَلِيٌّ كَلِمَةُ حَقٍّ أُرِيدَ بِهَا بَاطِلٌ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وَصَفَ نَاسًا إِنِّي لأَعْرِفُ صِفَتَهُمْ فِي هَؤُلاَءِ يَقُولُونَ الْحَقَّ بِأَلْسِنَتِهِمْ لاَ يَجُوزُ هَذَا مِنْهُمْ - وَأَشَارَ إِلَى حَلْقِهِ مِنْ أَبْغَضِ خَلْقِ اللَّهِ إِلَيْهِ مِنْهُمْ أَسْوَدُ إِحْدَى يَدَيْهِ طُبْىُ شَاةٍ أَوْ حَلَمَةُ ثَدْيٍ

Dat toen de Ḥarūriyyah rebelleerde, en hij was met ʿAlī Ibn Abī Ṫālib ﵁, dat zij zeiden: Er is geen oordeel behalve die van Allāh. Zei ʿAlī ﵁: Een woord van waarheid, waarmee valsheid wordt bedoeld. De boodschapper van Allāh ﷺ omschreef een volk en waarlijk, ik zie die eigenschappen in hen terug. Zij zeggen de waarheid met hun tongen, doch passeert het niet verder dan dit, en hij wees naar zijn keel, en de meest verachtelijke onder de schepping van Allāh is een zwarte man onder hun [de gawārij], één van zijn hand is als de tand van een geit of de tepel van een borst.[32]

[30] Sūrah ar-Rūm, 60.
[31] Al-Mušannaf li Ibn Abī Ṣaybah, 38927.
[32] Šaḥīḥ Muslim, 1066 g.

Imām an-Nawawī ﷺ zei:

قوله: قالوا لا حكم إلا لله، قال علي: كلمة حق أريد بها باطل، معناه أن الكلمة أصلها صدق، قال الله تعالى: ﴿إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ﴾ لكنهم أرادوا بها الإنكار على علي رضي الله عنه في تحكيمه

Zijn uitspraak: Zij zeiden: Er is geen oordeel behalve die van Allāh. ʻAlī zei: Een woord van waarheid, waarmee valsheid wordt bedoeld. D.w.z. deze worden hebben een juiste bron. Allāh ﷻ zei: ﴾Het oordeel is alleen aan Allāh[33]﴿, maar zij zeiden het om het oordeel van ʻAlī ﷺ te verwerpen.[34]

Hierom is het verplicht voor degene die opzoek is naar de waarheid, om de waarheid te verkrijgen uit zijn bron, niet van hen die warrig en verward zijn, die halve kennis bezitten, noch van de geleerden van dwaling. Sufyān Ibn ʻUyaynah, en andere van onder de mensen van kennis, zoals imām Aḥmad en ʻAbdullāh Ibn al-Mubārak zeiden:

إذا اختلف الناس فانظروا ما عليه أهل الثغر، فإن الله سبحانه وتعالى يقول: ﴿وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا﴾

Wanneer de mensen [onderling] verschillen, kijk dan naar wat de mensen van de frontlinies zeggen, omdat Allāh ﷻ zei: ﴾En degene die strijden omwille van Ons, zullen Wij zeker leiden naar Onze wegen[35]﴿.[36]

Dus hoe kan jij, o mijn mujāhid broeder, de geleerden van de frontlinies, die voort zijn gegaan naar het land van jihād en Islām verlaten? Hoe kan jij deze pure fontein verlaten en vervolgens jouw religie nemen van degene die bleef zitten op de schoot van de ṫawāġīt van het Arabische-schiereiland en elders? Hij heeft hen nimmer ongelovig verklaart, noch heeft hij hen berispt, hij begeeft zich onder hun soldaten, veiligheidsdiensten en inlichtingendiensten zonder hen uit te leggen wat zij aan teniet doeners [van de Islām] hebben begaan. Wees niet misleid, o mijn broeder, met de opsluiting van één van hen door de ṫāġūt, het zou kunnen dienen als een opheldering of advertentie van hem en zijn uitspraken, of om hem te sturen om tussen de broeders in de gevangenis te zitten om onrust en misvattingen tussen hen

[33] Sūrah Yūsuf, 40.
[34] Ṣarḥ Ṣaḥīḥ Muslim, 1066.
[35] Sūrah al-ʻAnkabūt, 69.
[36] Tafsīr al-Qurṫubī, 29:69.

te verspreiden. De kans was er voor hen, als zij mensen van eerlijkheid en waarheid waren geweest, om voort te gaan naar de landen van *jihād*, en *hijrah* te maken naar het land van Islām.

Waarlijk, de ṭāġūt die zo iemand zoals hen, die theoretiseren voor extremisme in *takfīr* [het ongelovig verklaren], beschermd en toelaat dat hun *bid'ah* wordt verspreid, is dezelfde [ṭāġūt] die de mensen van *tajahhum* en *irjā*[37] beschermd, en hun assisteert in het verspreiden van hun *bid'ah*. Dat is allemaal vanwege het feit dat beide kanten en methoden in hetzelfde zullen resulteren, namelijk: het lasteren van de mensen van waarheid, en het verlaten van *hijrah* en *jihād* omwille van Allāh ﷻ.

Mijn mujāhid broeder, hoe kan het dat nadat Allāh jou redde uit de netten van de geleerden van de ṭawāġīt, de mensen van irjā', jij terugvalt in de netten van de geleerden van de ṭawāġīt die extremisme en misvattingen verspreiden zodat jij jouw *jihād* verlaat en terugkeert van jouw *hijrah*, zodat hun bondgenoten van onder de vijanden van Allāh ﷻ gered zijn van jouw kwaad?
Sommige van de salaf zeiden: Allāh ﷻ heeft nooit iets verplicht gesteld voor Zijn dienaren, behalve dat de duivel twee neigingen erin heeft: Ofwel richting extremisme, of richting nalatigheid. Dus welke van de twee hem ook grijpt, daar is hij tevreden mee.

Dus hoe kan jij de kennis van degene met wijsheid en begrip, die het wapen met jou draagt en tezamen met jou in de frontlinies vecht verlaten, en jouw verstand en intellect overgeven aan hen die niet te vertrouwen zijn in hun religie, zij die comfortabel met de ṭawāġīt leven en van ver voor jou theoretiseren?

3. Transgressie. Er wordt gezegd: Iemand heeft iemand onrecht aangedaan, d.w.z. te ver zijn te gegaan, middels woorden of daden, en daarin de maat te overschrijden.

Allāh ﷻ zei:

﴿وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾

En zij raakten niet verdeeld totdat de kennis tot hen kwam, uit onderlinge afgunst.[38]

[37] Zij die ongeloof beperken tot het domein van het hart en intentie.
[38] Sūrah aṣ-Ṣūrā, 14.

En Hij ﷻ zei:

﴿فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾

Zij verschilden hierover niet totdat de kennis tot hen kwam, uit onderlinge afgunst.[39]

En Hij ﷻ zei:

﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ ۚ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۖ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ ۗ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

De mensen waren één gemeenschap waarna Allāh profeten zond als verkondigers van verheugende tijdingen en als waarschuwers. En Hij zond met hen het boek in waarheid neer om tussen de mensen te oordelen omtrent datgene waarover zij met elkaar verschilden. En alleen degenen aan wie het [het boek] was gegeven verschilden daarover, nadat de duidelijke bewijzen tot hen waren gekomen, uit onderlinge afgunst. Vervolgens leidde Allāh, met Zijn toestemming, degenen die geloofden naar de waarheid van datgene waarover zij verschilden. En Allāh leidt wie Hij wilt naar het rechte pad.[40]

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

الاجتهاد السائغ لا يبلغ مبلغ الفتنة والفرقة إلا مع البغي لا لمجرد الاجتهاد ... فلا يكون فتنة وفرقة مع وجود الاجتهاد السائغ بل مع نوع بغي، وكل ما أوجب فتنة وفرقة فليس من الدين سواء كان قولاً أو فعلاً

De correcte en aanvaardbare *ijtihād*[41] bereikt niet het niveau van fitnah en onenigheid behalve middels afgunst. Niet door de *ijtihād* op zich … Dus er is geen fitnah en onenigheid in de aanwezigheid van correcte en aanvaardbare *ijtihād*, behalve als het gepaard gaat met een soort afgunst, en alles wat leidt tot fitnah en onenigheid behoort niet tot de religie, hetzij het een uitspraak of een daad is.[42]

[39] Sūrah al-Jāṭiyah, 17.
[40] Sūrah al-Baqarah, 213.
[41] Persoonlijke inspanning om een juridisch oordeel te vinden middels de geopenbaarde teksten.
[42] Iqtidā' aś-Śirāt al-Mustaqīm, blz. 66.

En hij ﷺ zei ook:

وعامة ما تنازعت فيه فرقة المؤمنين مـن مسـائل الأصـول وغيرهـا في بـاب الصـفات والقـدر والإمامـة وغـير ذلـك هو من هذا الباب، فيه المجتهد المصيب وفيـه المجتهـد المخطـئ، ويكـون المخطـئ باغيًـا، وفيـه البـاغي مـن غـير اجتهاد، وفيه المقصر فيما أمر به من الصبر

En het meeste waarover de gelovigen groepen over hebben betwist, van de kwesties in uṡūl [fundamentele geloofskwesties] en andere [kwesties] m.b.t. het onderwerp van de Eigenschappen [van Allāh], voorbeschikking, leiderschap en andere kwesties is soortgelijk aan dit onderwerp. Want zoals er de mujtahid die correct is, is er ook de mutjahid die het fout heeft, en die het fout had kan een overtreder zijn, en er is ook een overtreder zonder *ijtihād*, en in hem zit de nalatigheid van wat hij bevolen is aan geduld.[43]

Het verder gaan [d.w.z. verder gaan in de discussie] tegen de tegenpartij valt onder transgressie. En zo ook het beschuldigen van hem in zijn intentie, en zo ook het ten onrechte beschuldigen van de Muslim met ongeloof of innovatie, zonder duidelijk bewijs.

Ibn Ḥibbān leverde over in zijn Ṡaḥīḥ van Ḥuḍayfah ﷺ dat hij zei: De boodschapper van Allāh ﷺ zei:

إنَّ ما أتخوَّفُ عليكم رجُـلٌ قـرَأ القُـرآنَ حـتَّى إذا رُئِيَـتْ بهجتُـه عليـه وكان رِدْئًـا للإسـلامِ غـيَّره إلى مـا شـاء اللهُ فانسـلَخ منـه ونبَـذه وراءَ ظَهـرِه وسـعى على جـارِه بالسَّـيفِ ورمـاه بالشِّـركِ قـال: قُلْـتُ: يـا نـبيَّ اللهِ أيُّهمـا أَوْلى بالشِّركِ الـمَرْميُّ أم الرَّامي؟ قال: بلِ الرَّامي

Ik vrees voor jullie dat een man de Qur'ān reciteert totdat jij de verheuging ervan op zijn gezicht kan zien, en hij een helper van de Islām wordt, totdat hij wordt veranderd naar wat Allāh wilde, waarop hij zichzelf ervan afzette, het achter zijn rug gooide en naar zijn buurman rende met het zwaard en hem beschuldigde van *ṣirk* [het toeschrijven van deelgenoten aan Allāh]. Hij zei: O profeet van Allāh, wie van hen verdiend de benaming van *ṣirk*, de beschuldigde of de beschuldiger? Hij zei: De beschuldiger.[44]

[43] Al-Istiqāmah, v. 1, blz. 73
[44] At-Tārīg al-Kabīr, 2907. Van imām al-Bugārī.

Al-Ājurrī ﷺ zei:

إن الله عز وجل بمنه وفضله أخبرنا في كتابه عمن تقدم من أهل الكتابين، اليهود والنصارى، أنهم إنما هلكوا لما افترقوا في دينهم، وأعلمنا مولانا الكريم أن الذي حملهم على الفرقة عن الجماعة والميل إلى الباطل الذي نهوا عنه إنما هو البغي والحسد بعد أن علموا ما لم يعلم غيرهم، فحملهم شدة البغي والحسد إلى أن صاروا فرقًا فهلكوا ، فحذرنا مولانا الكريم أن نكون مثلهم فنهلك كما هلكوا، بل أمرنا عز وجل بلزوم الجماعة، ونهانا عن الفرقة، وكذلك حذرنا النبي صلى الله عليه وسلم من الفرقة وأمرنا بالجماعة، وكذلك حذرنا أئمتنا ممن سلف من علماء المسلمين كلهم يأمرون بلزوم الجماعة وينهون عن الفرقة

Allāh ﷻ, met Zijn Gratie en Gunst, informeerde ons in Zijn boek over hen die voor zijn gegaan van de lieden van het boek, de joden en de christenen, dat zij vernietigd werden zodra zij gingen verschillen van elkaar in hun religie, en onze meest Ruimhartige Beschermheer informeerde ons dat wat hen aanzette om de *jamāʿah* te verlaten en zich te wenden naar valsheid, wat hen verboden was, kwam door afgunst en jaloezie, na het weten wat andere [naties] niet wisten. Dus de hevigheid van afgunst en jaloezie zette hen aan om zich in groepen op te splitsen, wat leidde tot hun vernietiging. Onze meest Ruimhartige Beschermheer heeft ons gewaarschuwd om niet zoals hen te zijn en vernietigd te worden zoals zij zijn vernietigd. Hij ﷻ beval ons om vast te houden aan de *jamāʿah* en verbood ons van het opsplitsen, net zoals de profeet ﷺ ons waarschuwde van het opsplitsen en ons beval met de *jamāʿah*, en zo ook onze leiders die ons zijn voorgegaan van de geleerden van de Muslimīn. Zij allen bevolen ons om vast te houden aan de *jamāʿah* en verboden ons van het opsplitsen.[45]

Wij verwerpen fel degenen die overtreden en de maat overschrijden, waardoor zij eindigen in het ongelovig verklaren van de geleerden zoals Ibn Qudāmah al-Maqdisī, An-Nawawī, Ibn Ḥajar al-ʿAsqalānī en andere ﷺ, van hen die pure witte handen hebben uitgereikt naar de Islāmitische *ummah* [gemeenschap] in het verspreiden van kennis en het geven van de overwinning aan de *ṣarīʿah*. Wij behouden hun status en vragen Allāh om genade met hen te hebben, en wij maken excuses voor hen voor wat zij hebben verricht aan vergissingen en fouten.

[45] Aṣ-Ṣarīʿah, v. 1, blz. 270.

Aṣ-Ṣaʿbī ﷺ, één van de vooraanstaande geleerden van de tābiʿīn, zei:

كل أمة علماؤها شرارها إلا المسلمين فإن علماءهم خيارهم

In elke gemeenschap zijn de geleerden de meest kwaadaardige [onder hen], behalve bij de Muslimīn, hun geleerden zijn de beste onder hen.[46]

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

دفع التكفير عن علماء المسلمين وإن أخطؤوا هو من أحق الأغراض الشرعية

Het afweren van het tot ongelovig verklaren van de geleerden van de Muslimīn, zelfs al waren zij fout, is één van de meest verdienstelijke van de *ṣarīʿah* doelen.[47]

Ṣayg ʿAbdullāh Ibn Muḥammad Ibn ʿAbdil-Wahhāb ﷺ zei:

ونحن كذلك لا نقول بكفر من صحت ديانته، وشُهر صلاحه، وعُلم ورعه وزهده، وحسُنت سيرته، وبلغ من نصحه الأمة ببذل نفسه لتدريس العلوم النافعة والتأليف فيها، وإن كان مخطئا في هذه المسألة أو غيرها

Zo ook, zeggen wij niet dat iemand ongelovig is geworden wiens religie correct is, wiens rechtschapenheid, kennis, vroomheid, onthouding [van het wereldse] welbekend is, wiens gedrag goed was en wiens oprechtheid de *ummah* heeft bereikt middels zelfopoffering om de nuttige wetenschappen te onderwijzen en het schrijven [van boeken] erover, zelfs als hij fout was in deze kwestie[48], of in andere kwesties.[49]

En degenen die wij beschermen en waarvan wij hun rechten over ons behouden, zijn de leiders van de Islāmitische staat. Van Abū Muʿṣab az-Zarqāwī, de leider van de istiṣhādiyyīn, de verkondiger van de waarheid en tawḥīd, de verdelger van de mensen van *ṣirk* en misdaden; tot aan de mujāhid ṣayg Abū ʿUmar al-Baġdādī, de drager van de gevestigde *ʿaqīdah* en de verheven aspiraties; zijn minister ṣayg Abū Ḥamzah al-Muhājir, de auteur van vele nuttige boeken en werken; Ṣayg Abū

[46] Miftāḥ Dār as-Saʿādah, v.1, blz. 160.
[47] Majmūʿ al-Fatāwā, v.35, blz. 103.
[48] De geïnnoveerde kwestie van het vragen van *ṣafāʿah* [bemiddeling op de dag der opstanding] aan de profeet ﷺ [na zijn overlijden], bijv. Door te zeggen: "O boodschapper van Allāh, ik vraag u de ṣafāʿah". Vervolgens gaf ṣayg ʿAbdullah een voorbeeld van een geleerde die deze geïnnoveerde manier van het direct vragen van *ṣafāʿah* aan de profeet toestond, namelijk Ibn Ḥajar al-Haytamī.
[49] Ad-Durar as-Saniyyah, v.1, blz. 236.

Muḥammad al-ʿAdnānī, de onderdrukker van de vervalsers en de vernietiger van de grenzen van de ongelovigen; de rechtschapen verzorgende geleerde Abū ʿAlī al-Anbārī; en andere van de leiders van deze staat die hebben gespendeerd op het pad van Allāh. Wij beschouwen hen als zodanig, en Allāh ﷻ is hun rechter, en wij prijzen niemand aan boven Allāh.

Dit boek zal, met de toestemming van Allāh ﷻ de volgende kwesties ophelderen:

- Het oordeel m.b.t. het onthouden van het ongelovig verklaren van de polytheïsten of [andere] ongelovigen.
- Het oordeel m.b.t. *Aṫ-Ṫā'if al-Mumtaniʿah* en het oordeel omtrent hen die hierin verschillen.
- Het oordeel m.b.t. hen die leven in de landen van *kufr Aṫ-Ṫāri'*.

Wij vragen Allāh om dit kennis gerelateerde boek te zegenen en het een middel te maken om de mujāhidīn te verenigen op het boek en de sunnah, en wij sluiten deze introductie af met: Alle lof is aan Allāh, de Heer der werelden.

HOOFDSTUK 2 HET FUNDAMENT VAN DE RELIGIE

In dit hoofdstuk zal onze discussie gaan over *aṡl ad-Dīn* [het fundament van de religie], en dit is een onderwerp wat van groots belang is, sinds niemand zijn geloof geldig is behalve als hij ermee komt.

Wat is het fundament van de religie?

Het fundament van de religie bestaat uit:

1. Het geloven in Allāh.
2. Het aanbidden van Hem ﷻ alleen.
3. Het verlaten van het aanbidden van andere.
4. Het hebben van *barā'ah* [afkeer, haat en vijandschap] tegen eenieder die een deelgenoot aan Hem toekent.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

وإبراهيم وموسى قاما بأصل الدين، الذي هو الإقرار بالله وعبادته وحده لا شريك له، ومخاصمة من كفر بالله

Ibrāhīm en Mūsā ﵉ waren beiden gekomen met het fundament van de religie, wat is om te geloven in Allāh, Het aanbidden van Hem alleen, zonder deelgenoten, en het tegengaan van hen die ongelovig zijn in Allāh.[50]

"Het hebben van *barā'ah* [afkeer, haat en vijandschap] tegen eenieder die een deelgenoot aan Hem toekent" is wat ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah hier vermelde als: "het tegengaan van hen die ongelovig zijn in Allāh".

De twee uitspraken zijn één in betekenis, wat is: om de polytheïsten tegen te gaan en om *barā'ah* van hen te hebben.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

وأصل الدين أن يكون الحب لله، والبغض لله، والموالاة لله، والمعاداة لله، والعبادة لله

[50] Majmū' al-Fatāwā, v.6, blz. 203.

Het fundament van de religie is om te houden omwille van Allāh, te haten omwille van Allāh, te alliëren omwille van Allāh, vijandschap te tonen omwille van Allāh, en om Allāh te aanbidden.[51]

Derhalve, gebaseerd op het bovenstaande zeggen wij: Als iemand komt met drie zaken van het fundament van de religie, maar niet kwam met de vierde, bijv. het laten van het aanbidden van andere naast Allāh ﷻ, of hij heeft geen *barā'ah* tegen hen die deelgenoten aan Hem toekennen, is zijn Islām dan geldig? Het antwoord is: Nee.

Hoe wordt hij dan genoemd? Hij wordt een polytheïst en een ongelovige genoemd. En dit heeft betrekking op het fundament van de religie waar niemand in geëxcuseerd wordt zodra hij de leeftijd van *taklīf*[52] heeft bereikt, ook al was hij onwetend. Hetzij of de profetische boodschap hem had bereikt of niet, of met andere woorden: hetzij of een boodschapper tot hem gekomen was of niet.

De imām van de *tafsīr* [exegese] geleerden, Ibn Jarīr Aṫ-Ṫabarī رحمه الله zei, na het vermelden van een kwestie m.b.t. het fundament van de religie:

لا يُعذر بالجهل بـه أحـدٌ بلـغ حـد التكليـف، كان ممـن آتـاه مـن الله تعـالى رسـولٌ، أو لـم يأتـهِ رسـول، عايـن مـن الخلق غيره، أو لم يُعاين أحداً سوى نفسه

Er is geen excuus uit onwetendheid voor eenieder die de leeftijd van *taklīf* heeft bereikt, hetzij of hij behoorde tot degenen tot wie er van Allāh ﷻ een boodschapper was gekomen of niet tot was gekomen, en of hij nou andere dan zichzelf zag of niemand anders dan zichzelf zag.[53]

"... of niemand anders zag", d.w.z. hij zag niemand anders, zoals degene die leeft op een afgelegen eiland en niemand anders ontmoet.

Wij zeggen: Als een boodschapper komt, dan behoort tot het fundament van de religie het geloven in hem, en in het algemeen, in datgene waarmee hij is gekomen. Derhalve, behoort tot het fundament van de religie het geloven in Muḥammad ﷺ vanaf de tijd dat hij gestuurd werd tot nu, en in het algemeen, in datgene waarmee

[51] Minhāj as-Sunnah an-Nabawiyyah, v.5, blz. 255.
[52] De leeftijd waarna een persoon wettelijk aansprakelijk is voor zijn daden.
[53] At-Tabṡīr fī Ma'ālam ad-Dīn, blz. 126.

hij gestuurd was. Omdat het fundament van de religie de twee geloofsgetuigenissen zijn.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

أصل الدين: شهادة أن لا إله إلا الله، وشهادة أن محمداً عبده ورسوله

Het fundament van de religie is: De getuigenis dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allāh, en de getuigenis dat Muḥammad Zijn dienaar en boodschapper is.[54]

Wat betekent "Het geloven in Allāh"?

Het betekent: Om te geloven in Zijn ﷻ bestaan, dat Hij de meest perfecte Eigenschappen bezit, dat Hij vrij is van gebreken en onvolmaaktheden, en dat Hij onafhankelijk is in schepping en bevel. Allāh ﷻ zei:

﴿أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ﴾

Weet dat het scheppen en het bevel aan Hem toebehoren.[55]

Het bevel van Hem kan *kawnī* [universeel] zijn, wat is dat Hij ﷻ zegt: "Wees" en het is. En het kan *ṣar'ī* [wetgevend] zijn, wat uniek en specifiek voor Hem ﷻ is in het wettig en onwettig verklaren van zaken.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

فإن أصل الدين أنه لا حرام إلا ما حرمه الله، ولا دين إلا ما شرعه الله، فإن الله سبحانه في سورة الأنعام والأعراف عاب على المشركين أنهم حرموا ما لم يحرمه الله، وأنهم شرعوا من الدين ما لم يأذن به الله

Waarlijk, het fundament van de religie is dat niks onwettig is, behalve datgene wat Allāh onwettig heeft verklaard. En er is geen [geaccepteerde] *dīn* [levenswijze], behalve wat Allāh heeft voorgeschreven. Want voorwaar, Allāh ﷻ berispte de polytheïsten in sūrah al-An'ām en al-A'rāf voor het onwettig verklaren van wat

[54] Majmū' al-Fatāwā, v.1, blz. 10.
[55] Sūrah al-A'rāf, 54.

Allāh niet onwettig had verklaart, en voor het voorschrijven [van zaken] in de religie waar Allāh geen toestemming voor had gegeven.[56]

Om het te herhalen: Wat is het fundament van de religie? Om te geloven in Allāh, Hem ﷻ alleen te aanbidden, het verlaten van het aanbidden van andere, en het hebben van *barā'ah* [afkeer, haat en vijandschap] tegen eenieder die een deelgenoot aan Hem toekent.

Wat betekent: "Het aanbidden van Hem ﷻ alleen, het verlaten van het aanbidden van andere, en het hebben van *barā'ah* [afkeer, haat en vijandschap] tegen eenieder die een deelgenoot aan Hem toekent"?

Het betekent: De *tawḥīd* [het één maken] van Allāh, te houden van *tawḥīd* en het te verfraaien, het alliëren van haar mensen, het vurig afkeuren van *ṣirk* [het toeschrijven van deelgenoten aan Allāh], ervan weg te blijven, en het tegengaan van haar mensen.

Imām Ibn al-Qayyim رحمه الله zei:

واعلم أنه إن لم يكن حسن التوحيد وقبح الشرك معلوماً بالعقل، مستقراً في الفِطر، فلا وثوق بشيء من قضايا العقل، فإن هذه القضية من أجلِّ القضايا البديهيات، وأوضح ما ركب الله في العقول والفطر

Weet, dat als de goedheid van *tawḥīd* en de afgrijselijkheid van *ṣirk* niet gekend wordt middels het verstand, verankerd in de natuurlijke aanleg, dat er dan geen waarborging is dat er ook maar iets valt onder de kwesties die gekend worden middels het verstand. Want waarlijk, dit behoort tot de meest duidelijke kwesties en het meest heldere van wat Allāh heeft gevormd in het verstand en de natuurlijke aanleg.[57]

"Het alliëren van haar mensen" d.w.z. de mensen *tawḥīd*, dit is al-Walā', loyaliteit aan de gelovigen. "En het tegengaan van haar mensen" d.w.z. de mensen van *ṣirk*, dit is al-Barā' tegen de polytheïsten. En hier wordt het duidelijk dat al-Walā' en al-Barā' vallen onder het fundament van de religie. Echter, er is hier een [belangrijke] kwestie. En dat is dat er een verschil is tussen het koesteren van vijandigheid jegens

[56] Majmū' al-Fatāwā, v.20, blz. 357.
[57] Madārij as-Sālikīn, v. 3, blz. 455.

de ongelovigen [in het hart], en het openbaren van die vijandigheid. Dus de eerste, het koesteren van vijandigheid in het hart, behoort tot het fundament van de religie. En de tweede, het openbaren van deze vijandigheid, behoort tot de verplichtingen van de religie, en niet tot het fundament ervan.

Ṣayg ʿAbdullaṭīf Ibn ʿAbdirraḥmān Āl aṣ-Ṣayg ﵀ zei:

ومسألة إظهار العداوة غير مسألة وجود العداوة، فالأول: يعذر به مع العجز والخوف، لقوله تعالى: ﴿إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً﴾ والثاني: لا بدّ منه، لأنّه يدخل في الكفر بالطاغوت، وبينه وبين حبّ الله ورسوله تلازم كلي، لا ينفكّ عنه المؤمن

De kwestie van het manifesteren van vijandigheid verschilt van de kwestie van het koesteren van vijandigheid [in het hart]. Voor de eerste [kwestie] is er een excuus voor degene die zwak of angstig is, vanwege Zijn ﷻ uitspraak: ﴾Behalve wanneer jullie hen ernstig vrezen[58]﴿. Voor de tweede [kwestie] is er geen alternatief [d.w.z. er is geen excuus/het is verplicht], omdat het valt onder het ongelovig zijn in de ṭāġūt; Er is een direct verband tussen dit en het houden van Allāh en Zijn boodschapper waarmee een gelovige niet zonder kan.[59]

Er is m.b.t. het fundament van de religie, zoals wij zeiden, voor niemand een excuus uit onwetendheid, d.w.z. iemands Islām is niet geldig als hij het teniet doet, en de benaming van *kufr* [ongeloof] wordt niet van hem weggehaald.

Waarom speelt onwetendheid voor de man en de vrouw met een gezond verstand geen rol in het fundament van de religie?

Omdat het gekend en bevestigd is middels de *mīṭāq*[60] [het verbond tussen de mens en Allāh], de *fitrah*[61] [natuurlijke aanleg] en het verstand.

[58] Surah Āl ʿImran 28.
[59] Ad-Durar as-Saniyyah, v.8, blz. 259.
[60] Allāh ﷻ zei: En toen jullie Heer uit de lendenen van de kinderen van Ādam hun nageslacht voortbracht, en hen liet getuigen over zichzelf: Ben ik niet jullie Heer? Zij zeiden: Jazeker, wij getuigen daarvan. Sūrah al-Aʿrāf, 172.
[61] Allāh ﷻ zei: Wend daarom jouw gezicht tot de religie als een ḥanīf, de natuurlijke aanleg waarop Hij de mensen heeft geschapen. Sūrah ar-Rūm, 30.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

وأصل الدين، هو عبادة الله، الذي أصله الحب والإنابة، والإعراض عما سواه، وهو الفطرة التي فطر عليها الناس

Het fundament van de religie is om Allāh te aanbidden, waarvan haar bron liefde en het continue keren tot Allāh [in berouw], en het afkeren van andere is. Dit is de *fitrah* waarop de mensheid is geschapen.[62]

Imām Ibn al-Qayyim ﷺ zei:

وأي شيء يصح في العقل إذا لم يكن فيه علم بقبح الشرك الذاتي، وأن العلم بقبحه بديهي، معلوم بضرورة العقل، وأن الرسل نبهوا الأمم على ما في عقولهم وفطرهم من قبحه

Wat kan dan beschouwd worden als gezond verstand als het de afgrijselijkheid van *ṣirk* in en op zichzelf niet herkend? Het kennen van zijn afgrijselijkheid is vanzelfsprekend, noodzakelijk gekend door het verstand, en de boodschappers waarschuwde de volkeren aan de hand van wat er zich al in hun verstand en natuurlijke aanleg bevond m.b.t. zijn afgrijselijkheid.[63]

Hieruit weten wij dat m.b.t. het fundament van de religie het leveren van het bewijs geen voorwaarde is om te oordelen met ongeloof over degene die er niet mee is gekomen. D.w.z. wij beoordelen hen die niet zijn gekomen met het fundament van de religie met ongeloof, hetzij of het bewijs geleverd was of niet.

Wij benadrukken dat niemand enig excuus uit onwetendheid heeft in deze kwesties die behoren tot het fundament van de religie, omdat het behoort tot de kennis die ferm gevestigd is in eenieders natuurlijke aanleg en intellect. Derhalve, eenieder die het fundament van zijn religie tenietdoet is een polytheïst. Echter, zijn bestraffing in deze wereld en in het hiernamaals is afhankelijk of het profetische bewijs hem heeft bereikt.

[62] Majmū' al-Fatāwā, v.15, blz. 438.
[63] Madārij as-Sālikīn, v. 1, blz. 253.

Imām Ibn al-Qayyim ﷺ zei:

وأما كفر الجهل مع عدم قيام الحجة، وعدم التمكن من معرفتها، فهذا الذي نفى الله التعذيب عنه حتى تقوم حجة الرسل

Wat betreft het ongeloof uit onwetendheid, zonder dat het bewijs geleverd was, en zonder de mogelijkheid om kennis [erover] te verkrijgen, dat is waar Allāh de straf ervoor heeft verijdeld, totdat het bewijs van de boodschappers is geleverd.[64]

Wat doet het fundament van de religie teniet?

Het antwoord is: *ṣirk*. Wij zeiden dat de definitie van het fundament van de religie is om te geloven in Allāh, Hem ﷻ alleen te aanbidden, het verlaten van het aanbidden van andere, en het hebben van *barā'ah* [afkeer, haat en vijandschap] tegen eenieder die een deelgenoot aan Hem toekent. Dus het toekennen van deelgenoten aan Allāh doet het fundament van de religie teniet.

De wettelijke definitie van *ṣirk* is: Het opzetten van deelgenoten of gelijke aan Allāh ﷻ in Zijn *rubūbiyyah* [Heerschappij], *ulūhiyyah* [Goddelijkheid] of in Zijn *asmā' wa aṡ-Ṡifāt* [Namen en Eigenschappen].

Een voorbeeld van *ṣirk* in *rubūbiyyah* is: Het opzetten van een schepper, onderhouder, beheerder, leider of wetgever naast Allāh.

Een voorbeeld van *ṣirk* in *ulūhiyyah* is: Het neerknielen, het aanroepen, het afleggen van een eed of te slachten voor een ander dan Allāh.

Een voorbeeld van *ṣirk* in *asmā' wa aṡ-Ṡifāt* is: Hen te verloochenen, bijv. het ontkennen van kennis, het horen of het zien voor Allāh, of Hem te vergelijken met Zijn schepping.

Dat allemaal is *ṣirk* waar niemand van onder de onwetende polytheïsten voor geëxcuseerd wordt, omdat het *aṡl ad-Dīn* tenietdoet. Allāh ﷻ heeft, in de edele Qur'ān, zowel de volgers als de blinde volgers, en de ongeletterde onder de lieden van het boek [de joden en de christenen] beoordeeld met ongeloof, ondanks hun

[64] Ṫarīq al-Hijratayn, blz. 414.

onwetendheid, en Hij beoordeelde de onwetende Arabische polytheïst met ongeloof vóór de komst van de profeet ﷺ.
Imām Ibn al-Qayyim ﷺ zei:

مـن مـات مشركاً فهـو في النـار، وإن مـات قبـل البعثـة، لأن المشركين كانـوا قـد غـيّروا الحنيفيـة ديـن إبـراهيم، واستبدلوا بها الشرك، وارتكبوه، وليس معهـم حجـة مـن الله بـه، وقُبحـه والوعيـد عليـه بالنـار لـم يـزل معلومـاً من دين الرسـل كلهـم، مـن أولهـم إلى آخـرهم، وأخبـار عقوبـات الله لأهلـه متداولـةٌ بـين الأمـم قرنـاً بعـد قـرن، فللـه الحجـة البالغـة على المشركين في كل وقـت، ولـو لـم يكـن إلا مـا فطـر عبـاده عليـه مـن توحيـد ربوبيتـه المسـتلزم لتوحيـد إلاهيتـه، وأنـه يسـتحيل في كل فطـرة وعقـل أن يكـون معـه إله آخـر، وإن كان سـبحانه لا يُعـذِّب بمقتضى هـذه الفطـرة وحـدها، فلـم تـزل دعـوة الرسـل إلى التوحيـد في الأرض معلومـة لأهلهـا، فالمشركُ يستحق العذاب بمخالفته دعوة الرسل، والله أعلم

Eenieder die stierf als een polytheïst, hij zal naar het vuur gaan, zelfs als dat vóór de missie [van de profeet ﷺ] was, omdat de polytheïsten de *Ḥānīfiyyah* [het monotheïsme], de religie van Ibrāhīm, hebben veranderd en het vervingen met *ṣirk*. Zij hadden geen bewijs van Allāh om dit te doen, en de afgrijselijkheid ervan tezamen met de dreigementen erover met vuur waren welbekend van alle boodschappers, van de eerste tot de laatste. Het bericht over de bestraffing van Allāh ﷻ op haar mensen [de verrichters van *ṣirk*] had zich al reeds verspreid en er was over gesproken onder de verschillende volkeren, eeuw na eeuw, zodat het bewijs van Allāh in elke tijd geleverd was aan de polytheïsten. En al was het slechts datgene waarop Hij Zijn dienaren heeft geschapen aan tawḥīd van Zijn *rubūbiyyah* [Heerschappij], wat noodzakelijkerwijs wijst naar de tawḥīd van Zijn *ilāhiyyah* [Goddelijkheid], en dat het onmogelijk is voor eenieder zijn fitrah en verstand om een andere god naast Hem te nemen, [dan zou het al voldoende zijn voor bestraffing], desondanks straft Hij ﷻ niet op basis van die gevestigde fitrah alleen. Echter, de oproep van de boodschappers naar tawḥīd was bekend voor de mensen op aarde, en derhalve verdient de polytheïst de bestraffing vanwege zijn verzet tegen de oproep van boodschappers. En Allāh weet het beter.[65]

Wat betreft de onwetenden van onder de polytheïsten na het sturen van de profeet ﷺ, van onder hen en andere die zichzelf toeschrijven aan de Islām, voor hen is de zaak nog heviger. Omdat het meeste van hun onwetendheid is ontstaan

[65] Al-Hūdā, v. 3, blz. 685.

middels het afkeren van zijn ﷺ boodschap, en het afkeren [daarvan] is ongeloof, dus wat dan te denken wanneer hij aankomt met *ṣirk*?!

Imām aṣ-Ṣawkānī ﵀ zei:

ومن وقع في الشرك جاهلاً لم يُعذر، لأن الحجة قامت على جميع الخلق بمبعث محمد صلى الله عليه وسلم، فمن جَهِل فقد أُتي من قِبَلِ نفسه، بسبب الإعراض عن الكتاب والسنة، وإلا ففيهما البيان الواضح، كما قال سبحانه في القرآن: ﴿تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً﴾ وكذلك السنة، قال أبو ذر -رضي الله عنه-: توفي محمدٌ صلى الله عليه وسلم وما ترك طائراً يُقلب جناحيه بين السماء والأرض إلا ذكر لنا منه عِلمًا، أو كما قال رضي الله عنه، فمن جَهِل فبسبب إعراضه ولا يُعذر أحدٌ بالإعراض

Eenieder die is vervallen in *ṣirk* uit onwetendheid, wordt [hiervoor] niet geëxcuseerd, omdat het bewijs aan de gehele schepping is geleverd met de komst van de profeet Muḥammad ﷺ. Daarom, eenieder die na dat onwetend is, dan waarlijk, komt dat door zichzelf vanwege het afwenden van het boek en de *sunnah*, zoals het duidelijk is uitgelegd in beide [het boek en de *sunnah*]. Zoals wat Hij ﷻ zei in de Qur'ān: ﴿als verduidelijking voor alle zaken, en als leiding en genade﴾. En in de sunnah: Abū Ḍarr ﵁ zei: Muḥammad ﷺ liet ons achter in de staat dat er geen vogel rondvloog in de lucht, behalve dat hij ons er al wat kennis over had gegeven.[66] Of zoals hij ﵁ het zei. Hierom, eenieder die onwetend is, dan komt dat door zijn afkeren, en er is geen excuus voor eenieder die zich afkeert.[67]

De bewijzen voor de afwezigheid van het excuus uit onwetendheid m.b.t. *ṣirk* en datgene wat het fundament van de religie tenietdoet zijn talrijk

Daarvan is Zijn uitspraak:

﴿فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمُ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ﴾

[66] Al-Kabīr [aṫ-Ṫabarānī], 1647.
[67] Al-Fatḥ ar-Rabbānī, v. 1, blz. 146.

Een groep heeft Hij geleidt en een groep verdiende terecht dwaling. Waarlijk, zij namen de duivels naast Allāh als *awliyā'* [beschermheren] en zij denken dat zij geleid zijn.[68]

Imām aṫ-Ṫabarī ﷺ zei:

يقول تعالى ذكره، إن الفريق الذي حق عليهم الضلالة، إنما ضلوا عن سبيل الله، وجاروا عن قصد المحجة، باتخاذهم الشياطين نُصراء من دون الله وظُهراء، جهلاً منهم بخطأ ما هم عليه من ذلك، بل فعلوا ذلك وهم يظنون أنهم على هدى وحق، وأن الصواب ما أتوه وركبوا، وهذا من أبين الدلالة على خطأ قول من زعم أن الله لا يعذب أحداً على معصية ركبها، أو ضلالة اعتقدها، إلا أن يأتيها بعد علم منه بصواب وجهها، فيركبها عناداً منه لربه فيها، لأن ذلك لو كان كذلك لم يكن بين فريق الضلالة الذي ضل وهو يحسب أنه هاد، وفريق الهدى فرق، وقد فرّق الله بين أسمائهما وأحكامهما في هذه الآية

Hij ﷻ zei: De groep die het verdiende om in dwaling te verkeren zijn afgedwaald van het pad van Allāh en worden weerhouden van het terugkeren naar het rechte pad omdat zij de duivels als hun bondgenoten hebben genomen naast Allāh, onwetend over de fout die zij hebben begaan. Sterker nog, zij deden het denkend dat zij zich bevinden op leiding en de waarheid, en dat het juiste pad is wat zij hebben ingeslagen. En dit behoort tot de meest duidelijke bewijzen die de foutieve uitspraak van degene aantoont die beweert dat Allāh een persoon niet straft vanwege een zonde of het geloven in dwaling tenzij hij dat doet nadat hij weet dat het fout is, waarop hij dat doet uit koppigheid tegenover zijn Heer. Want als dat zo was, dan zou er geen verschil zijn tussen de groep van dwaling die afgedwaald zijn en denken dat zij zich bevinden op leiding en de groep die zich bevindt op leiding. Waarlijk, Allāh ﷻ heeft in deze āyah onderscheid gemaakt tussen beide in benaming en regelgeving.[69]

Wat ook behoort tot de bewijzen dat er geen excuus is voor de onwetende m.b.t. *ṣirk*, is Zijn ﷻ uitspraak:

﴿قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ١٠٣ الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا﴾

[68] Sūrah al-A'rāf, 30.
[69] Tafsīr Aṫ-Ṫabarī, 7:30.

Zeg: Zullen Wij jullie inlichten over de grootste verliezers wat betreft hun daden? ﴾103﴿ Degenen van wie hun streven in het wereldse even verloren is gegaan, terwijl zij dachten goede daden te verrichten.[70]

Imām aṫ-Ṫabarī ﷺ zei:

وهذا من أدل الدلائل على خطأ قول من زعم أنه لا يُكفر بالله أحدٌ إلا من حيث يقصد إلى الكفر بعد العلم بوحدانيته، وذلك أن الله تعالى ذكره أخبر عن هؤلاء الذين وصف صفتهم في هذه الآية أن سعيهم الذي سعوا في الدنيا ذهب ضلالاً، وقد كانوا يحسبون أنهم محسنون في صنعهم ذلك، وأخبر عنهم أنهم هم الذين كفروا بآيات ربهم، ولو كان القول كما قال الذين زعموا أنه لا يكفر بالله أحدٌ إلا من حيث يعلم، لوجب أن يكون هؤلاء القوم في عملهم الذي أخبر الله عنهم، أنهم كانوا يحسبون فيه أنهم يحسنون صنعه، كانوا مثابين مأجورين عليها، ولكن القول بخلاف ما قالوا، فأخبر جلّ ثناءه عنهم أنهم بالله كفرة، وأن أعمالهم حَابِطة

Dit behoort tot de beste der bewijzen die de foutieve uitspraak benadrukken van degene die beweert dat niemand ongelovig in Allāh kan worden behalve wanneer hij ongeloof beoogt nadat hij kennis heeft genomen van Zijn Eenheid. Allāh ﷻ vermelde over hen in deze āyah dat zij degenen waren die zichzelf hadden ingespannen in deze wereld, maar [alsnog] afgedwaald waren, terwijl zij overtuigd waren dat zij goed deden middels hun daden. Hij vermeldde dat zij degenen waren die ongelovig waren in de āyāt van hun Heer, en als de uitspraak van degene die beweert dat niemand ongelovig in Allāh kan worden behalve wanneer hij kennis heeft [d.w.z. zich bevond op de waarheid], dan zou het verplicht zijn voor de mensen waarover Allāh vertelde dat zij dachten dat zij goede daden deden, dat zij daadwerkelijk goed deden en daarvoor beloond dienen te worden. Echter de [correcte] uitspraak is in tegenstrijd met wat zij beweren, en Hij ﷻ vertelde ons over hen dat zij bij Allāh ongelovigen zijn en dat hun daden vruchteloos zijn.[71]

Wanneer wij een specifiek individu beoordelen met *kufr* en *ṣirk*, wat houdt dat dan in?

Wanneer wij iemand beoordelen met *kufr* en *ṣirk*, zelfs als hij onwetend was, dan omvat dat: het afkappen van het bondgenootschap van *īmān* [het geloof, hier

[70] Sūrah Al-Kahf, 103-104.
[71] Tafsīr Aṫ-Ṫabarī, 18:103-104.

synoniem van Islām] tussen hem en ons totdat hij berouw toont aan Allāh ﷻ; er is geen huwelijk met hem, noch eten wij van zijn offer: wij vragen Allāh niet om hem te vergeven als hij in die staat komt te overlijden; hij kan geen beroep doen op de rechten die Allāh verplicht heeft gesteld aan de Muslimīn, en dergelijke van de verschillende regelgevingen.

Wat betreft zijn bestraffing in het wereldse en het hiernamaals, dat is afhankelijk van het leveren van het bewijs van de [profetische] boodschap. Dat is wat correct is van de uitspraken van de geleerden, en het bewijs ervoor is de uitspraak van Hem ﷻ:

﴿وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا﴾

En Wij straffen niet, voordat wij een boodschapper hebben gestuurd.[72]

En Zijn ﷻ uitspraak:

﴿وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُم بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَن نَّذِلَّ وَنَخْزَىٰ﴾

En als Wij hen hiervóór vernietigd hadden met een bestraffing, dan zouden zij zeker zeggen: Onze Heer, als U een boodschapper naar ons had gestuurd, dan hadden wij Uw āyāt gevolgd, voordat wij vernederd en te schande werden gebracht.[73]

Wij benadrukken het feit dat eenieder die vervalt in *ṣirk* van deze *ummah* ook een *muṣrik* [polytheïst] *kāfir* [ongelovige] is, zelfs wanneer hij beweert de Islām te volgen en de twee geloofsgetuigenissen uitspreekt.

Hij ﷻ zei:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

En waarlijk, Wij hebben aan jou en aan degenen vóór jou geopenbaard: Als jij deelgenoten [aan Allāh] toekent, dan zullen jouw daden zeker verloren gaan. En jij zult zeker tot de verliezers behoren.[74]

[72] Sūrah al-Isrā', 15.
[73] Sūrah Ṭā Hā, 134.

En Hij ﷻ zei, na het vermelden van Zijn profeten ﷺ:

﴿ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

Dat is de leiding van Allāh waarmee Hij van Zijn dienaren leidt wie Hij wilt. Maar als zij deelgenoten [aan Allāh] hadden toegekend, dan zou datgene wat zij verrichtten voor hen zeker verloren zijn gegaan.[75]

Deze āyāt behoren tot de sterkste bewijzen dat Islām ongeldig en nietig wordt door *ṣirk*, en dat eenieder van deze *ummah* die *ṣirk* pleegt, dan een *kāfir* wordt, zelfs wanneer hij de twee geloofsgetuigenissen uitspreekt of andere rituelen van de Islām verricht.

Wij sluiten af met twee zaken:

1. Wanneer een persoon het fundament van de religie tot stand brengt: Hij aanbidt Allāh, zonder iets als deelgenoot aan Hem toe te kennen, en hij gelooft in Zijn boodschapper ﷺ, maar onwetend is omtrent de specifieke term "*aṡl ad-Dīn*", d.w.z. als je hem zou vragen "Wat is het fundament van de religie?" Hij dan stottert of geen antwoord geeft. Hij hierdoor dan niet geschaad wordt omdat hij het fundament van de religie wel tot stand heeft gebracht, net zoals het hem niet zou schaden wanneer hij de specifieke terminologieën van andere zaken niet kent.

Het bewijs hiervoor is wat staat vermeld in de twee Ṡaḥīḥ boeken, met de bewoording van al-Bugārī, op het gezag van Mu'āḍ Ibn Jabal ﷺ dat hij zei:

أنا رديف النبي صلى الله عليه وسلم فقال: يا معاذ، قلت: لبيك وسعديك، ثم قال مثله ثلاثًا: هل تدري ما حق الله على العباد؟ قلت: لا، قال: حق الله على العباد أن يعبدوه ولا يشركوا به شيئًا

Terwijl ik aan het rijden was op een ezel samen met de profeet ﷺ, zei hij tegen mij: O Mu'āḍ! Ik zei: Hier ben ik tot uw dienst. Hij herhaalde zijn woorden drie keer en vroeg daarna: Weet jij wat het recht van Allāh is tegenover Zijn dienaren? Waarop

[74] Sūrah az-Zumar, 65.
[75] Sūrah al-An'ām, 88.

ik zei: Nee. Hij zei: Het recht van Allāh tegenover Zijn dienaren is dat zij Hem aanbidden zonder iets als deelgenoot aan Hem toe te kennen.[76]

Dus de uitspraak van Mu'āḍ ﷺ, dat hij onwetend was over het recht van Allāh tegenover Zijn dienaren, liet hem niet vervallen in *kufr* of *ṣirk*, omdat hij dat recht vervulde ook al kende hij de wettelijke terminologie, die wijst naar die betekenis, niet.

2. Eén van de kwesties die wij hebben vermeld als onderdeel van het fundament van de religie, kan verborgen zijn voor sommige zoekers naar kennis, of het behoort tot het fundament van de religie of niet. En het is de kwestie van het hebben van vijandigheid jegens de polytheïsten en het alliëren met de gelovigen. Hij denkt dat het behoort tot de verplichtingen van de religie, en niet tot het fundament, of hij weerhoudt zich ervan om één van beide te zeggen. Dit doet het fundament van de religie niet teniet, zolang hij *barā'ah* heeft richting de polytheïsten en loyaliteit heeft richting de gelovigen.

Ṣayg Sulaymān Ibn ʿAbdillāh رحمه الله zei:

بحسب المسلم أنْ يعلم أنّ الله افترض عليه عداوة المشركين، وعدم موالاتهم، وأوجب عليه محبة المؤمنين وموالاتهم، وأخبر أن ذلك من شروط الإيمان، ونفى الإيمان عمن يوادّ من حاد الله ورسوله ﴿وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ﴾ وأما كون ذلك من معنى "لا إله إلا الله" أو لوازمها؟ فلم يكلفنا الله بالبحث عن ذلك. إنما كُلِّفنا؛ بمعرفة أن الله فرض ذلك وأوجبه، وأوجب العمل به، فهذا هو الفرض والحتم الذي لا شك فيه. ومن عرف أن ذلك من معناها، أو من لازمها؛ فهو حسن وزيادة خير، ومن لم يعرفه؛ فلم يكلف بمعرفته، لا سيما إذا كان الجدال والمنازعة فيه مما يفضي إلى شر واختلاف، ووقوع فرقة بين المؤمنين، الذين قاموا بواجبات الإيمان، وجاهدوا في الله، وعادوا المشركين، ووالوا المسلمين

Het is voldoende voor een Muslim om te weten dat Allāh het verplicht heeft gesteld om de polytheïsten als vijanden en niet tot bondgenoten te nemen. Hij maakte het verplicht om te houden van de gelovigen en hen tot bondgenoten te nemen. En Hij gaf te kennen dat dit valt onder de voorwaarden van *īmān*, net zoals Hij *īmān* ontkende voor eenieder die liefde toont aan degenen die Allāh en Zijn boodschapper tegenwerken ﴿ook al zouden het hun vaders, of hun zonen, of hun broeders of hun

[76] Ṣaḥīḥ al-Bugārī, 6267.

verwanten zijn[77]﴾. Wat betreft of dat een onderdeel van de betekenis van *lā ilāh illā Allāh* is of één van zijn geïmpliceerde vereisten, dan heeft Allāh ﷻ ons niet belast met het uitzoeken daarvan. Hij heeft ons alleen belast met het weten dat wat hierboven was vermeld tot een taak en een verplichting behoort, en dat het verplicht is om ernaar te handelen. Dit is zonder enige twijfel verplicht en noodzakelijk. En wie het beschouwd als een onderdeel van zijn [*lā ilāh illā Allāh*] betekenis, of van zijn geïmpliceerde vereisten, dan is daar niks mis mee en extra voordeel. Maar voor degene die dat niet zo beschouwd, dan is hij niet belast om dat wel zo te beschouwen, vooral niet in tijde van een woordenwisseling of een meningsverschil, wat leidt tot iets verschrikkelijks, waaronder onenigheid en splitsing tussen de gelovigen, zij die de verplichtingen van *īmān* naleefden, *jihād* omwille van Allāh uitvoerde, de polytheïsten als vijanden namen en de Muslimīn tot hun bondgenoten.[78]

[77] Sūrah al-Mujādilah, 22.
[78] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 8, blz. 166.

HOOFDSTUK 3 HET ONGELOVIG VERKLAREN VAN DE POLYTHEÏSTEN [deel 1]

In dit hoofdstuk zullen wij, met de hulp van Allāh, het onderwerp van *takfīr al-muṣrikīn* [het ongelovig verklaren van de polytheïsten] bespreken. Wij zullen twee kwesties behandelen:

1. Wij zullen de vraag beantwoorden: "Wat is de positie van *takfīr* in de religie?".
2. Wij zullen de *'illah*, *manāṫ* of *sabab* [d.w.z. de reden] van ongeloof m.b.t. de *mutawaqqif* [onthouder] van het ongelovig verklaren van de polytheïsten vermelden.

Uitspraken van de geleerden omtrent het ongeloof van de degene die de ongelovigen niet ongelovig verklaart

Alvorens wij deze kwesties gaan behandelen, zullen wij eerst een aantal uitspraken van de mensen van kennis opnoemen m.b.t. het ongeloof van degene die de ongelovigen niet ongelovig verklaart.

Abū al-Ḥusayn al-Malatī aṣ-Ṣāfi'ī ﷺ zei:

جميع أهل القبلة لا اختلاف بينهم أن من شك في كافر فهو كافر

De mensen van de qiblah zijn het allen eens, zonder enig meningsverschil onder hen, dat wie twijfelt over [het ongeloof van] de ongelovige, dan is hij zelf een ongelovige.[79]

Al-Qādī 'Iyād ﷺ zei:

نكفر من لم يكفر من دان بغير ملة المسلمين من الملل أو وقف فيهم أو شك أو صحح مذهبهم، وإن أظهر مع ذلك الإسلام واعتقده واعتقد إبطال كل مذهب سواه فهو كافر بإظهاره ما أظهر من خلاف ذلك

[79] At-Tanbīh wa ar-Radd 'alā ahl al-Hawā' wa al-Bida', blz. 40.

Wij verklaren degene ongelovig die niet eenieder ongelovig verklaart die een andere *millah* [weg/religie] volgt dan de *millah* van de Muslimīn, of zwijgt over hen, of twijfelt [over hun ongeloof], of hun manier [van leven] goedkeurt, zelfs als hij de Islām belijdt en erin gelooft, en gelooft in de valsheid van elk andere manier [van leven], hij is [alsnog] een ongelovige door te tonen wat hier tegenstrijdig aan is [d.w.z. het onthouden van het ongelovig verklaren van de ongelovigen].[80]

Imām an-Nawawī ﵀ zei:

ومن لم يكفر من دان بغير الإسلام كالنصارى أو شك في تكفيرهم أو صحح مذهبهم فهو كافر.

En wie niet degenen die een andere religie dan de Islām volgen, zoals de christenen, ongelovig verklaart, of twijfelt in het ongelovig verklaren van hun, of hun manier [van leven] goedkeurt, is [zelf] een ongelovige.[81]

Imām al-Ḥajjāwī ﵀ zei:

أو لم يكفر من دان بغير الإسلام كالنصارى أو شك في كفرهم أو صحح مذهبهم فهو كافر.

Of wie niet degenen die een andere religie dan de Islām volgen, zoals de christenen, ongelovig verklaart, of wie twijfelt over hun ongeloof, of hun manier [van leven] goedkeurt, is [zelf] een ongelovige.[82]

Imām al-Buhūtī ﵀ sprak ook met *takfīr* over:

من لم يكفر من دان بغير دين الإسلام كأهل الكتاب أو شك في كفرهم أو صحح مذهبهم.

Wie niet degenen die een andere religie dan de Islām volgen, zoals de lieden van het boek [de joden en de christenen], ongelovig verklaart, of wie twijfelt over hun ongeloof, of hun manier [van leven] goedkeurt.[83]

[80] Aṣ-Ṣifā bi taʿrīf ḥuqūq al-Muṣṭafā, v. 2, blz. 286.
[81] Rawḍah aṭ-Ṭālibīn, v. 10, blz. 70.
[82] Al-Iqnāʿ fī fiqh al-Imām Aḥmad, vol. 4, blz. 298.
[83] Ṣarḥ Muntahā al-Irādāt, v. 3, blz. 395.

En ṣayg al-Islām al-Mujaddid Muḥammad Ibn ʿAbdil-Wahhāb ﷺ zei:

من لم يكفر المشركين أو شك في كفرهم أو صحح مذهبهم كفر إجماعًا.

Wie niet de polytheïsten ongelovig verklaart, of twijfelt over hun ongeloof, of hun manier [van leven] goedkeurt, heeft ongelovig begaan volgens consensus.[84]

Wat is de positie van *takfīr* in de religie?

Nu zullen wij de eerste kwestie behandelen, namelijk het beantwoorden van de vraag: "Wat is de positie van *takfīr* in de religie?".

Het antwoord is: *Takfīr* is uitsluitend een *ḥukm ṣar'ī* [wettelijk oordeel]. Het betreedt niet het domein van het verstand[85], noch valt het onder de kwestie en betekenis van het fundament van de religie. Hierom, valt het ongelovig verklaren van de polytheïsten onder de *wājibāt* [verplichtingen] van de religie, en niet onder het *aṣl* [fundament] van de religie.

Wat is het verschil?

Het verschil is dat wat betreft het fundament van de religie: Er is geen excuus uit onwetendheid, en het is niet voorgeschreven om het bewijs te leveren aan degene die het in zijn geheel, of gedeeltelijk laat [om over hem te oordelen met ongeloof]. Wat betreft de kwestie van *takfīr*, wat een wettelijk oordeel is: Er wordt geëxcuseerd vanwege onwetendheid en *ta'wīl* [interpretatie].

Ook is *takfīr* niet op één niveau, integendeel het bestaat uit verschillende niveaus. Dus het hoogste daarvan is wat noodzakelijk bekend is van de religie, zoals het ongelovig verklaren van eenieder die Allāh ﷻ ongelovig heeft verklaard in Zijn boek, zoals Iblīs, Farao, en eenieder die een ander pad dan de Islām volgt, zoals de christenen, de joden en de afgodendienaren. En het laagste daarvan is waar meningsverschil over is m.b.t. het ongelovig verklaren van de verrichter ervan, zoals het verlaten van het gebed en dergelijke. En daar tussenin zitten verschillende niveaus, die wij met de wil van Allāh ﷻ, in het vierde hoofdstuk zullen behandelen.

Dus wij zeggen: Waarlijk, het ongelovig verklaren [van mensen] behoort tot de

[84] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 10, blz. 91.
[85] D.w.z. *Takfīr* wordt niet gedaan op basis van rede en logica, maar uitsluitend op basis van de geopenbaarde teksten.

verplichtingen van de religie, het is een wettelijk oordeel, het heeft geen bron buiten de wettelijke bewijzen, en het verstand speelt er geen rol in. Dit is wat bevestigd en gevolgd wordt door de mensen van kennis, en wat zij hebben vastgesteld in deze kwestie. En wij zullen een aantal van hun uitspraken hieromtrent vermelden:

Al-Qādī 'Iyād ﷺ zei:

فصل في بيان ما هو من المقالات كفر، وما يُتوقف أو يختلف فيه وما ليس بكفر؛ اعلم أن تحقيق هذا الفصل وكشف اللبس فيه مورده الشرع ولا مجال للعقل فيه

Een Hoofdstuk in het verduidelijken van uitspraken die worden beschouwd als ongeloof, betwist worden of zij ongeloof zijn, en die geen ongeloof zijn.

Weet, dat het onderzoeken van dit hoofdstuk en het ophelderen van de onduidelijkheid ervan afgeleid dient te worden uit de *ṣar'* [de geopenbaarde wet], en het verstand speelt er geen rol in.[86]

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

التكفير حكم شرعي، يرجع إلى إباحة المال وسفك الدماء والحكم بالخلود في النار، فمأخذه كمأخذ سائر الأحكام الشرعية.

Takfīr is een wettelijk oordeel die het bezit geoorloofd maakt [om te confisqueren], het bloed te spillen en de veroordeling tot het verblijven in het vuur. Dus het wordt afgeleid [van de wet] zoals hoe de rest van de regelgevingen worden afgeleid.[87]

En hij ﷺ zei:

فإن الكفر والفسق أحكام شرعية، ليس ذلك من الأحكام التي يستقل بها العقل، فالكافر من جعله الله ورسوله كافرًا، والفاسق من جعله الله ورسوله فاسقا، كما أن المؤمن والمسلم من جعله الله ورسوله مؤمنًا ومسلمًا، ... فهذه المسائل كلها ثابتة بالشرع.

Waarlijk, ongeloof en *fisq* [zonde] zijn wettelijke oordelen, zij zijn niet zoals de kwesties die tot stand worden gebracht middels het verstand. De ongelovige is wie Allāh ﷻ en Zijn boodschapper ﷺ tot ongelovige hebben verklaard, en de *fāsiq* [opstandige zondaar] is wie Allāh en Zijn boodschapper tot *fāsiq* hebben verklaard, net zoals dat de gelovige en de Muslim zijn wie Allāh en Zijn boodschapper tot gelovige en Muslim hebben verklaard. … Dus deze kwestie, zij allemaal, worden tot

[86] Aṣ-Ṣifā bi ta'rīf ḥuqūq al-Muṣtafā, v. 2, blz. 282.
[87] Buġyah al-Murtad, blz. 345.

stand gebracht middels de wetgeving.[88]

En hij ﷺ zei:

الإيمان والكفر هما من الأحكام التي ثبتت بالرسالة وبالأدلة الشرعية، يُميّز بين المؤمن والكافر لا بمجرد الأدلة العقلية

Īmān [geloof] en *kufr* [ongeloof] zijn van de regelgevingen die tot stand worden gebracht middels de [profetische] boodschap en middels de wettelijke bewijzen, die onderscheid maken tussen de gelovige en de ongelovige, niet middels de intellectuele bewijzen.[89]

Al-ʿAllāmah Ibn al-Qayyim ﷺ zei:

الكُفرُ حَقُّ اللهِ ثُمَّ رَسُولِهِ * بالنَّصِ يَثبُتُ لَا بِقَولِ فُلَانِ
مَنْ كَانَ رَبُّ العَالَمِينَ وَعَبدُهُ * قَدْ كَفّرَاهُ فَذَاكَ ذُو الكُفْرَانِ

Kufr is het recht van Allāh, vervolgens van Zijn boodschapper. * Tot stand gebracht middels de teksten en niet middels de uitspraken van die-en-die.

Degene die de Heer van de schepping en Zijn dienaar [de profeet Muḥammad ﷺ]. * Ongelovig hebben verklaard, dan is hij de bezitter van ongeloof.[90]

Imām Ibn al-Wazīr aṡ-Ṡanʿānī ﷺ zei:

أن الدليل على الكفر والفسق لا يكون إلا سمعيًا قطعيًا ولا نزاع في ذلك

Het bewijs voor *kufr* en *fisq* wordt niet tot stand gebracht, behalve middels expliciete geopenbaarde teksten, en daar is geen onenigheid over.[91]

Op grond daarvan zeggen wij: Eenieder die onwetend is omtrent een wettelijk oordeel m.b.t. één van de ongelovigen of de polytheïsten, of één van hun groepen, dan is zijn oordeel niet zoals het oordeel van degene die *ṣirk* verricht, omdat datgene wat *ṣirk* is, het fundament van de religie teniet doet, zoals wij dat in het vorige hoofdstuk hebben benadrukt. Maar echter, zijn oordeel is zoals het oordeel over eenieder die onwetend is over de Islāmitische wetgeving of over bepaalde verplichtingen van de Islām. Dus eenieder aan wie het bewijs van de [profetische]

[88] Minhāj as-Sunnah an-Nabawiyyah, v. 5, blz. 92.
[89] Majmūʿ al-Fatāwā, v. 3, blz. 328.
[90] Al-Kāfiyyah aṣ-Ṣāfiyyah, blz. 858.
[91] Al-ʿAwāṡim min al-Qawāṡim, v. 4, blz. 178.

boodschap is geleverd m.b.t. dit is ongelovig, en eenieder aan wie niet het bewijs van de [profetische] boodschap is geleverd, is niet ongelovig. Dit is in tegenstelling tot het onwetend zijn over *tawḥīd*, wat het fundament van de religie is, want waarlijk, hij is een ongelovige met het ongeloof van onwetendheid.

Dit is wat bevestigd en gevolgd wordt door de mensen van kennis m.b.t. het verschil tussen het onwetend zijn in het fundament van de religie en het onwetend zijn in de wettelijke verplichtingen.

Imām Muḥammad Ibn Naśr al-Marwazī leverde van een groep van de mensen van ḥadīṭ over dat zij zeiden:

ولما كان العلم بالله إيمانًا والجهل به كفرًا، وكان العمل بالفرائض إيمانًا والجهل بها قبل نزولها ليس بكفر، ... وإنما يكفر من جحدها لتكذيبه خبر الله ولو لم يأت خبر من الله ما كان بجهلها كافرًا، وبعد مجيء الخبر من لم يسمع بالخبر من المسلمين لم يكن بجهلها كافرًا، والجهل بالله في كل حال كُفرٌ قبل الخبر وبعد الخبر

Het is duidelijk dat kennis over Allāh *īmān* [geloof] is en onwetendheid over Hem *kufr* [ongeloof] is. Op vergelijkbare wijze, het vervullen van de verplichtingen is *īmān*, maar onwetend zijn over hen alvorens zij geopenbaard zijn is geen *kufr* … Eenieder die nu deze verplichtingen ontkent is ongelovig geworden, vanwege het verloochenen van de berichtgeving [openbaring] van Allāh, maar als de berichtgeving hem niet heeft bereikt, dan wordt hij door zijn onwetendheid erover niet ongelovig. En wie van onder de Muslimīn de berichtgeving niet heeft gehoord wordt door zijn onwetendheid erover niet ongelovig. En onwetendheid over Allāh is in elk geval ongeloof, hetzij vóór of na de berichtgeving.[92]

M.b.t. de wijze waarop het bewijs geleverd wordt en hoe die voorwaarde vervuld wordt alvorens *takfīr* [plaatsvindt] verschilt afhankelijk of de kwestie klaarblijkelijk, of onduidelijk is. Dus het bewijs kan geleverd zijn tegen de onthouder van *takfīr* in een plek waar kennis aanwezig is, waardoor het onthouden [van *takfīr*] is gedaan door het afkeren [van de religie en haar verplichtingen] en niet uit onwetendheid, en er is geen excuus behalve als hij nieuw was in de Islām of opgegroeid was in een afgelegen gebied. En het leveren van het bewijs kan plaatsvinden middels het uitleggen van de wettelijke teksten die duiden op het ongeloof van degene die *dit of dat* verricht, of *dit of dat* zegt en waarbij de algemene verspreiding van de Qur'ān niet genoeg was. En het leveren van het bewijs kan plaatsvinden middels het uitleggen van de bewijzen tezamen met het verwijderen van de misvattingen en het reageren op de bewijsvoering van de tegenstander. Deze kwestie zal, met de wil van Allāh ﷻ, uitgebreid aanbod komen in het vierde hoofdstuk.

[92] Ta'żīm Qadar aś-Śalāh, v. 2, blz. 520.

Het verschil tussen het onwetend zijn omtrent de rituelen van de *ṣarī'ah* en het onwetend zijn omtrent het fundament van de religie

Wat wijst op het verschil tussen onwetendheid omtrent de rituelen van de *ṣarī'ah* en onwetendheid omtrent het fundament van de religie, of dat het ongelovig verklaren van de polytheïsten valt onder de rituelen [en verplichtingen] van de *ṣarī'ah* en niet onder het fundament van de religie, zijn een aantal bewijzen, daarvan zijn:

Waarlijk, al de profeten ﷺ begonnen door hun mensen op te roepen naar het aanbidden van Allāh alleen, zonder deelgenoten. En als onwetendheid omtrent de regelgevingen van *takfīr* ongeloof was, dan zou er geen moment van uitstel geweest zijn in het uitleggen van het fundament van de religie.

Eveneens, onder de bewijzen voor dit onderscheid dat *takfīr* behoort tot de verplichtingen van de religie, en dat het een wettelijk oordeel is en niet behoort tot het fundament van de religie is wat is bevestigd van de metgezellen رضي الله عنهم m.b.t. het onthouden van het ongelovig verklaren van mensen die in afvalligheid waren vervallen, en hen Muslimīn te noemen. Nadat de āyāt werden geopenbaard, waarin het ongeloof van zulke mensen duidelijk werd gemaakt, werden zij [de metgezellen] niet gevraagd om berouw te tonen voor hun onthouding [van het ongelovig verklaren van hen]. Daarentegen is het bevestigd dat één van de metgezellen was vervallen in *ṣirk* uit onwetendheid, en de metgezellen verklaarden hem tot ongelovige, en de profeet ﷺ beval hem om zijn Islām te vernieuwen. Dit bewijst het onderscheid tussen het vervallen in *ṣirk* uit onwetendheid, en het onwetend zijn omtrent de rituelen van de *ṣarī'ah*.

Op het gezag van Ibn 'Abbās رضي الله عنهما dat hij zei:

كان قوم من أهل مكة أسلموا، وكانوا يستخفون بالإسلام، فأخرجهم المشركون معهم يوم بدر، فأصيب بعضهم وقتل بعض، فقال المسلمون: كان أصحابنا هؤلاء مسلمين وأُكرهوا فاستغفروا لهم، فنزلت: ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ ۖ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ ۚ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا ۚ فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾، قال فكتب إليّ من بقي من المسلمين بهذه الآية وأنه لا عذر لهم، قال: فخرجوا، فلحقهم المشركون فأعطوهم الفتنة، فنزلت فيهم هذه الآية: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ﴾ الآية.

Sommige mensen uit Makkah omarmde de Islām, maar zij waren gewoon om hun Islām te verbergen. Daarna namen de polytheïsten hen mee op de dag van Badr. Sommige werden gewond en andere werden gedood. De Muslimīn zeiden: Die metgezellen van ons waren Muslimīn en werden gedwongen [om mee te komen], dus vraag vergeving voor hen. Daarna werd de āyah neergezonden: ﴿Waarlijk,

degenen die door de engelen [tijdens het overlijden] weg worden genomen, terwijl zichzelf onrecht aandoen, zij zeggen: In welke toestand verkeerden jullie? Zij antwoorden: Wij waren onderdrukt in het land. Zij zeggen: Was de aarde van Allāh dan niet weids genoeg zodat jullie daarin kunnen emigreren. Hun verblijfplaats zal de hel zijn, en slecht is dat als eindbestemming[93]》. Dus een boodschap was gestuurd met deze āyah aan die Muslimīn die achterbleven [in Makkah] en dat er geen excuus is voor hen [om niet te emigreren]. Zij gingen toen weg, maar de polytheïsten haalde hen in en sleepte hen in *fitnah* [beproevingen]. Waarop deze āyah werd neergezonden: 《En onder de mensen zijn er die zeggen: Wij geloven in Allāh. Maar wanneer één [van hen] wordt geschaad omwille van Allāh …[94]》.[95]

Ṣayg ʿAbdullāh Ibn Muḥammad Ibn 'Abdil-Wahhāb ﷺ zei:

فأنزل الله هذه الآية وبيّن فيها حكم هؤلاء المشركين وأنهم من أهل النار مع تكلمهم بالإسلام

Dus Allāh openbaarde deze āyah en maakte het oordeel over deze polytheïsten duidelijk en dat zij behoren tot de mensen van het vuur, ook al beweerden zij Islām.[96]

En op het gezag van Saʿd Ibn Abī Waqqāṡ ﷺ dat hij zei:

كنا نذكر بعض الأمر وأنا حديث عهد بالجاهلية، فحلفت باللات والعزى، فقال لي أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم: بئس ما قلت، إِئت رسول الله صلى الله عليه وسلم فأخبره، فإنا لا نراك إلا قد كفرت، فلقيته فأخبرته، فقال: قل لا إله إلا الله وحده ثلاث مرات، وتعوذ من الشيطان ثلاث مرات، واتفل عن شمالك ثلاث مرات، ولا تعد له

Wij waren aan het praten over iets, en ik had pas recentelijk de *jāhiliyyah* [tijd van onwetendheid] achter mij gelaten, waarop ik zweerde bij al-Lāt en al-ʿUzzā. De metgezellen van de boodschapper van Allāh ﷺ zeiden tegen mij: Wat een verschrikkelijk iets heb jij gezegd! Ga naar de boodschapper van Allāh en vertel het hem, want wij denken niet anders dan dat jij ongeloof hebt gepleegd. Dus ik ging naar hem toe en vertelde hem [wat er was gebeurd], waarop hij ﷺ zei: Zeg driemaal: "Er is geen God dan Allāh alleen, zonder deelgenoten", en zoek driemaal toevlucht bij Allāh tegen de duivel, en spuug driemaal lichtelijk naar de linkerkant, en zeg dat nooit meer.[97]

[93] Sūrah an-Nisā', 97.
[94] Sūrah al-ʿAnkabūt, 10.
[95] Tafsīr aṫ-Ṫabarī, 4:97.
[96] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 10, blz. 241.
[97] Sunan an-Nasā'ī, 3776.

Imām Ibn al-Wazīr aś-Śanʻānī ﷺ gaf commentaar op deze ḥadīṭ en zei: Dit is een gebod om de Islām te vernieuwen.

Ibn al-ʻArabī al-Mālikī ﷺ zei:

فمن قال في الإسلام في يمينه واللات والعزى مؤكدًا ليمينه بذلك على معنى التعظيم فيه: كافر حقيقة

Derhalve, eenieder die zweert bij al-Lāt en al-ʻUzzā terwijl hij Muslim is en daar nadruk op legt, d.w.z. uit glorificatie, is in werkelijkheid een ongelovige.[98]

Ṣayg Sulaymān Ibn ʻAbdillāh ﷺ zei:

أخذ به [يعني حديث سعد رضي الله عنه] طائفة من العلماء فقالوا: يكفر من حلف بغير الله كفر شرك، قالوا ولهذا أمره النبي صلى الله عليه وسلم بتجديد إسلامه بقول لا إله إلا الله، فلولا أنه كفرٌ ينقل عن الملة لم يأمر ذلك، وقال الجمهور: لا يكفر كفرًا ينقله عن الملة لكنه من الشرك الأصغر

Het is ervan afgeleid [de ḥadīṭ van Saʻd ﷺ] door een groep geleerden die zeiden dat als hij zweert bij een ander dan Allāh, hij dan ongelovig wordt en *ṣirk* begaat. Zij zeiden: En om die reden beval de profeet ﷺ hem om zijn Islām te vernieuwen door het zeggen van *lā ilāh illā Allāh*, als hij niet ongelovig was geworden, dan zou hij niet geboden zijn om dat te doen. Echter, de meerderheid van de geleerden zeiden: Hij valt niet in ongeloof wat hem uit de religie doet treden, maar dat het valt onder de kleine *ṣirk*.[99]

Dus hij ﷺ werd niet geëxcuseerd voor het vervallen daarin, ook al had hij pas recentelijk de *jāhiliyyah* verlaten.

Daarbij, van de bewijzen van dit onderscheid dat *takfīr* valt onder de verplichtingen van de religie, en een wettelijk oordeel is, en niet valt onder het fundament van de religie, waar niemand in geëxcuseerd wordt, is wat is overgeleverd van de metgezellen ﷺ in hun geschillen onderling m.b.t. het ongelovig verklaren van bepaalde afvalligen. Nadat Allāh ﷻ het ongeloof van die mensen had opgehelderd had Hij degene die zich onthielden van *takfīr* niet bevolen om hun Islām te vernieuwen.

[98] ʻĀriḍah al-Aḥwīḍī, v. 1, blz. 28.
[99] Taysīr al-ʻAzīz al-Ḥamīd, blz. 529.

Waarlijk, Allāh ﷻ zei:

﴿فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُم بِمَا كَسَبُوا ۚ أَتُرِيدُونَ أَن تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ ۖ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ٨٨ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً ۖ فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾

Wat is er met jullie dat jullie in twee groepen zijn verdeeld omtrent de hypocrieten? En Allāh voerde hen terug vanwege dat wat zij verwierven. Willen jullie degene leiden die Allāh heeft doen dwalen? En voor degenen die Allāh heeft doen dwalen, voor hem zul je nooit een weg vinden. ﴾88﴿ Zij wensen dat jullie verloochenen zoals zij hebben verloochend, zodat jullie gelijk zijn aan elkaar. Dus neem niemand onder hen als *awliyā'* totdat zij emigreren omwille van Allāh.[100]

Wat authentiek is m.b.t. de reden voor de openbaring ervan is dat de profeet ﷺ vertrok naar [de veldslag] van Uḥud, en sommige mensen die in eerste instantie met hem waren, vertrokken en gingen terug. De metgezellen van de profeet ﷺ werden verdeeld op twee meningen omtrent hen; sommige zeiden: "Wij moeten hen doden", terwijl andere zeiden: "Doe dat niet".

En het is authentiek overgeleverd van Mujāhid ﵀ dat hij zei:

قوم خرجوا من مكة حتى أتوا المدينة يزعمون أنهم مهاجرون ثم ارتدوا بعد ذلك، فاستأذنوا النبي صلى الله عليه وسلم إلى مكة ليأتوا ببضائع لهم يتجرون فيها، فاختلف فيهم المؤمنون؛ فقائل يقول: هم منافقون، وقائل يقول: هم مؤمنون، فبين الله نفاقهم فأمر بقتالهم

Sommige mensen kwamen uit Makkah totdat zij bij al-Madīnah aankwamen. Zij beweerde emigranten te zijn, en daarna vervielen zij in afvalligheid. Zij vroegen de profeet ﷺ om toestemming om terug te keren naar Makkah en om hun goederen mee te nemen om te kunnen handelen. De gelovigen verschilden onderling m.b.t. hen; sommige zeiden: "Het zijn hypocrieten" terwijl andere zeiden: "Het zijn gelovigen". Daarna verduidelijkte Allāh ﷻ hun hypocrisie en beval [de gelovigen] om hen te bestrijden.[101]

Voorwaar, het is ook overgeleverd met deze betekenis van ʻAbdurraḥmān Ibn ʻAwf en van Ibn 'Abbās ﵃. Tevens is het authentiek overgeleverd in *mursal* [in de keten ontbreekt er een metgezel] vorm van een aantal tābi'īn, en zij zijn: ʻIkrimah, as-Suddī, Qatādah en Muḥammad Ibn Kaʻb al-Qaražī ﵏.

[100] Sūrah an-Nisā', 88-89.
[101] Tafsīr aṭ-Ṭabarī, 4:88.

Imām aṫ-Ṫabarī ﷺ zei in zijn *tafsīr* van de āyah: ﴾Wat is er met jullie dat jullie in twee groepen zijn verdeeld omtrent de hypocrieten? En Allāh voerde hen terug vanwege dat wat zij verwierven[102]﴿. Hij zei:

يعني بذلك والله ردهم إلى أحكام أهل الشرك في إباحة دمائهم وسبي ذراريهم

Allāh heeft hen teruggevoerd naar de regelgevingen van de mensen van *ṣirk*, in de zin van dat hun bloed toegestaan is om te spillen en hun nageslacht tot slaven te nemen.[103]

Waarlijk, Imām aṫ-Ṫabarī ﷺ gaf de voorkeur aan de mening dat de reden voor de openbaring van deze āyah ging om een volk die afvallig werden van de Islām. Hij zei, na het benoemen van de verschillende uitspraken van de salaf omtrent de redenen voor de openbaring ervan:

وأولى هذه الأقوال بالصواب في ذلك قول من قال: نزلت هذه الآية في اختلاف أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم في قوم كانوا ارتدوا عن الإسلام بعد إسلامهم من أهل مكة

En de eerste van deze meningen is correct. De mening die verklaart dat deze āyah was geopenbaard m.b.t. de onenigheid tussen de metgezellen van de boodschapper van Allāh ﷺ omtrent een volk die afvallig werd na [hun] Islām, van onder de mensen van Makkah.[104]

Ibn Abī Zamānīn ﷺ zei:

هم قوم من المنافقين كانوا بالمدينة فخرجوا منها إلى مكة ثم خرجوا من مكة إلى اليمامة تجارًا، فارتدوا عن الإسلام وأظهروا ما في قلوبهم من الشرك، فلقيهم المسلمون فكانوا فيهم فئتين -أي فرقتين- فقال بعضهم: قد حلت دماؤهم، هم مشركون مرتدون، وقال بعضهم: لم تحل دماؤهم، هم قوم عرضت لهم فتنة، فقال الله تعالى: ﴿فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ﴾

Zij waren mensen van onder de hypocrieten die verbleven in Al-Madīnah, vervolgens vertrokken zij naar Makkah. Daarna vertrokken zij uit Makkah naar al-Yamāmah voor handel, en daarna werden zij afvallig van de Islām en onthulden zij wat er zich in hun harten bevond aan *ṣirk*. Daarop kwamen de Muslimīn hen tegen en werden zij omtrent hen twee groepen. Sommige zeiden: “Hun bloed is toegestaan [om te spillen], zij zijn afvallige polytheïsten”. Andere zeiden: “Hun bloed is niet toegestaan, zij zijn een volk waarvan *fitnah* hun heeft gegrepen”. Als gevolg daarvan zei Allāh ﷻ: ﴾Wat is er met jullie dat jullie in twee groepen zijn

[102] Sūrah an-Nisā’, 88.
[103] Tafsīr aṫ-Ṫabarī, 4:88.
[104] Tafsīr aṫ-Ṫabarī, 4:88.

verdeeld omtrent de hypocrieten?[105]﴾.[106]

Een ander bewijs is wat verkozen is door een groep geleerden dat ʿUmar Ibn al-Gaṭṭāb ﷺ zich in het begin onthield van het ongelovig verklaren van degenen die zich verzetten tegen het geven van *zakāh*. Nadat Abū Bakr ﷺ hun ongeloof aan hem had verduidelijkt, was hij het met hem eens en hij werd niet gevraagd om berouw te tonen voor zijn onthouding m.b.t. hen.

Waarlijk, het is authentiek overgeleverd van ʿUmar ﷺ dat hij omtrent de afvalligen tegen Abū Bakr ﷺ zei:

كيف تقاتل الناس وقد قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا إله إلا الله فمن قالها فقد عصم مني ماله ونفسه إلا بحقه وحسابه على الله.

Hoe kunt u deze mensen bestrijden terwijl de boodschapper van Allāh ﷺ zei: Ik ben bevolen om de mensen te bestrijden totdat zij getuigen dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allāh. Wie dat dan zegt, dan is hun bezit en bloed voor mij onschendbaar geworden, behalve middels het recht [d.w.z. volgens de Islāmitische wetgeving], en hun afrekening is bij Allāh.[107]

In feite, sommige van de vooraanstaande geleerden van de *salaf* onthielden zich, in het begin van de kwestie, in het ongelovig verklaren van degenen die zeiden dat de Qur'ān was geschapen. En van onder hen zijn er sommige die zich onthielden van het ongelovig verklaren van de *Jahmiyyah*[108], ondanks de hevigheid [van hun ongeloof]. Zij werden geen ongelovigen hierdoor, en nadat de bewijzen die wijzen naar hun ongeloof duidelijk voor hen werden, onthielden zij zich niet [van het ongelovig verklaren] van hen, noch vernieuwden zij hun Islām vanwege hun voorgaande onthouding.

Op het gezag van Yaʿqūb Ibn Ibrāhīm ad-Dawraqī ﷺ dat hij zei:

سألت أحمد ابن حنبل عمن يقول القرآن مخلوق فقال: كنت لا أكفرهم حتى قرأت آيات من القرآن؛ ﴿وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُم مِّن بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ﴾، وقوله: ﴿بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ﴾، وقوله: ﴿أَنزَلَهُ بِعِلْمِهِ﴾.

[105] Sūrah an-Nisā', 88.
[106] Tafsīr al-Qur'ān al-ʿAzīz , v. 1, blz. 393.
[107] Ṣaḥīḥ al-Bugārī, 1399.
[108] De geloofsleer van de Jahmiyyah omvat o.a. het verloochenen en verdraaien van de Perfecte Eigenschappen van Allāh ﷻ.

Ik vroeg Aḥmad Ibn Ḥanbal omtrent degene die zegt: "De Qur'ān is geschapen". En hij zei tegen mij: Ik verklaarde hen eerst niet ongelovig, totdat ik bepaalde āyāt van de Qur'ān las: ﴾En als jij hun begeerten volgt, nadat de kennis tot jou is gekomen[109]﴿. En Zijn uitspraak: ﴾Nadat de kennis tot jou is gekomen[110]﴿. En Zijn uitspraak: ﴾Hij heeft het neergezonden met Zijn kennis[111]﴿.[112]

En van Ibn ʿAmmār al-Mawṣilī ﷺ dat hij zei:

يقول لي ابن المديني ما يمنعك أن تكفرهم -يعني الجهمية- قال: وكنت أنا أولاً أمتنع أن أكفرهم حتى قال ابن المديني ما قال، فلما أجاب إلى المحنة كتبت إليه كتابًا أذكره الله، وأذكره ما قال لي في تكفيرهم.

Ibn al-Madīnī zei tegen mij: Wat weerhield jou van het onthouden van het ongelovig verklaren van hen [d.w.z. de *Jahmiyyah*]?! En ik onthield mij in eerste instantie van het ongelovig verklaren van hen totdat Ibn al-Madīnī tegen mij had gezegd wat hij zei. Dus toen hij toegaf tijdens de *miḥnah*[113], schreef ik naar hem, hem vermanend over Allāh en over datgene wat hij tegen mij had gezegd omtrent het ongelovig verklaren van hen.[114]

En daarmee hebben wij de eerste kwestie afgesloten.

Wat is de *manāt, illah* of *sabab* [d.w.z. de reden] voor ongeloof voor degene die zich onthoudt in het ongelovig verklaren van de polytheïsten?

Nu beginnen wij met de tweede kwestie, wat is: "Wat is de *manāt, illah* of *sabab* [d.w.z. de reden] voor ongeloof voor degene die zich onthoudt in het ongelovig verklaren van de polytheïsten?".

Het antwoord: Het is vanwege het verloochenen en het ontkennen van de wettelijke teksten. Door te kijken naar de uitspraken van de mensen van kennis m.b.t. deze tenietdoener, wordt het duidelijk dat wat bevestigd is, dat de reden voor ongeloof in het onthouden van het ongelovig verklaren van de ongelovige terugkeert naar het verloochenen en ontkennen van de wettelijke teksten, en niet terugkeert naar het tenietdoen van het fundament van de religie.

[109] Sūrah al-Baqarah, 145.
[110] Sūrah al-Baqarah, 120.
[111] Sūrah an-Nisā', 166.
[112] Ṭabaqāt al-Ḥanābilah, v. 1, blz. 414.
[113] *Miḥnah galq al-Qur'ān*, de beproeving omtrent de geschapenheid van de Qur'ān, refereert naar een periode waar de geleerden werden gedwongen, onder dreigement van marteling, gevangenschap of de doodstraf om te buigen naar de jahmi doctrine in het verklaren dat de Qur'ān geschapen, en niet het woord van Allāh is.
[114] Tahḍīb at-Tahḍīb, v.7, blz. 310.

Voorwaar, een groot aantal geleerden hebben herhaaldelijk deze reden [van ongeloof] aangehaald, gebaseerd op het feit dat ongeloof hier slechts tot stand komt vanwege het verloochenen van de wijdverspreide wettelijke regelgevingen waar overeenstemming over is, of door te ontkennen wat noodzakelijk gekend is uit de religie.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

والكفر إنما يكون بإنكار ما علم من الدين ضرورة أو بإنكار الأحكام المتواترة المجمع عليها ونحو ذلك

Ongeloof komt slechts tot stand door te verloochenen wat noodzakelijk bekend is van de religie, of door het verwerpen van de wijdverspreide wettelijke teksten waar overeenstemming over is, en wat daar gelijk aan staat.[115]

Dit zijn een aantal uitspraken, die wij hebben gevonden, van de mensen van kennis die spreken omtrent de reden voor ongeloof voor de onthouder [van het ongelovig verklaren] van de ongelovige:
Voorwaar, al-Qāḋī ʻIyād vermeldde de reden voor het ongelovig verklaren van de onthouder [van het ongelovig verklaren] van de joden en de christenen, en zij die in tegenstrijd zijn met de Islāmitische religie, op basis van wat geciteerd werd van al-Bāqillānī:

لأن التوقيف والإجماع اتفقا على كفرهم، فمن وقف في ذلك فقد كذّب النص والتوقيف أو شك فيه، والتكذيب أو الشك فيه لا يقع إلا من كافر

Omdat de *tawqīf* [de openbaring] en de consensus het eens zijn omtrent hun ongeloof, dus eenieder die zich daarvan onthoudt heeft de teksten en de openbaring verloochend, of hij betwijfelt hen, en het verwerpen of betwijfelen ervan komt niet, behalve van een ongelovige.[116]

Ibn al-Wazīr aṡ-Ṡanʻānī ﷺ zei omtrent het ongelovig verklaren van degene die twijfelt m.b.t. [het ongeloof van] de afgodendienaar, en hem niet ongelovig verklaart:

ولا علة لذلك إلا أن كفره معلوم من الدين ضرورة

Er is geen andere reden behalve dat zijn [d.w.z. van de afgodendienaar] ongeloof

[115] Majmūʻ al-Fatāwā, v. 1, blz. 106.
[116] Aṣ-Ṣifā bi taʻrīf ḥuqūq al-Muṡṭafā, v. 2, blz. 28.

noodzakelijk gekend is uit de religie.[117]

Ṣayg ʿAbdullāh Ibn Muḥammad Ibn ʿAbdil-Wahhāb ﷺ vermeldde de reden voor het ongelovig verklaren van degene die zegt: "Het is niet toegestaan om degene die getuigt over de twee geloofsgetuigenissen ongelovig te verklaren, zelfs wanneer hij andere dan Allāh aanbidt." Hij zei:

لأن قائل هذا القول مكذب لله ورسوله وإجماع المسلمين

Omdat degene die dat zegt Allāh, Zijn boodschapper en de consensus van de Muslimīn heeft verloochend.[118]

En sommige van de a'immah ad-Daʿwah an-Najdiyyah zeiden:

فـإن الذي لا يكفـر المشركين غـير مصـدق بـالقرآن، فـإن القـرآن قـد كفـر المشركين وأمـر بتكفـيرهم وعداوتهم وقتالهم

Waarlijk, degenen die de polytheïsten niet ongelovig verklaren hebben de Qur'ān niet bevestigd. Want waarlijk, de Qur'ān heeft de polytheïsten ongelovig verklaart en bevolen om hen ongelovig te verklaren, hen te nemen tot vijanden, en hen te bestrijden.[119]

[117] Ar-Rawd al-Bāsim, v. 2, blz. 508.
[118] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 10, blz. 250.
[119] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 10, blz. 291.

HOOFDSTUK 4 HET ONGELOVIG VERKLAREN VAN DE POLYTHEÏSTEN [deel 2]

In dit hoofdstuk zullen wij, met de hulp van Allāh ﷻ, de discussie voortzetten omtrent twee kwesties:

1. Wij zullen de vraag beantwoorden: "Bestaat het ongelovig verklaren van de polytheïsten uit één gradatie, of zijn er meerdere gradaties?".
2. Wij zullen de verschillende gradaties van de onthouder vermelden m.b.t. het ongelovig verklaren van de polytheïsten.

Bestaat het ongelovig verklaren van de polytheïsten uit één gradatie, of zijn er meerdere gradaties?

Wij zullen nu met de eerste kwestie beginnen: "Bestaat het ongelovig verklaren van de polytheïsten uit één gradatie, of zijn er meerdere gradaties?".

Het antwoord: De uitspraken van de mensen van kennis hebben vastgesteld dat *takfīr* een wettelijk oordeel is bestaande uit meerdere gradaties gebaseerd op twee zaken:

1. Hoe ferm het is gevestigd in de wetgeving. D.w.z. hoe helder en duidelijk het wettelijke bewijs is voor het ongeloof van die-en-die, en dat is wat bekend staat als: *het kennen van het oordeel*.
2. Hoe ferm het is bevestigd op het specifieke individu, degene die is vervallen in *ṣirk* en *kufr*, en dat is wat bekend staat als: *het kennen van de toestand*. En dat is middels het zien, horen of middels de getuigenis van getuigen.

Waarlijk ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

التكفير حكم شرعي، يرجع إلى إباحة المال وسفك الدماء والحكم بالخلود في النار، فمأخذه كمأخذ سائر الأحكام الشرعية. فتارةً يُدركُ بيقينٍ، وتارةً يُدركُ بظنٍ غالبٍ، وتارةً يُترددُ فيهِ، ومهما حصلَ تردد فالتَوقُّف عن التكفير أولى، والمبادرة إلى التكفير إنما تغلب على طباع من يغلب عليهم الجهل

Takfīr is een wettelijk oordeel die het bezit geoorloofd maakt [om te pakken], het bloed te spillen en de veroordeling tot het verblijven in het vuur. Dus het wordt afgeleid [van de wet] zoals hoe de rest van de regelgevingen worden afgeleid. Soms wordt het als zeker beschouwd, soms als hoogstwaarschijnlijk, en soms komt terughoudendheid erin voor. Wanneer aarzeling zich voortdoet, dan wordt de

voorkeur gegeven aan het afzien van *takfīr*, terwijl het haasten in *takfīr* gewoonlijk voorkomt bij hen die zijn overmand door onwetendheid. [120]

Dit weerlegt de uitspraak van degenen die beweren dat alle soorten van *kufr* en *ṣirk* op één niveau zijn, en dat het door zowel de geleerde als de onwetende gekend dient te worden. Er is geen twijfel omtrent de ongeldigheid van deze bewering en dat het in tegenstrijd is met wat bevestigd is door de mensen van kennis omtrent deze kwestie. Sterker nog, het is zelfs in tegenstrijd met de teksten die verklaren dat sommige soorten ongeloof heviger zijn dan andere.

Hij ﷻ zei:

﴿هُمْ لِلْكُفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلإِيمَانِ﴾

Zij waren die dag dichter bij ongeloof dan bij geloof.[121]

﴿إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ﴾

Het uitstellen is slechts een toename in ongeloof.[122]

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ ازْدَادُوا كُفْرًا﴾

Waarlijk, degenen die ongelovig werden na geloofd te hebben, en vervolgens toenamen in ongeloof …[123]

﴿الأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا﴾

De bedoeïenen zijn het ergst in ongeloof en hypocrisie.[124]

De verschillende gradaties van de onthouder m.b.t. het ongelovig verklaren van de polytheïsten

Wat betreft de tweede kwestie: De verschillende gradaties van de onthouder m.b.t. het ongelovig verklaren van de polytheïsten.

Dus wij zeggen: Waarlijk, omtrent de onthouders [van het ongelovig verklaren] van de polytheïsten zijn er verschillende gradaties gebaseerd op de duidelijkheid van de

[120] Buġyah al-Murtad, blz. 345.
[121] Sūrah Āl ʿImrān, 167.
[122] Sūrah at-Tawbah, 37.
[123] Sūrah Āl ʿImrān, 90.
[124] Sūrah at-Tawbah, 97.

wettelijke bewijzen en de klaarblijkelijkheid van de *kufr* of *ṣirk*.

Ṣayg al-Mujaddid Muḥammad Ibn ʻAbdil-Wahhāb ﵀ zei:

فهؤلاء الطواغيت الذين يَعتقد الناس فيهم من أهل الخرج وغيرهم مشهورون عند الخاص والعام بذلك، وأنهم يترشحون له، ويأمرون به الناس، كلهم كفار مرتدون عن الإسلام، ومن جادل عنهم، أو أنكر على من كفّرهم، أو زعم أن فعلهم هذا لو كان باطلًا فلا يُخرجهم إلى الكفر، فأقل أحوال هذا المجادل أنه فاسق، لا يقبل خطُّه، ولا شهادته، ولا يصلي خلفه

Die ṭawāġīt waar de mensen in geloven, aanbevelen, en de mensen mee bevelen, van de mensen van al-Garaj en andere welbekende die bekend zijn bij iedereen, zij zijn alle afvallige ongelovigen van de Islām. En eenieder die voor hen redetwist, of degene berispt die hen ongelovig verklaart, of beweert dat hun daden, ondanks dat zij verkeerd zijn, hen niet tot ongeloof brengt, dan wat er op z'n minst gezegd kan worden over deze verdediger is dat hij een *fāsiq* is. Zijn advies wordt niet geaccepteerd, noch zijn getuigenis, en het gebed wordt niet achter hem verricht.[125]

Overpeins zijn uitspraak en hoe hij verschillende gradaties voor de onthouder [van het ongelovig verklaren] van deze *ṭawāġīt* herkend, de laagste van onder hen is *fisq*. En dit bevestigt dat de onthouders m.b.t. de polytheïsten verschillende niveaus en gradaties hebben.

De gradaties zijn gebaseerd op de duidelijkheid van de tekstuele bewijzen, en hoe klaarblijkelijk de *kufr* of *ṣirk* is, ongeacht de hevigheid ervan. In bepaalde gevallen zou *ṣirk* heviger kunnen zijn, terwijl het niet zo duidelijk is als datgene wat minder hevig is. Bijv.: De *ṣirk* van de afgodendienaar in vergelijking met de *ṣirk* van de *Jahmiyyah*. Het oordeel omtrent het ongelovig verklaren van de onthouder m.b.t. de afgodendienaar is sterker dan het oordeel omtrent het ongelovig verklaren van de onthouder m.b.t. de *Jahmiyyah*, dit komt doordat [het ongeloof van] het aanbidden van de afgoden duidelijker is dan die van de *Jahmiyyah*, desondanks dat de *Jahmiyyah* heviger is in *ṣirk* [dan de afgodendienaar].

Al-ʻAllāmah Ibn al-Qayyim ﵀ zei:

فإن المشرك الـمُقِرّ بصفات الرب خيرٌ من المعطل الجاحد لصفات كماله ... فأين القدح في صفات الكمال والجحد لها، من عبادة واسطة بين المعبود الحق، وبين العابد، يتقرب إليه بعبادة تلك الواسطة إعظامًا له وإجلالًا، فداء التعطيل هذا الداء العُضال الذي لا دواء له

Waarlijk, de polytheïst die de Eigenschappen van de Heer bevestigd is beter dan de

[125] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 10, blz. 52.

ontkennende verwerper van Zijn volmaakte Eigenschappen … Dus waar is de vergelijking in het verloochenen van de Eigenschappen van perfectie, met het aanbidden van een tussenpersoon tussen de ware God en een aanbidder die toenadering tot Hem zoekt middels het aanbidden van die tussenpersoon, dit verrichtend uit verheerlijking en eerbetoon aan Hem. De ziekte van deze *ta'ṭīl* [verloochenen van de Eigenschappen] is een aanhoudende ziekte die geen genezing kent.[126]

En hij ﵀ zei ook:

فشرك عُبّادِ الأصنام، والأوثان، والشمس، والقمر، والكواكب: خيرٌ من توحيد هؤلاء بكثير، فإنه شركٌ في الإلهية، مع إثبات صانع العالم، وصفاته، وأفعاله، وقدرته، ومشيئته، وعلمه بالكليات والجزئيات، وتوحيد هؤلاء تعطيل لربوبيته، وإلاهيته، وسائر صفاته، وهذا التوحيد ملازمٌ لأعظم أنواع الشرك، ولهذا كلما كان الرجل أعظمَ تعطيلًا كان أعظمَ شركًا

De ṣirk van de aanbidder van de idolen en afgodsbeelden, de zon, de maan en de sterren is vele malen beter dan de *"tawḥīd"* van deze [*Jahmiyyah*]. Waarlijk, hun *ṣirk* [van de afgodendienaren] bevindt zich in *Ilāhiyyah* terwijl [zij] de Schepper, Zijn Eigenschappen, daden, vermogen, wil en kennis over alle zaken bevestigen. En de *"tawḥīd"* van deze [de *Jahmiyyah*] is het ontkennen van Zijn *Rubūbiyyah* [Heerschappij], *Ilāhiyyah* [Goddelijkheid] en al Zijn Eigenschappen. Dus deze ṣirk is erger, en hoe meer een persoon vermeerderd in *ta'ṭīl*, des te erger zijn *ṣirk* wordt.[127]

Gebaseerd op wat is vermeld, zullen wij nu de verschillende gradaties van de onthouders m.b.t. het ongelovig verklaren van de polytheïsten of de ongelovigen vermelden, gebaseerd op hoe klaarblijkelijk de bewijzen zijn voor hun ongeloof, ons hierover baserend op de uitspraken van de mensen van kennis.

De eerste gradatie

De eerste gradatie: Eenieder die zich onthoudt [van het ongelovig verklaren] van hen wiens ongeloof noodzakelijk gekend is vanuit de religie, van onder de mensen van de religies, waaronder vallen:

1. Wie zich onthoudt [van het ongelovig verklaren] van Iblīs, de farao of eenieder die goddelijkheid aan zichzelf of aan andere toeschrijft.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei over het ongelovig verklaren van degene die de

[126] Ad-Dā' wa ad-Dawā', blz. 144.
[127] Mugtaṡar aṡ-Ṡawā'iq al-Mursalah 'alā al-Jahmiyyah wa al-Mu'aṫṫalah, blz. 186.

farao niet ongelovig verklaart:

وقد عُلِم بالاضطرار من دين أهل الملل، المسلمين واليهود والنصارى، أن فرعون من أكفر الخلق بالله

Waarlijk, dit is kennis wat noodzakelijk gekend is vanuit de religie van de mensen van de religies. De Muslimīn, de joden en de christenen weten dat de farao behoorde tot de meest ongelovige schepselen in Allāh.[128]

2. Wie zich onthoudt [van het ongelovig verklaren] van de afgodendienaar, zelfs als hij zichzelf toeschrijft aan Islām.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei omtrent het ongelovig verklaren van degene die het aanbidden van afgoden toestaat:

ومن لم يكفرهم فهو أكفر من اليهود والنصارى، فإن اليهود والنصارى يُكفِرون عُبّاد الأصنام

En eenieder die hen niet ongelovig verklaart, dan is hij nog ongeloviger dan de joden en de christenen. Want zelfs de joden en de christenen verklaren de afgodendienaren ongelovig.[129]

Imām Ibn al-Wazīr as-Ṡan'ānī ﷺ zei:

ولا شك أن من شك في كفر عابد الأصنام وجب تكفيره، ومن لم يكفره، ولا علة لذلك إلا أن كفره معلوم من الدين ضرورة

Er is geen twijfel dat eenieder die twijfelt omtrent het ongeloof van de afgodendienaar niet ongelovig verklaart, dat het verplicht is om hem ongelovig te verklaren. En er is geen andere reden behalve dat zijn ongeloof [van de afgodendienaar] noodzakelijk gekend is vanuit de religie.[130]

De regelgeving over de onthouder [van het ongelovig verklaren] m.b.t. deze gradatie is ongeloof, en er is geen excuus uit onwetendheid voor eenieder aan wie het profetische bewijs is geleverd.

De tweede gradatie

De tweede gradatie: Eenieder die zich onthoudt [van het ongelovig verklaren] van degenen wiens ongeloof noodzakelijk gekend is vanuit de religie van de Muslimīn in

[128] Majmū' al-Fatāwā, v. 2, blz. 125.
[129] Majmū' al-Fatāwā, v. 2, blz. 127.
[130] Ar-Rawd al-Bāsim, v. 2, blz. 509.

het bijzonder, zoals eenieder die zich onthoudt [van het ongelovig verklaren] van de joden, de christenen of eenieder die [qua religie] verschilt met de Islāmitische religie.

Al-Qāḍī 'Iyāḍ ﷺ zei:

كفّر من لم يُكفّر من دان بغير ملة المسلمين من الملل، أو وقف فيهم، أو شك، أو صحح مذهبهم

Wij verklaren degene ongelovig die niet eenieder ongelovig verklaart die een andere *millah* [weg/religie] volgt dan de *millah* van de Muslimīn, of zwijgt over hen, of twijfelt [over hun ongeloof], of hun manier [van leven] goedkeurt.[131]

En ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

ومن لم يحرم التديّن بعد مبعثه صلى الله عليه وسلم بدين اليهود والنصارى، بل من لم يكفرهم ويبغضهم فليس بمسلم باتفاق المسلمين

Eenieder die het niet verboden verklaart om de religie van de joden en de christenen te volgen nadat hij ﷺ was gestuurd, sterker nog, wie hen niet ongelovig verklaart en geen haat jegens hen koestert, is geen Muslim volgens de consensus van de Muslimīn.[132]

De regelgeving over de onthouder [van het ongelovig verklaren] m.b.t. deze gradatie is ongeloof, en er is geen excuus uit onwetendheid voor eenieder aan wie het profetische bewijs is geleverd.

De derde gradatie

De derde gradatie: eenieder die zich onthoudt van het ongelovig verklaren van degene die zichzelf toeschrijft aan de Islām en is vervallen in *ṣirk* of *kufr*, waar consensus over het ongeloof van degene die erin is komen te vervallen is. En zij [de onthouders] bevinden zich op verschillende niveaus:

Het eerste niveau van de derde gradatie: Degene die geen *ta'wīl* [interpretatie] heeft.

Waarlijk, de toestand van hen [degenen die zijn vervallen in *ṣirk* of kufr] dient voor

[131] Aṣ-Ṣifā bi ta'rīf ḥuqūq al-Muśṭafā, v. 2, blz. 286.

[132] Majmū' al-Fatāwā, v. 27, blz. 464.

hem opgehelderd te worden, of hij dient onderwezen te worden omtrent het wettelijke oordeel over hen, of zowel de toestand als het wettelijke oordeel dient voor hem verduidelijkt te worden. En dit is afhankelijk van hoe klaarblijkelijk hun *ṣirk* is en hoe duidelijk de toestand van hen voor de weerhouder is. En als men nadat zich nog steeds onthoudt [van het ongelovig verklaren], dan is hij een ongelovige. En als de toestand en het wettelijke oordeel al duidelijk was, dan wordt degene die zich onthoudt [direct] beoordeeld met ongeloof zonder enige [voorafgaande] verduidelijking.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei over een sekte van de Bāṭiniyyah[133]:

ومن كان محسنًا للظن بهم، وادعى أنه لم يعرف حالهم، عُرِّف حالهم، فإن لم يُباينهم ويُظهر لهم الإنكار، وإلا أُلحق بهم وجُعل منهم

Degene die goed over hen denkt en beweert hun toestand niet te kennen, aan hem wordt dan hun toestand verduidelijkt, en als hij zich [daarna] niet van hen dissocieert en hen openlijk verwerpt [door hen ongelovig te verklaren], dan dient hij beoordeeld te worden als zijnde tot hen behorend.[134]

Zie hoe ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah het ongelovig verklaren van de onthouder van deze sekte verijdeld totdat hij kennis over hun toestand heeft verkregen.

Ṣayg Sulaymān Ibn 'Abdillāh ﷺ zei omtrent sommige afvalligen van zijn tijd:

فإن كان شاكًا في كفرهم، أو جاهلًا بكفرهم، بُيّنت له الأدلة من كتاب الله، وسنة رسوله صلى الله عليه وسلم على كفرهم، فإن شك بعد ذلك أو تردد فإنه كافرٌ بإجماع العلماء، على أن من شك في كفر الكافر فهو كافر

Als iemand twijfelt over hun ongeloof, of onwetend is omtrent hun ongeloof, dan dient het aan hem verduidelijkt te worden middels de bewijzen uit het boek van Allāh en de sunnah van Zijn boodschapper ﷺ die wijzen naar hun ongeloof. En als hij daarna nog twijfelt of aarzelt, dan is hij een ongelovige volgens de consensus van de geleerden, want degene die twijfelt over het ongeloof van de ongelovige is zelf een ongelovige.[135]

Merk hier op dat ṣayg Sulaymān het verduidelijken van het wettelijk oordeel aan de onthouder als voorwaarde stelde alvorens hem ongelovig te verklaren.

[133] De Bāṭiniyyah geloven dat de geopenbaarde teksten twee betekenissen dragen, een uiterlijke betekenis [wat de normale Muslim eruit begrijpt], en een verborgen betekenis [de daadwerkelijke betekenis]. Zij verwerpen alle Islāmitische verplichtingen door te beweren dat zij in werkelijkheid iets anders betekenen.

[134] Majmū' al-Fatāwā, v. 2, blz. 133.

[135] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 8, blz. 160.

Imām Abū Ḥātim ar-Rāzī ﷺ zei omtrent degene die zegt dat de Qur'ān geschapen is:

ومن شك في كفره ممن يفهم ولا يجهل فهو كافر، ومن كان جاهلًا عُلِم، فإن أذعن بالحق بتكفيره وإلا أُلزِم الكفر

Eenieder die twijfelt over zijn ongeloof van onder degenen die [de implicaties van deze woorden] begrijpen en niet onwetend [erover] zijn, is een ongelovige. En eenieder die onwetend is, wordt onderwezen. Waarop hij of toegeeft aan de waarheid in het ongelovig verklaren van hem, of anders wordt het oordeel van ongeloof [op hem] toegepast.

Omtrent deze soort stelde imām Abū Ḥātim als voorwaarde het onderwijzen van de onthouder alvorens hem ongelovig te verklaren.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei omtrent de Ḥulūliyyah[136]:

ومن شك في كفر هؤلاء بعد معرفة قولهم، ومعرفة دين الإسلام فهو كافر، كمن يشك في كفر اليهود والنصارى والمشركين

Eenieder die twijfelt over hun ongeloof na het kennen van hun uitspraken en na het kennen van de Islāmitische religie, dan is hij een ongelovige zoals degene die twijfelt over het ongeloof van de joden, christenen en de polytheïsten.[137]

In dit stelde hij als voorwaarde het kennen van zowel de toestand als het wettelijke oordeel.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei omtrent de Druzī[138] sekte:

كفر هؤلاء مما لا يختلف فيه المسلمون، بل من شك في كفرهم فهو كافر مثلهم

Er is onder de Muslimīn geen onenigheid over het ongeloof van deze [groep]. Sterker nog, eenieder die twijfelt over hun ongeloof is een ongelovige net als hen.[139]

Merk op dat hij in dit geval het niet als voorwaarde stelde om de toestand of het wettelijke oordeel te verduidelijken alvorens de onthouder ongelovig te verklaren.

[136] De Ḥulūliyyah geloven dat Allāh ﷻ Zichzelf heeft gemanifesteerd in Zijn schepping.
[137] Majmū' al-Fatāwā, v. 2, blz. 368.
[138] De Druzī baseren hun religie op het oude testament, het nieuwe testament, de Qur'ān, en filosofische werken van Plato en Socrates. Zij geloven o.a. in reïncarnatie en een verborgen betekenis van de teksten.
[139] Majmū' al-Fatāwā, v. 35, blz. 162.

Dit vanwege de helderheid van de toestand van deze sekte en de [wettelijke] bewijzen omtrent hun ongeloof.

Het tweede niveau van de derde gradatie: Degene die verdorven principes hanteert [in het interpreteren van de teksten], en vervolgens komt met een *ta'wīl*. De regelgeving over hem hangt af van hoe klaarblijkelijk het ongeloof van een individu of groep is.

Als het ongeloof klaarblijkelijk is, dan dient hij beschouwd te worden als een opstandige ontkennende ongelovige die zich slechts schuilt achter het masker van zijn *ta'wīl*. En in andere gevallen is er onenigheid omtrent of hij een *fāsiq* of een ongelovige is.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei over een sekte van de Bāṭiniyyah:

وأما من قال لكلامهم تأويل يوافق الشريعة، فإنه من رؤوسهم وأئمتهم، فإنه إن كان ذكيًا فإنه يعرف كذب نفسه فيما قاله، وإن كان معتقدًا لهذا باطنًا وظاهرًا، فهو أكفر من النصارى، فمن لم يُكفر هؤلاء، وجعل لكلامهم تأويلًا، كان عن تكفير النصارى بالتثليث والاتحاد أبعد

Wat betreft degene die zegt dat hun uitspraken een *ta'wīl* [interpretatie] hebben die instemt met de *ṣarī'ah*, dan behoort hij tot hun hoofden en leiders. Als hij intelligent was geweest, dan zou hij zijn leugen in wat hij zei herkennen, maar als hij er daadwerkelijk in gelooft, dan is hij nog ongeloviger dan de christenen. Dus eenieder die hen [de Bāṭiniyyah] niet ongelovig verklaart, en hun uitspraken [van ongeloof] excuseert vanwege *ta'wīl*, zou dan nog verder verwijderd zijn van het ongelovig verklaren van de christenen voor hun geloof in de drie-eenheid.[140]

En hij ﵀ zei ook:

وعنه -أي الإمام أحمد- في تكفير من لا يُكفّر روايتان -يعني في تكفير من لم يكفر الجهمية روايتان- أصحهما لا يكفر

En van hem [imām Aḥmad] zijn er twee overleveringen omtrent het ongelovig verklaren van degene die zich onthoudt van het ongelovig verklaren, d.w.z. er zijn twee overleveringen omtrent het ongelovig verklaren van degene die zich onthoudt van het ongelovig verklaren van de Jahmiyyah. De correcte [uitspraak] van de twee is dat hij [hierdoor] niet ongelovig wordt.[141]

[140] Majmū' al-Fatāwā, v. 2, blz. 133.
[141] Majmū' al-Fatāwā, v. 12, blz. 486.

Imām Al-Bugārī ﷺ zei:

نظـرتُ في كلام اليهـود والنصـارى والمجـوس فمـا رأيـتُ قومًـا أضـل في كفـرهم مـنهم -يعـني الجهميـة- وإني لأستجهل من لا يكفرهم إلا من لا يعرف كفرهم

Ik heb gekeken naar de uitspraken van de joden, de christenen en de zoroastriërs [vuuraanbidders], en ik heb geen volk meer afgedwaald in hun ongeloof gezien dan hun [de Jahmiyyah], en ik beschouw eenieder die hen niet ongelovig verklaart als onwetend, behalve degene die onwetend is omtrent hun ongeloof.[142]

Wat aannemelijk van deze uitspraak van imām Al-Bugārī is dat hij neigt naar het onthouden van het ongelovig verklaren van degenen die zich onthouden van het ongelovig verklaren van de Jahmiyyah, wat overeenkomt met één van de twee overleveringen van imām Aḥmad.

Imām Al-Mardāwī ﷺ zei:

وذكر ابن حامد في أصوله كفر الخوارج والرافضة والقدرية والمرجئة وقال: من لم يكفر من كفرناه فسِق وهُجِر وفي كفره وجهان: والذي ذكره هو وغيره من رواة المروذي وأبي طالب ويعقوب وغيرهم أنه لا يكفر. إلى أن قال: وقال في إنكار المعتزلة استخراج قلبه صلى الله عليه وسلم ليلة الإسراء وإعادته في كفرهم به وجهان، بناء على أصله في القدرية الذين ينكرون علم الله وأنه صفة له، وعلى من قال لا أكفر من لا يكفر الجهمية

Ibn Ḥāmid vermeldde in zijn *uṣūl* het ongeloof van de Gawārij[143], de Rāfiḍah[144], de Qadariyyah[145] en de Murji'ah[146], en zei: Eenieder die niet ongelovig verklaart die wij ongelovig hebben verklaard, wordt beoordeeld met fisq en verlaten, en omtrent zijn ongeloof zijn twee meningen: En datgene wat hij [Ibn Ḥāmid] vermeldde, en andere naast hem van al-Marwaḍī, Abū Ṭālib, Ya'qūb en andere, is dat hij niet ongelovig wordt. … Hij [Ibn Ḥāmid] zei omtrent de Mu'tazilah, die ontkennen dat het hart van de profeet ﷺ eruit was gehaald en teruggezet tijdens de nachtreis: Er zijn twee meningen omtrent hun ongeloof. Gebaseerd op zijn principe omtrent de Qadariyyah die de Kennis van Allāh ontkennen en zeggen dat het als een Eigenschap

[142] Galq af'āl al-'Ibād, blz. 71.
[143] De Gawārij geloven o.a. dat de Muslim die vervalt in een grote zonde daardoor een afvallige wordt.
[144] De Rāfiḍah geloven o.a. dat de metgezellen van de profeet na zijn overlijden, op een aantal na, allemaal afvalligen werden, dat de Qur'ān is veranderd, de toegestaanheid van het aanroepen van de profeet en zijn familie, dat zij smeekbeden kunnen verhoren omdat zij complete macht over de schepping hebben, en nog vele andere *kufr* zaken.
[145] De Qadariyyah ontkennen *Qadar* [de voorbeschikking van Allāh].
[146] De Murji'ah geloven dat de handelingen geen onderdeel zijn van de essentie van *īmān*, derhalve geloven zij dat handelingen men niet uit de Islām kan plaatsen, tenzij het gepaard gaat met een innerlijke overtuiging [van ongeloof].

van Hem is, en gebaseerd op [zijn oordeel] over degene die zegt: "Ik verklaar degene die de Jahmiyyah niet ongelovig verklaart niet tot ongelovige."[147]

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

وأما السلف والأئمة فلم يتنازعوا في عدم تكفير المرجئة والشيعة المفضلة –يعني الذين يُفضِّلون عليًا على سائر الصحابة بلا طعن فيهم- ونحو ذلك، ولم تختلف نصوص أحمد في أنه لا يكفّر هؤلاء، وإن كان من أصحابه من حكى في تكفير جميع أهل البدع من هؤلاء وغيرهم خلافًا عنه أو في مذهبه، حتى أطلق بعضهم تخليد هؤلاء وغيرهم، وهذا غلط على مذهبه وعلى الشريعة

Wat betreft *salaf* en de vooraanstaande *a'immah*, zij hadden geen onenigheid omtrent het niet ongelovig verklaren van de Murji'ah, de ṣī'ah al-Mufaddalah [zij die 'Alī verkozen boven de rest van de metgezellen, zonder hen te vervloeken], en andere [groeperingen van *bid'ah*]. En er is geen tegenstrijdigheid in de overleveringen van imām Aḥmad waarin hij zulke [groepen] niet ongelovig verklaart, ook al spraken sommige van zijn metgezellen met het ongelovig verklaren van alle groepen van *bid'ah* van onder deze [groepen] en andere, tegengesteld aan wat er van hem of zijn wetsschool is overgeleverd. Totdat sommige van hen die en andere [groepen] het verblijven [in de hel] tot een algemene [regel] maakte, en dit is een fout volgens zijn wetsschool en de *ṣarī'ah*.[148]

Het derde niveau van de derde gradatie: Degene die correcte principes hanteert [in het interpreteren van de teksten], en vervolgens komt met een *ta'wīl*. Zoals wat zich heeft voorgevallen bij sommige van de metgezellen ﵃ in hun vergissingen omtrent bepaalde afvalligen. Nadat Allāh ﷻ de fout had opgehelderd van degenen die zich onthielden [van het ongelovig verklaren], had Hij hen niet beoordeeld met ongeloof.

Op het gezag van Ibn 'Abbās ﵄ dat hij zei:

كان قوم من أهل مكة أسلموا، وكانوا يستخفون بالإسلام، فأخرجهم المشركون معهم يوم بدر، فأصيب بعضهم وقتل بعض، فقال المسلمون: كان أصحابنا هؤلاء مسلمين وأُكرهوا فاستغفروا لهم، فنزلت: ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ ۖ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ ۚ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا ۚ فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾، قال فكتب إليّ من بقي من المسلمين بهذه الآية وأنه لا عذر لهم، قال: فخرجوا، فلحقهم المشركون فأعطوهم الفتنة، فنزلت فيهم هذه الآية: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي

[147] Al-Inṣāf fī ma'rifah ar-Rājiḥ min al-Gilāf, v. 1, blz. 324.
[148] Majmū' al-Fatāwā, v. 3, blz. 351.

اللَّهِ﴾ الآية.

Sommige mensen uit Makkah omarmde de Islām, maar zij waren gewoon om hun Islām te verbergen. Daarna namen de polytheïsten hen mee op de dag van Badr. Sommige werden gewond en andere werden gedood. De Muslimīn zeiden: Die metgezellen van ons waren Muslimīn en werden gedwongen [om mee te komen], dus vraag vergeving voor hen. Daarna werd de āyah neergezonden: ﴾Waarlijk, degenen die door de engelen [tijdens het overlijden] weg worden genomen, terwijl zichzelf onrecht aandoen, zij zeggen: In welke toestand verkeerden jullie? Zij antwoorden: Wij waren onderdrukt in het land. Zij zeggen: Was de aarde van Allāh dan niet weids genoeg zodat jullie daarin kunnen emigreren. Hun verblijfplaats zal de hel zijn, en slecht is dat als eindbestemming[149]﴿. Dus een boodschap was gestuurd met deze āyah aan die Muslimīn die achterbleven [in Makkah] en dat er geen excuus is voor hen [om niet te emigreren]. Zij gingen toen weg, maar de polytheïsten haalde hen in en sleepte hen in *fitnah* [beproevingen]. Waarop deze āyah werd neergezonden: ﴾En onder de mensen zijn er die zeggen: Wij geloven in Allāh. Maar wanneer één [van hen] wordt geschaad omwille van Allāh …[150]﴿.[151]

Ṣayg ʻAbdullāh Ibn Muḥammad Ibn 'Abdil-Wahhāb ﷺ zei:

فأنزل الله هذه الآية وبيّن فيها حكم هؤلاء المشركين وأنهم من أهل النار مع تكلمهم بالإسلام

Dus Allāh openbaarde deze āyah en maakte het oordeel over deze polytheïsten duidelijk en dat zij behoren tot de mensen van het vuur, ook al beweerden zij Islām.[152]

Daarnaast is het overgeleverd dat de metgezellen ﷺ onderling van mening verschilden m.b.t. het ongelovig verklaren van bepaalde afvalligen. Nadat Allāh ﷻ het ongeloof van die mensen had opgehelderd had Hij degene die zich onthielden van *takfīr* niet bevolen om hun Islām te vernieuwen.

Waarlijk, Allāh ﷻ zei:

﴿فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُم بِمَا كَسَبُوا ۚ أَتُرِيدُونَ أَن تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ ۖ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ٨٨ وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً ۖ فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾

[149] Sūrah an-Nisā', 97.
[150] Sūrah al-ʻAnkabūt, 10.
[151] Tafsīr aṭ-Ṭabarī, 4:97.
[152] Ad-Durar as-Saniyyah, v. 10, blz. 241.

Wat is er met jullie dat jullie in twee groepen zijn verdeeld omtrent de hypocrieten? En Allāh voerde hen terug vanwege dat wat zij verwierven. Willen jullie degene leiden die Allāh heeft doen dwalen? En voor degenen die Allāh heeft doen dwalen, voor hem zul je nooit een weg vinden.[153]

Wat authentiek is m.b.t. de reden voor de openbaring ervan is dat de profeet ﷺ vertrok naar [de veldslag] van Uḥud, en sommige mensen die in eerste instantie met hem waren, vertrokken en gingen terug. De metgezellen van de profeet ﷺ werden verdeeld op twee meningen omtrent hen; sommige zeiden: "Wij moeten hen doden", terwijl andere zeiden: "Doe dat niet".

En het is authentiek overgeleverd van Mujāhid ﵀ dat hij zei:

قوم خرجوا من مكة حتى أتوا المدينة يزعمون أنهم مهاجرون ثم ارتدوا بعد ذلك، فاستأذنوا النبي صلى الله عليه وسلم إلى مكة ليأتوا ببضائع لهم يتجرون فيها، فاختلف فيهم المؤمنون؛ فقائل يقول: هم منافقون، وقائل يقول: هم مؤمنون، فبين الله نفاقهم فأمر بقتالهم

Sommige mensen kwamen uit Makkah totdat zij bij al-Madīnah aankwamen. Zij beweerde emigranten te zijn, en daarna vervielen zij in afvalligheid. Zij vroegen de profeet ﷺ om toestemming om terug te keren naar Makkah en om hun goederen mee te nemen om te kunnen handelen. De gelovigen verschilden onderling m.b.t. hen; sommige zeiden: "Het zijn hypocrieten" terwijl andere zeiden: "Het zijn gelovigen". Daarna verduidelijkte Allāh ﷻ hun hypocrisie en beval [de gelovigen] om hen te bestrijden.[154]

Het is ook overgeleverd van Ibn 'Abbās ﵄ dat hij zei:

فكانوا كذلك فئتين والرسول عندهم لا ينهى واحدًا من الفريقين عن شيء، فنزلت: ﴿فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ﴾ الآية.

Er waren twee groepen, en de boodschapper van Allāh ﷺ verbood niemand van hen, daarna werd de volgende āyah geopenbaard: ﴾Wat is er met jullie dat jullie in twee groepen zijn verdeeld …[155]﴿.[156]

[153] Sūrah an-Nisā', 88.
[154] Tafsīr aṭ-Ṭabarī, 4:88.
[155] Sūrah an-Nisā', 88.
[156] Tafsīr aṭ-Ṭabarī, 4:88.

Imām aṫ-Ṫabarī ﷺ zei in zijn *tafsīr* van de āyah: ﴿Wat is er met jullie dat jullie in twee groepen zijn verdeeld omtrent de hypocrieten? En Allāh voerde hen terug vanwege dat wat zij verwierven[157]﴾. Hij zei:

يعني بذلك والله ردهم إلى أحكام أهل الشرك في إباحة دمائهم وسبي ذراريهم

Allāh heeft hen teruggevoerd naar de regelgevingen van de mensen van *ṣirk*, in de zin van dat hun bloed toegestaan is om te spillen en hun nageslacht tot slaven te nemen.[158]

Waarlijk, Imām aṫ-Ṫabarī ﷺ gaf de voorkeur aan de mening dat de reden voor de openbaring van deze āyah ging om een volk die afvallig werden van de Islām. Hij zei, na het benoemen van de verschillende uitspraken van de salaf omtrent de redenen voor de openbaring ervan:

وأولى هذه الأقوال بالصواب في ذلك قول من قال: نزلت هذه الآية في اختلاف أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم في قوم كانوا ارتدوا عن الإسلام بعد إسلامهم من أهل مكة

En de eerste van deze meningen is correct. De mening die verklaart dat deze āyah was geopenbaard m.b.t. de onenigheid tussen de metgezellen van de boodschapper van Allāh ﷺ omtrent een volk die afvallig werd na [hun] Islām, van onder de mensen van Makkah.[159]

Ibn Abī Zamānīn ﷺ zei:

هم قوم من المنافقين كانوا بالمدينة فخرجوا منها إلى مكة ثم خرجوا من مكة إلى اليمامة تجارًا، فارتدوا عن الإسلام وأظهروا ما في قلوبهم من الشرك، فلقيهم المسلمون فكانوا فيهم فئتين -أي فرقتين- فقال بعضهم: قد حلت دماؤهم، هم مشركون مرتدون، وقال بعضهم: لم تحل دماؤهم، هم قوم عرضت لهم فتنة، فقال الله تعالى: ﴿فَمَا لَكُمْ فِى الْمُنَافِقِينَ فِئَتَيْنِ﴾

Zij waren mensen van onder de hypocrieten die verbleven in Al-Madīnah, vervolgens vertrokken zij naar Makkah. Daarna vertrokken zij uit Makkah naar al-Yamāmah voor handel, en daarna werden zij afvallig van de Islām en onthulden zij wat er zich in hun harten bevond aan *ṣirk*. Daarop kwamen de Muslimīn hen tegen en werden zij omtrent hen twee groepen. Sommige zeiden: "Hun bloed is toegestaan [om te spillen], zij zijn afvallige polytheïsten". Andere zeiden: "Hun bloed is niet toegestaan, zij zijn een volk waarvan *fitnah* hun heeft gegrepen". Als gevolg daarvan zei Allāh ﷻ: ﴿Wat is er met jullie dat jullie in twee groepen zijn

[157] Sūrah an-Nisā', 88.
[158] Tafsīr aṫ-Ṫabarī, 4:88.
[159] Tafsīr aṫ-Ṫabarī, 4:88.

verdeeld omtrent de hypocrieten?[160]﴾.[161]

Een ander bewijs is wat verkozen is door een groep geleerden dat ʻUmar Ibn al-Gaṭṭāb ﵁ zich in het begin onthield van het ongelovig verklaren van degenen die zich verzetten tegen het geven van *zakāh*. Nadat Abū Bakr ﵁ hun ongeloof aan hem had verduidelijkt, was hij het met hem eens en hij werd niet gevraagd om berouw te tonen voor zijn onthouding m.b.t. hen.

Waarlijk, het is authentiek overgeleverd van ʻUmar ﵁ dat hij omtrent de afvalligen tegen Abū Bakr ﵁ zei:

كيف تقاتل الناس وقد قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا إله إلا الله فمن قالها فقد عصم مني ماله ونفسه إلا بحقه وحسابه على الله.

Hoe kunt u deze mensen bestrijden terwijl de boodschapper van Allāh ﷺ zei: "Ik ben bevolen om de mensen te bestrijden totdat zij getuigen dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allāh. Wie dat dan zegt, dan is hun bezit en bloed voor mij onschendbaar geworden, behalve middels het recht [d.w.z. volgens de Islāmitische wetgeving], en hun afrekening is bij Allāh".[162]

De regelgeving in deze situatie is dat de onthouder niet ongelovig wordt verklaard. In plaats daarvan wordt hij beoordeeld als het maken van een fout. Deze regelgeving is gebaseerd op het feit dat *takfīr* valt onder de wettelijke regelgevingen. Het oordeel omtrent de *mutjahid* die [hier in deze kwestie] een fout maakt, is zoals het oordeel van andere dan hem die een fout maken in de wettelijke kwesties. Als het bewijs vervolgens voor hem is verduidelijkt, dan is zijn *ta'wīl* afgekapt, en als hij zich blijft onthouden [van het ongelovig verklaren], dan is hij een ongelovige.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

فإن الإيمان بوجوب الواجبات الظاهرة المتواترة، وتحريم المحرمات الظاهرة المتواترة، هو من أعظم أصول الإيمان وقواعد الدين، والجاحد لها كافر بالاتفاق، مع أن المجتهد في بعضها ليس بكافر بالاتفاق مع خطئه

Waarlijk, het geloven in de verplichting van de klaarblijkelijke wijdverspreide verplichtingen, en [het geloven] in het verbod op de klaarblijkelijke wijdverspreide verbodene behoort tot de grootste fundamenten van *īmān* [het geloof] en de principes van de religie. De ontkenner ervan is een ongelovige volgens consensus.

[160] Sūrah an-Nisā', 88.
[161] Tafsīr al-Qur'ān al-ʻAzīz , v. 1, blz. 393.
[162] Ṣaḥīḥ al-Bugārī, 1399.

Echter, de *mutjahid* die een fout maakt m.b.t. een aantal van hen is geen ongelovige volgens consensus.[163]

En ṣayg Sulaymān Ibn Saḥmān ﷺ zei:

ثم لو قدر أن أحدا من العلماء توقف عن القول بكفر أحد من هؤلاء الجهال المقلدين للجهمية، أو الجهال المقلدين لعباد القبور، أمكن أن نعتذر عنه بأنه مخطئ معذور، ولا نقول بكفره لعدم عصمته من الخطأ، والإجماع في ذلك قطعي

En als het was voorgeschreven dat een persoon van onder de geleerden zich onthield van het ongelovig verklaren van een persoon van onder de onwetende blinde volgers van de Jahmiyyah, of van onder de onwetende blinde volgers van de gravenaanbidders, dan is het mogelijk voor ons om hem daarin te excuseren, door te zeggen dat hij zich verantwoordbaar heeft vergist. Wij zeggen niet dat hij een ongelovige is, omdat hij niet vrij van fouten is, en de consensus omtrent dit is doorslaggevend zeker.[164]

De vierde gradatie

De vierde gradatie: Eenieder die zich onthoudt van het ongelovig verklaren m.b.t. degenen die in *kufr* of *ṣirk* zijn vervallen, en de reden van het onthouden voor een toegestaan wettelijk doel is. Dus daarvan is:

1. Eenieder die zich onthoudt [van het ongelovig verklaren] van degene die vervallen is een soort ṣirk of kufr waar meningsverschil over is of de verrichter ervan uit de religie wordt geplaatst, zoals het verlaten van het gebed.
2. Eenieder die zich onthoudt [van het ongelovig verklaren] van hen die worden geassocieerd met wettelijke kennis, met de intentie om de geleerden van de Muslimīn te beschermen tegen *takfīr*.

De onthouder in deze twee kwesties is dat hij een mutjahid is die, met de wil van Allāh ﷻ, beloond zal worden. Dus als hij het bij het juiste eind had, dan zal hij twee beloningen ontvangen, en als hij het fout had, dan zal hij één beloning ontvangen.

[163] Majmū' al-Fatāwā, v. 12, blz. 496.
[164] Kaṣf al-Awhām wa al-Iltibās, blz. 70.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

دفـع التكفـير عـن علمـاء المسـلمين وإن أخطـؤوا، هـو مـن أحـق الأغـراض الشرـعية، حـتى لـو فُـرِض أن دفـع التكفير عن القائل يُعتقـد أنـه لـيس بكـافر حمايـة له، ونصرًـا لأخيـه المسـلم، لـكان هـذا غرضًـا شرعيًـا حسـنًا، وهو إذا اجتهد في ذلك فأصابَ فله أجران، وإذا اجتهد فيه فأخطأ فله أجر واحد

Het afweren van het tot ongelovig verklaren van de geleerden van de Muslimīn, zelfs al waren zij fout, is één van de meest verdienstelijke van de *ṣarī'ah* [wettelijke] doelen. Zelfs als wij ervan uitgaan dat het onthouden van het ongelovig verklaren van de spreker, door te geloven dat hij geen ongelovige is, slechts omwille van het beschermen en ondersteunen van zijn Muslim broeder was, dan zou dat [alsnog] een goed ṣarī' doel zijn. En als hij in zijn *ijtihād* juist was, dan zal hij twee beloningen ontvangen, en als hij fout was, dan zal er voor hem één beloning zijn.[165]

Tot welke gradatie behoort de onthouder m.b.t. het ongelovig verklaren van de gravenaanbidders?

De gradatie van de weerhouder van het ongelovig verklaren van de gravenaanbidders verschilt afhankelijk van de klaarblijkelijkheid van de *ṣirk* of de overtuiging die zij hebben omtrent de inzittende van het graf. En zonder twijfel, bevindt zich onder hen [de gravenaanbidders] wat vergelijkbaar is met de [*ṣirk*] van de afgodenaanbidders, of zelfs nog ernstiger. En onder hen bevindt zich ook wat minder ernstig is dan dat. En onder hen bevindt zich ook wat valt onder de innovaties in de religie, die niet het niveau van *ṣirk* hebben bereikt.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

والمراتب في هذا الباب ثلاث: إحداها: أن يدعو غير الله وهو ميت أو غائب، سـواء كان مـن الأنبيـاء، والصـالحين، أو غيرهم، فيقول: يا سيدي فلان أغثني، أو أنا أستجير بك، أو أستغيث بك، أو انصرني على عدوي، ونحو ذلك، فهذا هـو الشرك بالله، وأعظم من ذلك أن يقول: اغفر لي وتب علي، كما يفعله طائفة من الجهال المشركين، وأعظم من ذلك: أن يسجد لقبره، ويصلي إليه، ويرى الصلاة أفضل من استقبال القبلة، حتى يقول بعضهم: هذه قبلة الخواص، والكعبة قبلة العوام، وأعظم من ذلك: أن يرى السفر إليه من جنس الحج، حتى يقول إن السفر إليه مرات يعـدل حجـة، وغلاتهـم يقولون: الزيارة إليه مرة أفضل من حج البيت مرات متعددة، ونحو ذلك، فهذا شرك بهم، وإن كان يقع كثير من الناس في بعضه. الثانية: أن يقال للميت أو الغائب من الأنبياء والصالحين: ادع الله لي، أو ادع لنا ربك، أو اسأل الله لنا، كما تقول النصارى لمريم وغيرها، فهذا أيضًا لا يستريب عالم أنه غير جائز، وأنه من البدع التي لم يفعلها أحد مـن سـلف

[165] Majmū' al-Fatāwā, v.35, blz. 103.

الأمة، فعُلِم أنه لا يجوز أن يُسأل الميت شيئًا: لا يطلب منه أن يدعو الله له، ولا غير ذلك، ولا يجوز أن يُشكى إليه شيء من مصائب الدنيا والدين، ولو جاز أن يُشكى إليه ذلك في حياته، فإن ذلك في حياته لا يفضي إلى الشرك، وهذا يفضي إلى الشرك. الثالثة أن يقال: أسألك بفلان، أو بجاه فلان عندك، ونحو ذلك الذي تقدم عن أبي حنيفة وأبي يوسف وغيرهما، أنه منهي عنه

Er zijn drie gradaties m.b.t. deze categorie. De eerste gradatie: Degene die een ander dan Allāh aanroept, hetzij of hij dood of afwezig is, en hetzij of hij behoort tot de profeten, de rechtschapene of andere, en zegt: "O mijn meester *die-en-die* help mij", of "Ik zoek hulp bij u", of "Ik zoek ondersteuning van u", of "Red mij van mijn vijanden" en soortgelijke uitspraken. Dit is de *ṣirk* met Allāh, en wat nog heviger is dan dat, is als hij zegt: "Vergeef mij, en accepteer mijn berouw", zoals werd gedaan door een groep onwetende polytheïsten. En wat nog heviger dan dat is, als hij zich neerknielt voor zijn graf, of het gebed richting hem verricht, en dat gebed [richting het graf] hoger in verdienste beschouwd dan het gebed richting de *qiblah*. Sommige van zeggen zelfs: "Dit is de *qiblah* van het uitverkoren volk, en de Ka'bah is de *qiblah* van het algemene volk". En wat zelfs nog heviger is dan dat, is als zij het reizen naar het graf beschouwen als een soort *Ḥajj* [bedevaart], en zelfs zeggen: "Een aantal keer reizen ernaar staat gelijk aan het verrichten van de *Ḥajj*". En de extremisten onder hen zeggen: "Het één keer bezoeken ervan is hoger in verdienste dan het meerdere malen verrichten van de *Ḥajj*", en soortgelijke uitspraken. Dit allemaal is *ṣirk*, ook al zijn vele mensen vervallen in een aantal van hen.

De tweede gradatie: Degene die tegen de overledene, of de afwezige van onder de profeten of de rechtschapene zegt: "Roep Allāh voor mij aan", of "Roep voor ons jouw Heer aan", of "Vraag aan Allāh voor ons", zoals wat de christenen zeggen tegen Maryam ﷺ en andere. Een geleerd persoon zou er niet aan twijfelen dat dit niet is toegestaan, en dat het behoort tot de innovaties [in de religie], welke niemand van onder de *salaf al-Ummah* [de eerste generaties Muslimīn] het heeft verricht. Dus het is bekend dat het niet is toegestaan om de overledene om iets te vragen. Er dient niet aan hem [de overledene] gevraagd te worden om Allāh voor hem aan te roepen, of iets anders dan dat. Het is niet toegestaan om bij hem te klagen omtrent wereldse zaken, of zaken omtrent de religie, ook al was het wel toegestaan om bij hem te klagen tijdens zijn leven, omdat het doen van dat tijdens zijn leven niet leidde tot *ṣirk*, terwijl dit wel leidt tot *ṣirk*.

De derde gradatie: Degene die zegt: "Ik vraag U [o Allāh], bij de naam van *die-en-die*", of "Bij de status van *die-en-die*", en soortgelijke uitspraken die zijn vermeld door Abū Ḥānīfah, Abū Yūsuf ﵀ en andere, als zijnde niet toegestaan.[166]

[166] Majmū' al-Fatāwā, v.1, blz. 350.

HOOFDSTUK 5 DE WEERHOUDENDE GROEP

In dit hoofdstuk zullen wij, met de hulp van Allāh, de kwesties m.b.t. het oordeel omtrent *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah* [de weerhoudende groep] van de rituelen van de Islām.

Introductie tot het onderwerp

Alvorens wij het onderwerp van *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah* gaan bespreken, willen wij beginnen met een korte introductie:

Waarlijk, *Ahl As-Sunnah wa al-Jamā'ah* heeft overeenstemming dat īmān bestaat uit *qawl* [uitspraken] en *'amal* [handelingen] en van de mensen van kennis hebben meer dan één een consensus hierover vermeld. En de uitleg ervan is wat is gedefinieerd door ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ toen hij zei:

ومن أصول الفرقة الناجية أن الدين والإيمان قولٌ وعمل؛ قول القلب واللسان وعمل القلب واللسان والجوارح

En van de fundamenten van de geredde groep is dat de religie en īmān bestaat uit *qawl* [uitspraken] en *'amal* [handelingen]. De uitspraken van het hart en de tong, en de handelingen van het hart, de tong en de ledematen.[167]

Om het verder te verduidelijken, wanneer Allāh ﷻ een bevel uitvaardigt zoals het gebed, *zakāh* etc. is het een pilaar van *īmān,* m.b.t. het bevel van Allāh ﷻ, om zich eraan te onderwerpen, en dat is de handeling van het hart. Derhalve, eenieder die zich niet met zijn hart aan het bevel van Allāh ﷻ onderwerpt, is een ongelovige.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

ومعلوم أن الإيمان هو الإقرار لا مجرد التصديق، والإقرار ضمن قول القلب الذي هو التصديق وعمل القلب الذي هو الانقياد، ... فمن لم يحصل في قلبه التصديق والانقياد فهو كافر

Het is bekend dat *īmān iqrār* [het bevestigen en zich eraan overgeven] is en niet slechts *taṡdīq* [bevestigen]. *Al-Iqrār* omvat zowel de uitspraak van het hart, wat *at-taṡdīq* is, als de handeling van het hart, wat *al-Inqiyād* [het onderwerpen] is. ...

[167] Al-'Aqīdah al-Wāsiṫiyyah, blz. 123.

Dus eenieder die in zijn hart geen at-*taṡdīq* en *al-Inqiyād* heeft, is een ongelovige.[168]

En hierin dient een belangrijke kwestie verduidelijkt te worden: en dat is dat de sporen van *Inqiyād* in het hart aan de geboden van Allāh zich dient te manifesteren op de ledematen. Dus eenieder die zich onthoudt van de handelingen [van de ledematen], dan is dat een indicatie van het gebrek aan *īmān* en *inqiyād*, of een indicatie van de zwakheid van zijn *īmān* en *inqiyād.* Dus eenieder die zich onthoudt van de handelingen, hij is dan of een ongelovige of een *fāsiq*. En dit varieert afhankelijk van de verschillende vormen onthouding.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

فأصل الإيمان في القلب؛ وهـو قـول القلـب وعملـه، وهـو إقـرارٌ بالتصـديق والحـب والانقيـاد، ومـا كان في القلـب فلا بدَّ أن يظهر موجبه ومقتضاه على الجوارح، وإذا لم يعمل بموجبه ومقتضاه دل على عدمه أو ضعفه

Het fundament van īmān bevindt zich in het hart, en het is de uitspraak van het hart en zijn handeling, wat *iqrār* met *taṡdīq*, liefde en *inqiyād* is. En wat zich in het hart begeeft dient zich te manifesteren op de ledematen. Als hij niet overeenkomstig handelt, dan duidt dat op de afwezigheid of de zwakte ervan.[169]

Wat daarmee wordt bedoeld is dat als een man zich zou verzetten tegen een daad van de daden van Islām vanwege hoogmoed en arrogantie, dan zou hij een ongelovige worden vanwege zijn gebrek aan *inqiyād*. En deze [soort] ongeloof is zoals het ongeloof van Iblīs die zich verzette tegen het verrichten van de knieling voor Ādam ﵇, ook al erkende hij dat het verplicht was [voor hem].

Wie zijn aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah ?

Nu zullen wij de kwestie van *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah* [de weerhoudende groep] behandelen, dus: Wie zijn *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah*?

Het antwoord: Het is een groep die zichzelf toeschrijft aan de Islām, en zich vervolgens verzet, met kracht en geweld, tegen het verrichten van een duidelijk wijdverspreid Islāmitische ritueel, ook al erkennen zij de verplichting ervan.

Een voorbeeld hiervan is dat als een groep zich zou verzetten in het afstaan van de *zakāh*, of van het vasten van de maand Ramadān, of soortgelijke rituelen van de Islām [zelfs als zij de verplichting ervan erkennen]. Of zij verlaten de duidelijke en klaarblijkelijke verbodene niet, zoals: rente, alcohol en buitenechtelijke relaties [zelfs

[168] Majmū' al-Fatāwā, v.7, blz. 638.
[169] Majmū' al-Fatāwā, v.7, blz. 644.

als zij het verbod erover erkennen]. En wij hebben niet de mogelijkheid om hen daartoe te dwingen, behalve door hen te bestrijden. Of zij bezitten macht en onthouden zichzelf van het verrichten van de klaarblijkelijke rituelen van de Islām, ook al vechten zij er niet voor.

Het oordeel omtrent *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah*

Wat is het oordeel omtrent *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah?*

Het antwoord is: Het oordeel omtrent *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtani'ah* volgens de correcte mening van de geleerden is dat van afvalligheid, en het verlaten van de Islām. En dat is gebaseerd op wat er in de inleiding [van dit onderwerp] is behandeld van dat *īmān qawl* [uitspraken] en *'amal* [handelingen] is, tezamen met dat *inqiyād* [het onderwerpen] aan Zijn geboden daarin onmisbaar is.

Het bewijs hiervoor is de consensus van de metgezellen ﷺ, wat zich weer baseert op het feit dat zij degenen die zich onthielden van het betalen van de *zakāh* tot afvalligen verklaarden.

Abū 'Ubayd al-Qāsim Ibn Sallām ﵀ zei:

والمصدق لهذا جهادُ أبي بكر الصديق –رضي الله عنه– بالمهاجرين والأنصار على منع العرب الزكاة، كجهاد رسول الله صلى الله عليه وسلم أهل الشرك سواء، لا فرق بينهما في سفك الدماء، وسبي الذرية، واغتنام المال، فإنما كانوا مانعين لها غير جاحدين بها

En wat dit bevestigd is dat de *jihād* van Abū Bakr aṡ-Ṡiddīq ﵁, tezamen met de *Muhājirīn* [de emigranten] en de *Anṡār* [de ondersteuners van de emigranten] tegen de Arabische onthouders van de *zakāh* hetzelfde was als de *jihād* van de boodschapper van Allāh ﷺ tegen de mensen van *ṣirk*. Er zat geen verschil tussen hen m.b.t. het toestaan van het spillen van hun bloed, het tot slaven maken van hun families, en het confisqueren van hun bezit als oorlogsbuit. En zij hadden zich slechts ervan onthouden, zonder het [de verplichting] ervan te ontkennen.[170]

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei:

وقد اتفق الصحابة والأئمة بعدهم على قتال مانعي الزكاة وإن كانوا يصلون الخمس، ويصومون شهر رمضان، وهؤلاء لم يكن لهم شبهة سائغة، فلهذا كانوا مرتدين، وهم يقاتلون على منعها، وإن أقرّوا بالوجوب كما أمر الله.

[170] Ṣarḥ Kitāb al-Īmān, v. 3, blz. 7.

De metgezellen en de *a'immah* na hen hebben overeenstemming omtrent het bevechten van de onthouders van de *zakāh*, ook al verrichtten zij de vijf dagelijkse gebeden en vasten zij de maand Ramaḋān, zij werden niet geëxcuseerd voor hun misvattingen, en derhalve waren zij afvalligen, zij vochten omwille van hun onthouding, ook al erkenden zij de verplichting ervan zoals bevolen door Allāh.[171]

En ṣayg Muḥammad Ibn ʿAbdil-Wahhāb ﷺ zei, na het citeren van de woorden van ṣayg al-Islām:

فتأمل كلامه وتصريحه بأن الطائفة الممتنعة عن أداء الزكاة إلى الإمام أنهم يقاتلون، ويحكم عليهم بالكفر، والردة عن الإسلام، وتسبى ذراريهم، وتغنم أموالهم، وإن أقروا بوجوب الزكاة، وصلوا الصلوات الخمس، وفعلوا جميع شرائع الإسلام غير أداء الزكاة، وأن ذلك ليس بمسقط للقتال لهم، والحكم عليهم بالكفر، والردة، وأن ذلك قد ثبت بالكتاب والسنة، واتفاق الصحابة رضي الله عنهم، والله أعلم

Dus overpeins zijn heldere woorden dat de groep die zich had verzet tegen het afstaan van de *zakāh* aan de leider werd bestreden en dat er over hen geoordeeld werd met ongeloof en afvalligheid van Islām, het nemen van hun kinderen tot slaven, en het confisqueren van hun bezit als oorlogsbuit, en zij erkenden de verplichting van de *zakāh*, verrichtten de vijf dagelijkse gebeden en alle andere rituelen van de Islām, op het geven van de *zakāh* na. En dat alles verhinderde niet dat zij werden bestreden, noch verhinderde het om hun te beoordelen met ongeloof en afvalligheid, en dit is bevestigd middels het boek, de *sunnah* en de consensus van de metgezellen ﷺ. En Allāh weet het beter.[172]

Het oordeel omtrent het bestrijden van *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtaniʿah*

Waarlijk, wat is bewezen vanuit het boek, de *sunnah* en de overeenstemming van de metgezellen ﷺ is dat het verplicht is om *aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtaniʿah* te bestrijden.

Allāh ﷻ zei:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ﴾

En bestrijd hen totdat er geen *fitnah* [ongeloof en *ṣirk*] meer is en de religie, in zijn geheel, aan Allāh toebehoort.[173]

Dus als een deel van de religie aan Allāh toebehoort, en een ander deel aan andere dan Allāh toebehoort, dan is het verplicht om te vechten totdat de religie, in zijn

[171] Majmūʿ al-Fatāwā, v.28, blz. 519.
[172] Ad-Durar as-Saniyyah, v.10, blz. 179.
[173] Sūrah al-Anfāl, 39.

geheel, aan Allāh toebehoort.

In de twee ṡaḥīḥ boeken [Ṡaḥīḥ al-Bugārī en Ṡaḥīḥ Muslim] is het overgeleverd op het gezag van Ibn ʻUmar ﷺ dat de boodschapper van Allāh ﷺ zei:

أُمِـرْتُ أَنْ أُقَاتِـلَ النَّـاسَ حَـتَّى يَشْـهَدُوا أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ وَأَنَّ مُحَمَّـدًا رَسُـولُ اللهِ وَيُقِيمُـوا الصَّـلاَةَ، وَيُؤْتُـوا الـزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلاَّ بِحَقِّ الإِسْلاَمِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللهِ

Ik ben bevolen om de mensen te bestrijden totdat zij getuigen dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allāh, en dat Muḥammad de boodschapper is van Allāh, het gebed onderhouden en de *zakāh* afstaan. Als zij dat doen, dan is hun bloed en hun bezit onschendbaar voor mij geworden, behalve in het recht van de Islām [d.w.z. volgens de Islāmitische wetgeving], en hun afrekening is bij Allāh ﷻ.[174]

En Abū Bakr ﷺ zei:

الزكاة حق المال، والله لو منعوني عناقًا كانوا يؤدونها إلى رسول الله صلى الله عليه وسلم لقاتلتهم على منعها

De *zakāh* is het recht van [wat afgestaan dient te worden] het bezit. Bij Allāh, als zij weigeren om mij een ʻ*ināq* [een koord wat werd gebruikt om een kameel vast te binden] te geven die zij wel aan de boodschapper van Allāh ﷺ gaven, dan zal ik hen bestrijden voor het achterhouden ervan.[175]

En ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

وأجمع العلماء على أن كل طائفة ممتنعة عـن شريعـة متـواترة مـن شرائـع الإسـلام، فإنـه يجـب قتالهـا حـتى يكـون الدين كله لله، كالمحاربين وأولى

De geleerden hebben overeenstemming dat elke groep die zich verzet tegen een wijdverspreid ritueel van de rituelen van de Islām, dat het dan verplicht is om hen te bestrijden totdat religie, in zijn geheel, aan Allāh toebehoort, net zoals de eerste *muḥāribīn* werden bestreden.[176]

[174] Ṡaḥīḥ al-Bugārī, 25.
[175] Ṡaḥīḥ al-Bugārī, 1399.
[176] Al-Fatāwā al-Kubrā, v. 5, blz. 529.

En hij ﷺ zei ook:

فعُلم أن مجرد الاعتصام بالإسلام مع عدم التزام شرائعه ليس بمسقط للقتال، فالقتال واجب حتى يكون الدين كله لله، وحتى لا تكون فتنة، فمتى كان الدين لغير الله فالقتال واجب، فأيما طائفة امتنعت من بعض الصلوات المفروضات أو الصيام أو الحج أو عن التزام تحريم الدماء، والأموال، والخمر، والزنا، والميسر، أو عن نكاح ذوات المحارم أو عن التزام جهاد الكفار أو ضرب الجزية على أهل الكتاب، وغير ذلك من واجبات الدين، ومحرماته التي لا عذر لأحد في جحودها وتركها، التي يكفر الجاحد لوجوبها، فإن الطائفة الممتنعة تقاتل عليها، وإن كانت مقرة بها، وهذا مالا أعلم فيه خلاف بين العلماء

Dus het is bekend dat wanneer sommige mensen zich slechts vastklampen aan de naam van Islām zonder zich te houden aan zijn rituelen en wetten, dat het bevechten van hen dan niet wordt opgeheven. Integendeel, het bestrijden van hen is verplicht totdat de religie, in zijn geheel, aan Allāh toebehoort en totdat er geen *fitnah* meer is. Dus als iets van de religie aan een ander dan Allāh toebehoort, dan wordt het vechten verplicht. Derhalve, elke groep die zich verzet tegen het implementeren van bepaalde verplichte gebeden, het vasten of de Ḥajj, of het bloed en het bezit schendt die onschendbaar zijn, of vervalt in de consumptie van alcohol, buitenechtelijke relaties, overspel, gokken, het trouwen met hen die verboden zijn om mee te trouwen, of geen jihād verricht tegen de ongelovigen, of geen jizyah heft van de lieden van het boek [de joden en de christenen], of elk andere zaak van de verplichtingen en de verbodene van de religie waar niemand een excuus voor heeft voor het ontkennen of het verlaten ervan, en waar iemand ongelovig voor wordt als hij de verplichting ervan zou ontkennen. Dus *at-Ṫā'ifah Al-Mumtani'ah* wordt hierom bestreden, zelfs wanneer zij het [de verplichting of het verbod ervan] bevestigen. En hierover ken ik geen enkel meningsverschil onder de geleerden.[177]

Dus als dit het oordeel is omtrent de groep wanneer zij zich afhoudt van één Islāmitische wet, wat dan te denken wanneer het zich afhoudt van meer dan dat? Sterker nog, wat dan te denken van degene die verklaart zich niet te houden aan de wetgeving van Allāh door het te vervangen met democratische wetten of verzonnen voorschriften?!

[177] Majmū' al-Fatāwā, v.28, blz. 502.

De eerste kwestie omtrent aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtaniʿah

De eerste kwestie: de onenigheid die zich voordeed onder de geleerden van de metgezellen, Abū Bakr en 'Umar ﷺ, omtrent het ongelovig verklaren van *at-Ṫā'ifah Al-Mumtaniʿah*.

Waarlijk, de onenigheid die zich tussen de metgezellen in het begin voordeed omtrent het ongelovig verklaren van degenen die zich onthielden van het afstaan van de *zakāh* is vastgelegd middels de tekst van de ḥadīṭ, die is overgeleverd door imām Al-Bugārī en Muslim ﷺ van Abū Hurayrah ﷺ die zei:

لما توفي رسول الله صلى الله عليه وسلم، وأُستخلف أبي بكر بعده، وكفر من كفر من العرب، قال عمر لأبي بكر: كيف تقاتل الناس وقد قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا إله إلا الله، فمن قال لا إله إلا الله عصم مني ماله، ونفسه إلا بحقه، وحسابه على الله، فقال: والله لأقاتلن من فرق بين الصلاة والزكاة، فإن الزكاة حق المال، والله لو منعوني عقالاً كانوا يؤدونه إلى رسول الله صلى الله عليه وسلم لقاتلتهم على منعه، فقال عمر: فوالله ما هو إلا أن رأيت الله قد شرح صدر أبي بكر للقتال فعرفت أنه الحق

Nadat de boodschapper van Allāh ﷺ was komen te overlijden, en Abū Bakr als vervanger kwam in zijn plaats, en de Arabieren in ongeloof vervielen, zei ʿUmar tegen Abū Bakr: Hoe kunt u deze mensen bestrijden terwijl de boodschapper van Allāh ﷺ zei: "Ik ben bevolen om de mensen te bestrijden totdat zij getuigen dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allāh. Wie dat dan zegt, dan is hun bezit en bloed voor mij onschendbaar geworden, behalve middels het recht [d.w.z. volgens de Islāmitische wetgeving], en hun afrekening is bij Allāh". Waarop Abū Bakr zei: Bij Allāh, Ik zal degenen bestrijden die onderscheid maken tussen het gebed en de *zakāh,* want waarlijk, de *zakāh* is het recht [wat afgestaan dient te worden] van het bezit. Bij Allāh, als zij weigeren om mij een ʿ*ināq* [een koord wat werd gebruikt om een kameel vast te binden] te geven die zij wel aan de boodschapper van Allāh ﷺ gaven, dan zal ik hen bestrijden voor het achterhouden ervan. Waarop 'Umar zei: Bij Allāh, het was niet voordat ik zag dat Allāh de borst van Abū Bakr had geopend voor het vechten, dat ik pas wist dat het de waarheid was. [178]

[178] Ṣaḥīḥ al-Bugārī, 1399.

Dus de conclusie van ʻUmar ﷺ dat het verboden was om hen te bestrijden, vanwege dat zij *lā ilāh illā Allāh* zeiden, is een duidelijk bewijs dat hij hen niet als ongelovigen beschouwde.

Van hen die een vermelding maakte van dit geschil tussen de metgezellen was imām Ibn Qudāmah ﷺ in zijn boek al-Muġnī. Hij zei, na het vermelden van de twee overleveringen m.b.t. het ongelovig verklaren van degenen die zich onthouden van het afstaan van de *zakāh*:

ووجه الأول أن عمر وغيره مـن الصـحابة امتنعـوا مـن القتـال في بـدئ الأمـر، ولـو اعتقـدوا كفـرهم لمـا توقفـوا عنه

Het is duidelijk dat op basis van de eerste overlevering dat ʻUmar en andere van de metgezellen in het begin weigerde om te strijden, en als zij ervan overtuigd waren dat zij ongelovigen waren, dan zouden zij zich niet hebben ingehouden.

De tweede kwestie omtrent aṫ-Ṫā'ifah al-Mumtaniʻah

De tweede kwestie: De vermelding van de onenigheid die zich voordeed onder de geleerden omtrent het ongelovig verklaren van *at-Ṫā'ifah Al-Mumtaniʻah*.

De onenigheid tussen de geleerden van *ahl as-Sunnah* m.b.t. het oordeel van ongeloof omtrent *at-Ṫā'ifah Al-Mumtaniʻah* is gebaseerd op de onenigheid die de metgezellen ﷺ hadden. Imām aṣ-Ṣāfiʻī ﷺ neigde naar het niet ongelovig verklaren van degenen die zich onthielden van het afstaan van de *zakāh,* en zei dat het toeschrijven van *riddah* [afvalligheid] werd gedaan vanuit een taalkundig oogpunt en niet op basis van de wettelijke betekenis. Dus hij zag dat de metgezellen onenigheid hadden omtrent het bevechten, maar overeenstemming hadden in het niet ongelovig verklaren van hen. Hij beschouwde degenen die weigerden om een recht aan de leider te geven als het hebben van een *ta'wīl.*

Imām aṣ-Ṣāfiʻī ﷺ zei:

وأهل الردة بعد رسول الله صلى الله عليه وسـلم ضربـان؛ مـنهم قـوم أغـروا بعـد الإسـلام مثـل طليحـة ومسـيلمة والعنسي وأصـحابهم، ومـنهم قـوم تمسـكوا بالإسـلام ومنعـوا الصـدقات، فـإن قـال قائـل: مـا دلَّ على ذلـك

والعامة تقول لهم: أهل الردة؟ قال الشافعي: فهذا لسان عربي؛ فالردة الارتداد عما كانوا عليه بالكفر، والارتداد بمنع الحق، قال: ومن رجع عن شيء جاز أن يقال ارتدّ عن كذا

De mensen van *riddah* na de boodschapper van Allāh ﷺ bestaan uit twee soorten: van hen zijn er degenen die werden beproefd na [hun] Islām, zoals Tulayhah, Musaylimah, al-ʿAnsī en hun metgezellen. En van hen zijn er degenen die zich vasthielden aan Islām maar weigerden om *zakāh* af te staan. Als iemand vraagt: Wat is het bewijs hiervoor, terwijl de mensen naar hen refereren als zijnde de mensen van *riddah* [afvalligheid]. Dan komt dit door de Arabische taal. [Het woord] *riddah* stamt af van *irtidad* [terugkeren] van datgene waar zij op waren [Islām] naar ongeloof, en [ook] *iritdad* middels het verhinderen van het recht. Dus eenieder die terugkeert naar iets, daarover is het toegestaan om te zeggen dat hij *riddah* heeft gepleegd van *dit* of *dat.*[179]

Imām Aḥmad ﷺ neigde daar ook hiernaar in één overlevering, zoals al-Aṭram dat van hem citeerde omtrent degene die het vasten van de maand Ramadān verlaat, door te vragen:

هو مثل تارك الصلاة؟ فقال: الصلاة آكد ليس هي كغيرها. فقيل له: تارك الزكاة؟ فقال: قد جاء عن عبد الله: ما تارك الزكاة بمسلم، وقد قاتل أبو بكر عليها والحديث في الصلاة

Is hij zoals degene die het gebed verlaat? Hij zei: Het gebed is fermer bevestigd, in tegenstelling tot de andere. Hij werd toen gevraagd: En degene die zich onthoudt van [het afstaan van] de *zakāh*? Hij antwoordde: Het is overgeleverd van ʿAbdullāh [Ibn Masʿūd] ﷺ dat hij zei: "Degene die het [afstaan van] de *zakāh* verlaat, is geen Muslim". En Abū Bakr bestreed hen erover, maar de ḥadīṯ spreekt over het gebed.[180]

Al-Qāḍī Abū Yaʿlā ﷺ zei:

فظاهر هذا أنه حكى قول عبد الله، وفعل أبي بكر، ولم يقطع به لأنه قال: الحديث في الصلاة، يعني الحديث الوارد بالكفر لينظر هو في الصلاة، وقول النبي صلى الله عليه وسلم: بينَ العبدِ وبينَ الْكفرِ تـرْكُ

[179] Al-Umm, v.4, blz. 227.
[180] Al-Aḥkām as-Sultaniyyah.

الصَّلاةِ فمَن تـرَكَ الصَّـلاةَ فقـد كـفَـرَ، ولأن الـزكاة حـق في المـال فلـم يكـفـر بمنعـه، والقتـال عليـه كالكفـارات وحقوق الآدميين

Het schijnbare is hiervan dat hij de uitspraak van ʿAbdullāh [Ibn Masʿūd] ﷺ en de daad van Abū Bakr ﷺ aanhaalde, maar het alsnog niet bevestigde [dat zij juist waren] door te zeggen: "maar de ḥadīṯ spreekt over het gebed". D.w.z. de ḥadīṯ die de vermelding van ongeloof bevat gaat over het [verlaten van] het gebed. En de uitspraak van de profeet ﷺ is: "Tussen de slaaf en ongeloof is het verlaten van het gebed, dus wie het gebed verlaat heeft ongeloof begaan[181]". En ook omdat *zakāh* het recht is van het bezit, en men niet ongelovig wordt voor het niet afstaan ervan. En het bestrijden omwille ervan is als een boetedoening [voor het niet afstaan ervan], en het recht van de mensen.[182]

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

ثم تنازع الفقهاء في كـفـر مـن منعهـا، وقاتـل الإمـام عليهـا مـع إقـراره بـالوجوب على قـولين، همـا روايتـان عـن أحمد كالروايتين عنه في تكفير الخوارج

Daarna zijn de rechtsgeleerden in twee groepen gesplitst omtrent het ongeloof van degenen die weigeren het af te staan en de leider ervoor bestrijden, terwijl zij de verplichting ervan erkennen. Beide [meningen] zijn overgeleverd van imām Aḥmad, net zoals de twee meningen van hem omtrent het ongelovig verklaren van de Gawārij.[183]

De derde kwestie omtrent aṫ-Ṫāʾifah al-Mumtaniʿah

De derde kwestie: Is degene die het oneens is omtrent het ongeloof van *at-Ṫāʾifah Al-Mumtaniʿah* een mubtadiʿ [innoveerder] of een Sunnī?

Wij zeggen: Wie zegt dat *at-Ṫāʾifah Al-Mumtaniʿah* niet ongelovig wordt, baserend op zijn uitspraak dat *īmān* uitspraak zonder handeling is, dan is hij een *murjiʾ*. Wat betreft degene die zegt dat īmān uitspraken en handelingen omvat, vervolgens zich onthoudt van het ongelovig verklaren van *at-Ṫāʾifah Al-Mumtaniʿah*, hij is geen

[181] Sunan an-Nasāʾī, 463.
[182] Al-Masāʾil wa ar-Risālah, v.2, blz. 50.
[183] Majmūʿ al-Fatāwā, v.35, blz. 15.

innoveerder, maar een *mujtahid* die zich heeft vergist. Imām aṣ-Ṣāfi‘ī ﷺ valt hieronder, want hij bevestigde dat *īmān* uitspraken en handelingen zijn zoals al de vooraanstaande a'immah van *ahl as-Sunnah* dat bevestigden.

Imām aṣ-Ṣāfi‘ī ﷺ zei:

وكان الإجماع من الصحابة والتابعين من بعدهم ممن أدركناهم، أن الإيمان قول وعمل ونية، لا يجزئ واحد من الثلاث إلا بالآخر

Het is volgens de consensus van de metgezellen ﷺ, en de tābi‘īn na hen, van onder degenen die er kennis over hebben, dat *īmān* bestaat uit uitspraken, handelingen en intentie. En geen één van deze drie volstaat zonder de andere.[184]

Deze kwestie lijkt op het verschil van mening omtrent het ongeloof van degene die het gebed verlaat. Dus wie van de geleerden verkoos om de verlater van het gebed niet ongelovig te verklaren, terwijl hij bevestigt dat *īmān* uitspraken en handelingen omvat, is een Sunnī en geen innoveerder. Wat betreft degene die de verlater van het gebed niet ongelovig verklaart, of iemand als Muslim beschouwd die is geëxecuteerd nadat hij ernaar is opgeroepen [maar alsnog weigerde om te bidden], dan is hij vervallen in de misvattingen waar de Murji’ah en de Jahmiyyah in zijn vervallen m.b.t. de naam “īmān” en baseert hij zijn uitspraak van het niet ongelovig verklaren op die misvatting.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ zei:

فهذا الموضع ينبغي تدبره؛ فمن عرف ارتباط الظاهر بالباطن زالت عنه الشبهة في هذا الباب، وعلم أن من قال من الفقهاء إنه إذا أقرَّ بالوجوب وامتنع عن الفعل لا يقتل أو يقتل مع إسلامه، فإنه دخلت عليه الشبهة التي دخلت على المرجئة والجهمية، والتي دخلت على من جعل الإرادة الجازمة مع القدرة التامة لا يكون بها شيء من الفعل، ولهذا كان الممتنعون من قتل هذا من الفقهاء بنوه على قولهم في مسألة الإيمان، وأن الأعمال ليست من الإيمان

Dit onderwerp verdient het om overpeinst te worden. Dus eenieder die weet dat wat klaarblijkelijk is verbonden is met datgene wat verborgen is, bij hem verdwijnt dan de misvattingen omtrent deze kwestie. Hij zou erachter komen dat wie dan ook van

[184] Ṣarḥ Uṣūl I‘tiqād Ahl as-Sunnah wa al-Jamā‘ah , v. 7, blz. 957

de rechtsgeleerden zei dat als iemand de verplichting [van het gebed] erkend, vervolgens zich onthoudt van het verrichten ervan, dat hij dan niet geëxecuteerd wordt, of geëxecuteerd wordt als een Muslim, dat hij dan is vervallen in de misvattingen waar de Murji'ah en de Jahmiyyah zijn in komen te vervallen. Wat dezelfde [misvatting] is als van degene die veronderstelt dat eenieder met vrijwillig doorzettingsvermogen en volledige bekwaamheid niks impliceert [van ongeloof] middels daden. Hierom, degenen die afzien, van onder de rechtsgeleerden, van het executeren van zo iemand, hebben dat gebaseerd op hun uitspraken omtrent de kwestie van *īmān*, dat de handelingen niet tot *al-īmān* behoren.[185]

Een voorbeeld hiervan [geleerden die de verlater van het gebed niet ongelovig verklaren, maar tegelijkertijd bevestigen dat *īmān* zowel uitspraken als handelingen omvat]:

En het is wat is overgeleverd van Ibn Ṣihāb az-Zuhrī ﷺ. In Ta'żīm Qadr aṡ-Ṡalāh, al-Marwazī leverde over van Ibn Ṣihāb az-Zuhrī dat hij werd gevraagd over een man die het gebed heeft verlaten, waarop hij zei:

إن كان إنما تركها أنه ابتدع دينًا غير دين الإسلام قتل، وإن كان إنما هو فاسق ضرب ضربًا مبرحًا وسجن

Als hij het verliet vanwege het innoveren van een religie naast de Islām, dan dient hij geëxecuteerd te worden. En als hij het verliet vanwege dat hij een *fāsiq* is, dan dient hij geslagen en gevangengenomen te worden.

Dus het is duidelijk dat Ibn Ṣihāb degene die het gebed verlaat niet als ongelovig beschouwd.

Het is overgeleverd door al-Lālakā'ī van Ma'qal Ibn 'Ubaydillāh al-'Absī dat hij tegen Nāfi' ﷺ, de slaaf van Ibn 'Umar ﷺ, zei:

قلت إنهم يقولون نحن نقر بالصلاة فريضة ولا نصلي، وإن الخمر حرام ونحن نشربها، وإن نكاح الأمهات حرام ونحن نريده، فنتر يده من يدي وقال: من فعل هذا فهو كافر

Ik zei dat zij zeggen: "Wij erkennen dat het gebed verplicht is, maar wij verrichten het niet, dat alcohol verboden is, maar wij drinken het, dat het huwen van de

[185] Majmū' al-Fatāwā, v.2, blz. 957.

moeders verboden is, maar wij willen het doen”. Waarop hij zijn hand van de mijne weghaalde en zei: “Wie dat doet is een ongelovige”.

Ma'qal zei verder:

فلقيت الزهري فأخبرته بقولهم فقال: سبحان الله؛ أوقد أخذ الناس في هذه الخصومات، قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: لا يَزْنِي الزَّانِي حِينَ يَزْنِي وَهُوَ مُؤْمِنٌ، وَلا يَشْرَبُ الشَّارِبُ الْخَمْرَ حِينَ يَشْرَبُهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ.

Later, kwam ik az-Zuhrī tegen en informeerde ik hem van wat zij zeiden, en hij zei: Verheven is Allāh, zijn de mensen begonnen daarover te discussiëren? De boodschapper van Allāh ﷺ zei: “De overspelige is geen gelovige op het moment dat hij overspel pleegt, en de drinker van wijn is niet een gelovige op het moment dat hij wijn aan het drinken is[186]”.[187]

Dus kijk naar zijn uitspraak m.b.t. het niet ongelovig verklaren van degene die het gebed verlaat, terwijl hij de Murji’ah berispt voor het weghalen van de handelingen uit *īmān*. Dit is wat ons de soortgelijke van imām az-Zuhrī niet beschuldigen van irjā’, enkel om het feit dat hij degene die het gebed verlaat niet als ongelovig beschouwd. Overpeins deze kwestie grondig, en weest niet misleid door te veelheid van degenen die opruiing zoeken en [weest niet misleid door] de uitspraken van de extremisten.

Tot slot, een belangrijke opheldering dient gemaakt te worden:

De overweldigende meerderheid die wij vandaag de dag bestrijden, van onder de groepen van ongeloof en afvalligheid, vallen niet oner het meningsverschil wat zich voordeed onder de mensen van kennis m.b.t. *aṫ-Ṫawā’if* [mv. *ṫā’ifah] Al-Mumtani‘ah*. Dus de legers van de ṫawāġīt staten, hun politieagenten en hun functionarissen zijn ongelovig per consensus. Zij lijken meer op de volgers van Musaylimah en al-Aswad al-‘Ansī [valse profeten] dan op degenen die zich onthielden van [het afstaan van] de *zakāh*. Bijgevolg, de soldaten van de ṫāġūt en iedereen die omwille van hem strijd is een ongelovige per de tekst van de Qur'ān, zoals Hij ﷻ zei:

[186] Ṣaḥīḥ al-Bugārī, 6810.
[187] Şarḥ Ušūl I‘tiqād Ahl as-Sunnah wa al-Jamā‘ah , v. 5, blz. 1025.

﴿الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ ۖ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا﴾

Degenen die geloven strijden op het pad van Allāh, en degenen die ongelovig zijn strijden op het pad van de ṭāġūt. Dus bestrijdt de bondgenoten van de duivel. Waarlijk, de list van de duivel is zwak.[188]

Eenieder die zich allieert met de ṭāġūt in het regeren met iets ander dan wat Allāh heeft geopenbaard, en oorlog voert tegen de bondgenoten van Allāh, dan is hij een ongelovige net zoals hem [de ṭāġūt]. Omdat eenieder die zich allieert met de ongelovigen één van hen is, vanwege Zijn ﷻ uitspraak:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ ۘ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

O jullie die geloven, neem niet de joden en de christenen tot bondgenoten. Zij zijn elkaars bondgenoten. En wie van jullie hen tot bondgenoten neemt, waarlijk hij behoort dan tot hen. Voorwaar, Allāh leidt niet recht het zwaar onrechtvaardige volk.[189]

En wij hebben al reeds vermeld dat barā’ah [afkeer, haat en vijandschap] van de polytheïsten en het alliëren van de monotheïsten valt onder het fundament van de religie, waar er geen excuus uit onwetendheid, noch uit interpretatie voor is. En dit is een punt waar in zijn geheel consensus over is, en alle lof behoort toe aan Allāh ﷻ.

[188] Sūrah an-Nisā’, 76.
[189] Sūrah al-Mā’idah, 51.

HOOFDSTUK 6 HET LAND VAN ONGELOOF & DE EMIGRATIE

In dit hoofdstuk zullen wij, met de toestemming van Allāh ﷻ, twee kwesties behandelen:

1. *Ad-Diyār* [de landen] en hun regelgevingen.
2. *Hijrah* [emigratie] en zijn regelgeving.

Wij zullen met de volgende vraagstukken m.b.t. de kwestie van de landen behandelen:

1. De definitie van *dār* [land] en de categorisatie van de wereld in twee soorten landen.
2. De definitie van *dār al-Islām* en *dār al-Kufr*.
3. De reden voor het oordelen van een land met Islām of ongeloof.
4. De categorieën van *dār al-Kufr*.

En wij zullen de volgende vraagstukken m.b.t. de kwestie van emigratie behandelen:

1. Het oordeel omtrent de emigratie.
2. Het oordeel omtrent het afzien van het emigreren.
3. De toestand van degenen die verblijven in *dār al-Kufr*.

De landen en hun regelgevingen

Het eerste vraagstuk: De definitie van *dār* [land] en de categorisatie van de wereld in twee soorten landen.

De geleerden van de *salaf* en degenen die na hen kwamen hebben overeenstemming met de verdeling van de wereld in twee soorten landen: *dār al-Islām* [het land van Islām] en *dār al-Kufr* [het land van ongeloof]. Deze verdeling is gebaseerd op het boek van Allāh en de *sunnah* van de boodschapper van Allāh ﷺ.

Uit het boek van Allāh is Zijn ﷻ uitspraak:

﴿وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِن قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ﴾

En degenen die vóór hen de stad als woonplaats hebben gekozen en het geloof hebben aangenomen, zij houden van degenen die naar hen emigreren.[190]

Imām Ibn Kaṯīr ﷬ zei:

أي سكنوا دار الهجرة من قبل المهاجرين، وآمنوا قبل كثير منهم

D.w.z. degenen die verbleven in *dār al-Hijrah* [het land van emigratie (al-Madīnah)], voordat de emigranten kwamen en zij die geloofden eerder [in de Islām] dan vele van hen [de emigranten][191].

En Hij ﷻ zei:

﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ ۖ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ ۚ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا ۚ فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾

Waarlijk, degenen die door de engelen [tijdens het overlijden] weg worden genomen, terwijl zichzelf onrecht aandoen, zij zeggen: In welke toestand verkeerden jullie? Zij antwoorden: Wij waren onderdrukt in het land. Zij zeggen: Was de aarde van Allāh dan niet weids genoeg zodat jullie daarin kunnen emigreren. Hun verblijfplaats zal de hel zijn, en slecht is dat als eindbestemming.[192]

Hijrah, wanneer het wordt vermeld in het boek en de sunnah, refereert het naar het emigreren vanuit het land van ongeloof naar het land van Islām.

Wat betreft uit de sunnah, daar komt de verdeling van de landen voor in verschillende aḥadīṯ. Daarvan is wat is gekomen uit de marfū‘ ḥadīṯ overgeleverd door imām Muslim ﷬ van Buraydah Ibn al-Haṣīb ﷺ:

[190] Sūrah al-Ḥaṣr, 9.

[191] Hoogstwaarschijnlijk dient de āyah gelezen te als zijnde dat zij slechts hun woonplaats eerder dan de emigranten hadden genomen, omdat het bevestigd is in de *sīrah* dat de meeste emigranten eerder geloofden dan de Anṣār [de ondersteuners van de emigranten]. En Allāh weet het beter.

[192] Sūrah an-Nisā', 97.

ثُـمَّ ادعُهــم إلى الإســلام، فـإن أجـابوكَ فاقبَـل مـنْهم وكُـفَّ عـنهُم، ثـمَّ ادعُهــم إلى التَّحـوُّلِ مِـن دارِهــم إلى دارِ الـمُهاجرينَ، وأعلِمهُم أنَّهم إن فعلوا ذلِكَ فَلَهم ما للمُهاجرينَ، وعَلَيهِم مَا علَى الـمُهاجرينَ

Nodig hen dan uit naar de Islām, als zij het beantwoorden, accepteer het dan van hen en houd jezelf van hun af [d.w.z. doe hen geen kwaad]. En nodig hen vervolgens uit om te emigreren van hun landen naar het land van de emigranten [Al-Madīnah]. En informeer hen dat als zij dat zouden doen, dat zij dan hebben wat voor de emigranten is [aan privileges] en dat voor hen geldt wat voor de emigranten geldt [aan verplichtingen].[193]

En imām an-Nasā'ī ﷺ leverde, met een authentieke keten, over van Jābir Ibn Zayd ﷺ dat hij zei:

قال ابن عباس -رضي الله عنهمـا- إن رسـول الله صـلى الله عليـه وسـلم وأبـا بكـرٍ وعمـرَ كانـوا مـن المهـاجرين، لأنهــم هجــروا المشرــكين، وكان مــن الأنصــار مهــاجرون، لأن المدينــة كانــت دارَ شركٍ، فجــاؤوا إلى رســول الله صلى الله عليه وسلم ليلة العقبة

Ibn 'Abbās ﷺ zei: De boodschapper van Allāh ﷺ, Abū Bakr en 'Umar behoorden tot de emigranten, want zij keerde de rug toe [*hajarū*] aan de polytheïsten, en sommige van de *Anṡār* behoorde tot de emigranten, want al-Madīnah was een land van ṣirk, daarna kwamen zij naar de boodschapper van Allāh ﷺ in de nacht van al-'Aqabah.[194]

Het tweede vraagstuk: De definitie van *dār al-Islām* en *dār al-Kufr*.

Dār al-Islām: Het is elk land of gebied waar de wetten van de Islām superior zijn, en waar het gezag, kracht en het maken van keuzes bij de Muslimīn ligt, ook al zou de meerderheid van de bevolking behoren tot de ongelovigen.

Dār al-Kufr: Het is elk land of gebied waar de wetten van ongeloof superior zijn, en waar het gezag, kracht en het maken van keuzes bij de ongelovigen ligt, ook al zou de meerderheid van de bevolking behoren tot de Muslimīn.

[193] Ṣaḥīḥ Muslim, 1731.
[194] Sunan an-Nasā'ī, 4166.

Imām Ibn Al-Qayyim ﷺ zei:

دارُ الإسلام هي التي نزلها المسلمون، وجرتْ عليها أحكامُ الإسلام، وما لم تجرِ عليه أحكام الإسلام لم يكن دار إسلام، وإن لاصقها، فهذه الطائفُ قريبةٌ إلى مكةَ جدًا، ولم تَصر دار إسلام بفتح مكة، وكذلك الساحل

Dār al-Islām is waar de Muslimīn wonen en waar de wetten van de Islām worden gehandhaafd. En als de wetten van de Islām niet worden gehandhaafd, dan is het geen *dār al-Islām*, ook al begrensd het [een ander land van Islām]. Dit is aṭ-Ṭā'if, wat erg nabijgelegen staat van Makkah, maar het werd geen *dār al-Islām* door de opening van Makkah, en zo ook niet de kustgebieden.[195]

Imām Ibn Mufliḥ ﷺ zei:

فصلٌ في تحقيق دارِ الإسلامِ ودارِ الحرب؛ فكل دارٍ غلب عليها أحكامُ المسلمين فدارُ الإسلام، وإن غلبَ عليها أحكام الكفار فدارُ الكفر، ولا دارَ لغيرهما

Hoofdstuk: het onderzoek omtrent *dār al-Islām* en *dār al-Ḥarb*: Elk land waarin de regelgevingen van de Muslimīn domineren, dan is het *dār al-Islām*. En als de regelgevingen van de ongelovigen domineren, dan is het *dār al-Kufr*, en er is geen *dār* naast deze twee.[196]

Het derde vraagstuk: De reden van het oordelen over een land met Islām of ongeloof.

Door het onderzoeken van de uitspraken van de geleerden is het duidelijk geworden dat zij twee redenen geven in het oordelen over een land.

1. Kracht en gezag.
2. De soort wetten die erin worden gehandhaafd.

Imām Ibn Ḥazm ﷺ zei:

وقول رسول الله صلى الله عليه وسلم: أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسلِمٍ أَقَامَ بَينَ أَظهُرِ المُشرِكِينَ، يبين ما قلناه، وأنه عليه السلام إنما عنى بذلك دار الحرب، وإلا فقد استعمل عليه السلام عُمّاله على خيبر، وهم كلهم يهود، وإذا كان أهل الذمة في

[195] Aḥkām ahl aḍ-Ḍimmah, v. 2, blz. 728.
[196] Al-Ādāb aṣ-Ṣar'iyyah wa al-Manḥ al-Mar'iyyah, v. 1, blz. 190.

مدائنهم لا يمازجهم غيرهم، فلا يسمى الساكن فيهم لإمارة عليهم، أو لتجارة بينهم كافرًا، ولا مسيئًا، بل هم مسلم حسنٌ، ودارهم دار إسلام لا دار شرك، لأن الدارَ إنما تنسب للغالب عليها، والحاكم فيها، والمالك لها

De uitspraken van de boodschapper van Allāh ﷺ: "Ik ben vrij van elke Muslim die leeft tussen de polytheïsten[197]". Maakt het zeer helder wat wij hebben gezegd, namelijk dat hij ﷺ daarmee *dār al-Ḥarb* [het land van oorlog] bedoelde. Anderszins, hij ﷺ had zijn vertegenwoordigers in Khaybar, en dat waren allemaal joden. Zo ook, als de mensen van *ahl aḍ-Ḍimmah* [ongelovigen onder het gezag van de Islāmitische staat] in hun steden zijn waar niemand zich met hun mengt, dan is degene die met hun verblijft om over hen te regeren of met hun handelt geen ongelovige, noch doet hij iets verkeerd. Integendeel, hij is een goede Muslim. En hun land is een land van Islām, en niet een land van *ṣirk*, omdat het land slechts wordt toegeschreven aan wie er gezag over heeft, degene die erover regeert, en aan wie het toebehoort.[198]

Abū Yūsuf en Muḥammad Ibn al-Ḥasan ﵏ zeiden:

إذا أظهروا أحكام الشرك فيها، فقد صارت دارهم دار حرب، لأن البقعة إنما تنسب إلينا أو إليهم باعتبار القوة والغلبة، فكل موضع ظهر فيه حكم الشرك، فالقوة في ذلك الموضع للمشركين، فكانت دار حرب، وكل موضع كان الظاهر فيه حكم الإسلام، فالقوة فيه للمسلمين

Wanneer de regelgevingen van *ṣirk* daarin domineren, dan wordt het een land van oorlog, omdat een gebied wordt of toegeschreven aan ons of aan hen op basis van kracht en gezag. Derhalve, elk gebied waarin de regelgeving van *ṣirk* domineert, dan is de macht in dat gebied voor de polytheïsten en is het dus een land van oorlog. En in elk gebied waar de regelgeving van de Islām domineert, dan is de macht daarin voor de Muslimīn.[199]

Imām aṣ-Ṣawkānī ﵀ zei:

الاعتبار في الدار بظهور الكلمة، فإن كانت الأوامر والنواهي في الدار لأهل الإسلام، بحيث لا يستطيع من فيها من الكفار أن يتظاهر بكفره، إلا لكونه مأذونًا له بذلك من أهل الاسلام، فهذه دار إسلام، ولا يضرّ ظهور الخصال

[197] Jāmi' at-Tirmiḏī, 1604.
[198] Al-Muḥallā, v. 12, blz. 126.
[199] Al-Mabsūt, v. 10, blz. 114.

الكفرية فيها، لأنها لم تظهر بقوة الكفار ولا بصولتهم، كما هو مشاهد في أهل الذمة من اليهود والنصارى، والمعاهدين الساكنين في المدائن الإسلامية، وإذا كان الأمر بالعكس فالدار بالعكس

Het afwegen of een land [*dār al-Islām* of *dār al-Kufr* is] is afhankelijk van wiens woord zich het meest manifesteert. Dus als de geboden en verboden voor de mensen van Islām zijn, en de ongelovigen hebben geen mogelijkheid om hun ongeloof te manifesteren behalve wat is toegelaten door de mensen van Islām, dan is het een land van Islām. Het wordt niet geschaad door de manifestaties van ongeloof, vanwege het feit dat het niet gedaan werd uit kracht van de ongelovigen, noch door hun zeggenschap, zoals is waargenomen bij ahl Aḍ-Ḍimmah, van onder de joden, christenen en andere met veiligheidsverdragen die verblijven in de Islāmitische steden. En als de situatie het tegenovergestelde zou worden, dan wordt [de benaming van] het land [ook] het tegenovergestelde.

Het vierde vraagstuk: De categorieën van *dār al-Kufr.*

De categorieën van *dār al-Kufr*

1. *Dār al-Kufr al-Aṡlī:* Het land wat nooit het land van Islām is geweest.
2. *Dār al-Kufr at-Ṫāri':* Het land wat eerst een land van Islām was, vervolgens werd het veroverd door de ongelovigen, of de leiders ervan vervielen in afvalligheid, of de bevolking ervan verviel in afvalligheid en de regelgevingen van ongeloof begonnen gehandhaafd te worden.

Derhalve, de omschrijving van het land wilt niet direct betekenen dat het permanent vast staat, integendeel, de omschrijving ervan valt onder de zaken die openstaan voor wijzigingen en herziening. Dat betekent dat een land kan veranderen van de ene beschrijving naar de andere. Dus een land kan beschouwd worden als een land van ongeloof, vervolgens veranderen naar een land van Islām, en het kan beschouwd worden als een land van Islām, vervolgens veranderen naar een land van ongeloof.

Ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷀ zei:

فإن كون الأرض دار كفر، أو دار إسلام أو إيمان، أو دار سلم أو حرب، أو دار طاعة أو معصية، أو دار المؤمنين أو الفاسقين، أوصاف عارضة لا لازمة، فقد تنتقل من وصف إلى وصف، كما ينتقل الرجل بنفسه من الكفر إلى الإيمان والعلم، وكذلك بالعكس

Het land zijnde *dār al-Kufr*, of *dār al-Islām* of *īmān*, of land van vrede of een land van oorlog, een land van gehoorzaamheid of een land van ongehoorzaamheid, een land van de gelovigen of een land van de opstandige zondaren zijn omschrijvingen die openstaan voor wijzigingen en herziening, en staan niet in steen gebeiteld. Zij kunnen van de ene omschrijving naar de andere veranderen, net als hoe een man van ongeloof naar *īmān* en kennis kan gaan, en zo ook het tegenovergestelde.[200]

Het wilt niet zeggen dat wanneer er geoordeeld wordt over een land, dat het een land van ongeloof is, hetzij aṡlī of *ṫāri'*, dat dan eenieder van de Muslimīn die erin verblijft een ongelovige wordt. Nee, dat is de uitspraak van de extremisten en een pad van de paden van de Gawārij.

Al-Aṣʻarī ﷺ vermeldde deze uitspraak van één van de sektes van de Gawārij en zei:

زعمت الأزارقة أن من أقام في دار الكفر فهو كافر، لا يسعه إلا الخروج

De Azāriqah beweren dat eenieder die verblijft in het land van ongeloof een ongelovige is, hij heeft geen andere optie dan te vertrekken.[201]

En hij vermeldde ook m.b.t. de uitspraken van de Gawārij Bayhasiyyah en de ʻAwfiyyah dat zij zeiden:

إذا كفر الإمام فقد كفرت الرعية، الغائب منهم والشاهد

Wanneer de leider ongelovig wordt, dan worden de bewoners [ook] ongelovig, of zij nou aanwezig waren of niet.[202]

Dat is omdat de basis is dat de Muslim op zijn geloof blijft in elk land en onder elke lucht, zolang hij geen tenietdoener van de tenietdoeners van de Islām verricht. En wat is gevestigd middels zekerheid wordt niet weggehaald door twijfel.

---

[200] Majmūʻ al-Fatāwā, v.27, blz. 45.
[201] Maqālāt al-Islāmiyīn, v. 1, blz. 88.
[202] Maqālāt al-Islāmiyīn, v. 1, blz. 103.

Imām aṣ-Ṣawkānī ﷺ zei:

اعلم أن التعـرض لذكـر دار الإسـلام ودار الكفـر، قليـل الفائـدة جـدًا -أي في الحكـم على قاطنيهـا- لمـا قـدمنا لك في الكلام على دار الحرب، وأن الكافـر الحـربي مبـاح الدم والمـال على كل حـال، مـا لـم يـؤمَّن مـن المسـلمين، وأن مال المسلم ودمه معصومان بعصمة الإسلام، في دار الحرب وغيرها

Weet, dat het bezig houden met de discussie omtrent *dār al-Islām* en *dār al-Kufr* zeer weinig nut heeft [om te oordelen over de inwoners ervan], omdat wat wij eerder hebben gezegd m.b.t. *dār al-Ḥarb*, dat het bloed en het bezit van *al-kāfir al-Ḥarbī* [de ongelovige in *dār al-Ḥarb*] toegestaan is in iedere situatie, zolang hij geen verdrag heeft met de Muslimīn, en het bezit en het bloed van de Muslim is onschendbaar door de bescherming van de Islām, hetzij in *dār al-Ḥarb* of een ander land.

Concluderend kan er gezegd worden:

Het oordeel omtrent de inwoners van *dār al-Kufr at-Ṫāri'*, of het zeggen dat de *aṡl* [het uitgangspunt] van hen Islām of ongeloof is, of het oordeel omtrent iemand wiens toestand onbekend is, verschilt afhankelijk van de omstandigheden. Het valt allemaal onder de fiqh regels, wat terugkeert naar de *fatāwā* van de geleerden. Hierom, zal je zien dat hun uitspraken verschillen afhankelijk van de situaties m.b.t. de inwoners van deze landen.

Het eerste voorbeeld: De fatwa van ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﷺ omtrent de inwoners van Mārdīn.

Het was eerst *dār al-Islām*, daarna veroverde de Tartaren het en implementeerde zij de regelgevingen van ongeloof. Dus hij ﷺ werd gevraagd over Mārdīn, of het een land van oorlog of een land van vrede was, en of het verplicht is voor de Muslimīn die erin verblijven om te emigreren of niet, en als de *hijrah* verplicht voor hem is, maar hij het niet verricht, en in plaats daarvan de vijand van de Muslimīn ondersteund met zijn eigen en zijn bezit, is hij dan een zondaar daarvoor, en is degene die hem beschuldigd van hypocrisie en hem vervloekt een zondaar of niet? Hij gaf als antwoord:

الحمد لله؛ دماء المسلمين وأمـوالهم محرمـة حيـث كانـوا في مَـاردِين أو غيرهـا، وإعانـة الخـارجين عـن شريعـة ديـن الإسلام محرمة سـواء كانـوا أهـل مـاردين أو غـيرهم، والمقـيم بهـا إن كان عاجـزًا عـن إقامـة دينـه وجبـت الهجـرة

عليه، وإلا استحبت ولم تجب. ومساعدتهم لعدو المسلمين بالأنفس والأموال مُحرّمة عليهم، ويجب عليهم الامتناع من ذلك بأي طريق أمكنهم، من تغيّب أو تعريض أو مصانعة، فإذا لم يمكن إلا بالهجرة تعينت. ولا يحل سبهم عمومًا ورميهم بالنفاق، بل السب والرمي بالنفاق يقع على الصفات المذكورة في الكتاب والسنة، فيدخل فيها بعض أهل مَارِدِين وغيرهم. وأما كونها دار حرب أو سلم فهي مركبة، فيها المعنيان؛ ليست بمنزلة دار السلم التي تجري عليها أحكام الإسلام لكون جندها مسلمين، ولا بمنزلة دار الحرب التي أهلها كفار، بل هي قسم ثالث: يُعامل المسلم فيها بما يستحقه، ويُقاتل الخارج عن شريعة الإسلام بما يستحقه

Alle lof zij Allāh. Het bloed van de Muslimīn en hun bezit zijn onschendbaar, hetzij in Mārdīn of ergens anders. En het ondersteunen van degenen die buiten de ṣarīʿah staan is verboden, hetzij of zij de mensen van Mārdīn zijn of andere. Degene die daar verblijft, als hij niet in staat is om zijn religie te manifesteren, dan is het emigreren verplicht voor hem, anders is het aangeraden en niet verplicht. Het helpen van de vijanden van de Muslimīn met hun zelf of hun bezit is verboden. Zij dienen zich daarvan zoveel mogelijk te onthouden, door hen te vermijden, of woorden te gebruiken die verschillende betekenissen dragen, of door hen te bedriegen. En als dat niet mogelijk is behalve door te emigreren, dan wordt het verplicht voor hen [om te emigreren]. Het is niet toegestaan om hen in het algemeen te vervloeken en hen te beschuldigen van hypocrisie. Nee, het vervloeken en het beschuldigen van hypocrisie zijn omschrijvingen vermeld in het boek en de sunnah, en sommige inwoners van Mārdīn, en andere [mensen], vallen eronder. Wat betreft [de vraag] of het een land van oorlog of vrede is, [is het antwoord] dat het een samenstelling van beide is. Het is niet een land van vrede waarin de wetten van de Islām worden geïmplementeerd en waarvan zijn soldaten Muslimīn zijn, tegelijkertijd is het ook niet een land van oorlog waarin de mensen ongelovigen zijn. Daarentegen is het een derde soort: De Muslimīn worden daarin behandeld zoals zij terecht verdienen, en degene buiten de oevers van de *ṣarīʿah* staat wordt bestreden zoals hij terecht verdient.[203]

Merk op hoe hij oordeelde over de inwoners ervan, dat het niet toegestaan is om hen in het algemeen te vervloeken of te beschuldigen van hypocrisie, en dat zij geen ongelovigen zijn zoals de mensen van *dār al-Ḥarb,* terwijl hij de soldaten ervan wel beoordeelde met ongeloof. Dit allemaal had betrekking op Mārdīn, toen het *dār al-Kufr at-Ṭāri'* was.

[203] Majmūʿ al-Fatāwā, v.28, blz. 240.

Het tweede voorbeeld: De fatwa van ṣayg Ḥamad Ibn ‘Atīq ﷺ omtrent de inwoners van al-Aḥsā’

Hij zei:

ومن له مشاركة في ما قرره المحققون قد اطلع على أن البلد إذا ظهر فيها الشرك، وأُعلنت فيها المحرمات، وعُطّلت فيها معالم الدين: تكون بلاد كفر، يغنم أموال أهلها، وتستباح دماؤهم، وقد زاد أهل هذا البلد في إظهار المسبة له ولدينه، ووضعوا قوانين ينفذونها في الرعية مخالفة لكتاب الله وسنة نبيه، وقد علمت أن هذه كافية وحدها في إخراج من أتى بها من الإسلام، هذا ونحن نقول قد يوجد فيها من لا يحكم بكفره في الباطن من مستضعفٍ ونحوه، وأما في الظاهر فالأمر -ولله الحمد- واضح، ويكفيك ما فعله النبي صلى الله عليه وسلم في مكة مع أن فيهم مستضعفين، وكذلك ما فعله أصحابه بكثير ممن ارتد عن الإسلام، من استباحة الدم والمال والسبي، وكل عاقل وعالم يعلم أنما أتى به هؤلاء من الكفر والردة أقبح وأفحش وأكثر مما فعله أولئك، فارجع البصر في نصوص الكتاب والسنة وفي سيرة الرسول صلى الله عليه وسلم وأصحابه تجدها بيضاء نقية لا يزيغ عنها إلا هالك، تحرَّى فيها ذكر العلماء، وارغب إلى الله في هداية القلب وإزالة الشبهة، وما كنت أظن أن هذا يصدر من مثلك، ولا تغتر بما عليه الجهال، وما يقوله أهل الشبهات

Eenieder die een aandeel heeft in het onderzoeken van wat de onderzoekende geleerden hebben vastgesteld, zal zien dat wanneer *ṣirk* zich daarin begint te manifesteren, de verboden zaken openlijk worden verricht, en de kenmerken van de religie worden verwaarloosd, dat het dan een land van ongeloof wordt. Het bezit van de inwoners worden geconfisqueerd als oorlogsbuit en hun bloed is toegestaan om te spillen. De inwoners van dit specifieke land zijn in dit alles vermeerderd, door het beledigen van Hem ﷻ en Zijn religie en zij leggen de mensen wetten op die tegen [de wetten van] het boek van Allāh ﷻ en de sunnah van Zijn profeet ﷺ gaan. En jij weet dat al één van deze [zaken] voldoende is om degene die ermee komt uit de Islām te plaatsen. Dit en wij zeggen dat er degenen kunnen zijn die niet van binnen met ongeloof worden beoordeeld van onder de zwakken en onderdrukte etc. Wat betreft het klaarblijkelijke, dan is de zaak, en alle lof zij Allāh, erg helder. Voldoende voor jou zijn de daden van de profeet ﷺ m.b.t. Makkah, ondanks dat er zwakke en onderdrukte onder hen begaven. Zo ook, wat zijn ﷺ metgezellen deden m.b.t. vele van hen die hun rug hadden toegekeerd naar de Islām, in het toestaan van het spillen van hun bloed en [het confisqueren van het] bezit en hun nemen tot slaven. Iedereen met een gezond verstand en kennis [hierover] weet dat waar deze mensen

zijn in komen te vervallen van ongeloof en afvalligheid erger, afschuwelijker en groter is dan waar zij in waren vervallen. Dus richt jouw blik naar de teksten van het boek, de sunnah en de *sīrah* [biografie] van de boodschapper van Allāh ﷺ en zijn metgezellen ﷺ. Je zal pure witheid vinden, waarin niemand van afdwaalt behalve dat hij vernietigd wordt. Kijk naar wat de geleerden hieromtrent hebben vermeld, en vraag Allāh ﷻ voor leiding van het hart en om elke misvatting te verwijderen. Ik had niet gedacht dat dit zou komen van iemand zoals jij. Laat de onwetende en de mensen van de misvattingen jou niet bedriegen.[204]

Kijk hoe hij oordeelde over de inwoners van dit land met ongeloof, op basis van het schijnbare. En dat is wanneer de omschrijving past bij het oordeel, van het wijdverspreide en overheersende ongeloof, en hun neiging ernaar en het verklaren ervan, en andere zaken. Hij gaf hen dit oordeel niet slechts op basis van dat hun land *dār al-Kufr* was, let daarop.

Ter afsluiting, het is verplicht om onderscheid te maken tussen de kwestie van het oordelen over een land en de kwestie van het oordelen over de inwoners [ervan]. Hierom, het oordeel over een land is in overeenstemming met de wetten die erin worden geïmplementeerd, en het oordeel over de inwoners is door het onderzoeken van hun toestand. En Allāh is Degene wiens hulp er wordt gezocht.

***Hijrah* [emigratie] en zijn regelgeving.**

De wettelijke definitie van hijrah: het, omwille van Allāh, emigreren vanuit *dār al-Kufr* naar *dār al-Islām*. *Hijrah* kan ook gebruikt worden in algemene termen, in het betekenen van het verlaten van een land van ongehoorzaamheid naar een land van gehoorzaamheid, of van een land van bidʿah naar een land van sunnah.

Het eerste vraagstuk: Het oordeel omtrent de emigratie.

Imām Ibn al-Qāsim ﷺ zei in Ḥāṣiyah ʿalā al-Uṡūl at-Ṭalāṭah:

معلوم ثبوتها -أي الهجرة- بالكتاب والسنة والإجماع، متوعد من تركها، وقد حكى الإجماع على وجوبها من بلد الشرك إلى بلد الإسلام غير واحد من أهل العلم

[204] Ad-Durar as-Saniyyah, v.9, blz. 257.

[Hijrah] is gekend middels het boek, de sunnah en de consensus. Degene die het verwaarloosd staat onder dreiging van bestraffing. Een aantal geleerden hebben een consensus vermeld omtrent de verplichting van *hijrah* uit de landen van *ṣirk* naar de landen van Islām.

Het tweede vraagstuk: Het oordeel omtrent het afzien van het emigreren.

De Muslim vervalt niet in ongeloof door slechts het laten van het emigreren, vanwege Zijn ﷻ uitspraak:

﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُم مِّن وَلَايَتِهِم مِّن شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا ۚ وَإِنِ اسْتَنصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾

En degenen die geloven en niet zijn geëmigreerd zijn, op jou rust geen enkele plicht om hulp te bieden, totdat zij emigreren. Maar als zij jullie om hulp vragen in de religie, dan rust op jullie de plicht om hen te helpen, behalve tegen een volk met wie jullie een wederzijds verbond hebben. En Allāh is Alziend over wat jullie doen.[205]

Dus hij combineerde tussen de beschrijvingen van *īmān* en het laten van het emigreren uit het land van oorlog.

Abū Bakr Ibn al-'Arabī ﵀ zei:

قوله تعالى: ﴿وَإِنِ اسْتَنصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ﴾ يريد إن دعوا من أرض الحرب عونكم بنفير أو مال لاستنقاذهم فأعينوهم، فذلك عليكم فرض إلا على قوم بينكم وبينهم عهد، فلا تقاتلوهم عليهم، يريد حتى يتم العهد عليه أو ينبذ على سواء

Zijn ﷻ uitspraak: ﴾Maar als zij jullie om hulp vragen in de religie, dan rust op jullie de plicht om hen te helpen﴿ betekent dat als zij jullie roepen vanuit een land van oorlog om hen te ondersteunen in een wapenoproep of middels geld om hen te verlichten, dan is dat voor jullie verplicht, behalve tegen mensen met wie jullie een wederzijds verbond hebben. Als dat zo is, onthoud jullie dan van het bestrijden van hen, totdat het verbond of afloopt, of geschonden wordt.[206]

[205] Sūrah al-Anfāl, 72.
[206] Aḥkām al-Qur'ān, v. 2, blz. 439.

Het is niet toegestaan voor een Muslim om te verblijven in *dār al-Kufr* als hij niet in staat is om zijn religie te vestigen en te manifesteren, vanwege Zijn ﷻ uitspraak:

﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ ۖ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ ۚ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّـهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا ۚ فَأُولَـٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾

Waarlijk, degenen die door de engelen [tijdens het overlijden] weg worden genomen, terwijl zichzelf onrecht aandoen, zij zeggen: In welke toestand verkeerden jullie? Zij antwoorden: Wij waren onderdrukt in het land. Zij zeggen: Was de aarde van Allāh dan niet weids genoeg zodat jullie daarin kunnen emigreren. Hun verblijfplaats zal de hel zijn, en slecht is dat als eindbestemming.[207]

Imām Ibn Kaṭīr ﵀ zei:

الآية الكريمة عامة في كل من أقام بين ظهراني المشركين وهو قادر على الهجرة وليس متمكنًا من إقامة الدين، فهو ظالم لنفسه مرتكب حرامًا بالإجماع

De nobele āyah is breed in betekenis voor iedereen die verblijft tussen de polytheïsten, terwijl hij in staat is om te emigreren en [terwijl hij bij hen] niet in staat is om zijn religie te manifesteren. Zo een persoon pleegt onrecht tegen zichzelf en vervalt in het verbodene volgens consensus.[208]

Het manifesteren van de religie houdt niet slechts in dat je in staat bent om te bidden etc. Wat bedoeld wordt bedoeld met het manifesteren van de religie is het tonen van vijandigheid richting de ongelovigen en de polytheïsten, vanwege Zijn ﷻ uitspraak:

﴿قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَآءُ مِنكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّـهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤْمِنُوا بِاللَّـهِ وَحْدَهُ﴾

Voorzeker, er was voor jullie een goed voorbeeld in Ibrāhīm en degenen die met hem waren, toen zij tegen hun volk zeiden: Waarlijk, wij distantiëren onszelf van jullie en van datgene wat jullie naast Allāh aanbidden. Wij hebben jullie verworpen,

[207] Sūrah an-Nisā', 97.
[208] Tafsīr Ibn Kaṭīr, 4:97.

en er is tussen ons en jullie vijandschap en haat ontstaan voor altijd, totdat jullie in Allāh alleen geloven.[209]

Wat betreft degene die het emigreren laat terwijl er bij hem wel het fundament van vijandigheid aanwezig is, d.w.z. vijandigheid is aanwezig [in zijn hart], echter hij toont het niet, d.w.z. hij maakt het niet kenbaar, hij is dan zondig, maar niet een ongelovige.

Ṣayg ʿAbdullaṭīf ﵀ werd gevraagd over degene die leeft onder de autoriteit van de polytheïsten en tawḥīd kent en ernaar handelt, echter hij heeft geen vijandigheid tegen hen noch verlaat hij hun landen. Hij antwoordde:

هذا السؤال صدر عن عدم التعقل لصورة الأمر، والمعنى المقصود من التوحيد والعمل به، لأنه لا يتصور أنه يعرف التوحيد ويعمل به ولا يعادي المشركين، ومن لم يعادهم لا يقال له عرف التوحيد وعمل به، والسؤال متناقض، وحسن السؤال مفتاح العلم، وأظن مقصودك: من لم يظهر العداوة ولم يفارق، ومسألة إظهار العداوة غير مسألة وجود العداوة؛ فالأول: يعذر به مع العجز والخوف لقوله تعالى: ﴿إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً﴾ والثاني: لا بدَّ منه، لأنه يدخل بالكفر بالطاغوت، وبينه وبين حب الله ورسوله تلازم كلي لا ينفك عنه المؤمن؛ فمن عصا الله بترك إظهار العداوة فهو عاص لله، فإذا كان أصل العداوة في قلبه فله حكم أمثاله من العصاة، فإذا انضاف إلى ذلك ترك الهجرة فله نصيب من قوله تعالى: ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ﴾، لكنه لا يكفر، لأن الآية فيها الوعيد لا التكفير، وأما الثاني الذي لا يوجد في قلبه شيء من العداوة فيصدق عليه قول السائل لم يعادِ المشركين، فهذا هو الأمر العظيم والذنب الجسيم، وأي خير يبقى مع عدم عداوة المشركين؟! والخوف على النخل والمساكن ليس بعذر يوجب ترك الهجرة، قال تعالى: ﴿يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ﴾

Deze vraag is het gevolg van een gebrek aan reflectie over de kwestie en de ware betekenis van tawḥīd en het handelen ernaar. Omdat het niet voor te stellen is dat iemand die tawḥīd kent en ernaar handelt, de polytheïsten niet verafschuwd. En eenieder die hen niet haat, over hem kan er niet gezegd worden dat hij tawḥīd kent en ernaar handelt. Dus de vraag is tegenstrijdig. En het stellen van de juiste vragen is de sleutel tot kennis, en ik denk dat jij bedoeld: Eenieder die zijn vijandigheid niet manifesteert en zich niet van hen afzondert. De kwestie van het manifesteren van vijandigheid verschilt van de kwestie van het koesteren van vijandigheid [in het hart]. Voor de eerste [kwestie] is er een excuus voor degene die zwak of angstig is,

[209] Sūrah al-Mumtaḥinah, 4.

vanwege Zijn ﷻ uitspraak: ﴾Behalve wanneer jullie hen ernstig vrezen[210]﴿. Voor de tweede [kwestie] is er geen alternatief [d.w.z. er is geen excuus/het is verplicht], omdat het valt onder het ongelovig zijn in de ṭāġūt; Er is een direct verband tussen dit en het houden van Allāh en Zijn boodschapper waarmee een gelovige niet zonder kan. Dus eenieder die Allāh ongehoorzaam is middels het verlaten van het manifesteren van vijandigheid [tegen de polytheïsten], dan is hij ongehoorzaam tegen Allāh. Als de aṣl van animositeit aanwezig is in zijn hart, dan zal hij de regelgeving van degenen krijgen die ongehoorzaam zijn. Als hij daarbij nog het emigreren laat, dan heeft hij een aandeel in Zijn ﷻ uitspraak: ﴾Waarlijk, degenen die door de engelen [tijdens het overlijden] weg worden genomen, terwijl zichzelf onrecht aandoen[211]﴿. Echter hij wordt niet ongelovig, want in deze āyah bevindt zich een bedreiging en geen *takfīr*. Wat betreft de tweede in wiens hart er niks van vijandigheid is, dan past de uitspraak van de vraagsteller bij hem in dat hij de polytheïsten niet haat. Dus dit is een geweldige zaak en een enorme zonde. En wat voor goeds blijft erover in de afwezigheid van vijandigheid jegens de polytheïsten?! De angst van het verliezen van woningen en dadelpalmen is geen excuus voor het afzien van het emigreren. Hij ﷻ zei: ﴾O Mijn dienaren die geloven! Waarlijk Mijn aarde is ruim, dus aanbidt alleen Mij[212]﴿.[213]

Wat betreft degene die afziet van het emigreren uit *dār al-Kufr* vanwege loyaliteit aan de ongelovigen, of om hen te ondersteunen tegen de Muslimīn, dan is hij een ongelovige net zoals hen. Hij ﷻ zei:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُولَـٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

O jullie die geloven, neem niet jullie vaders en jullie broeders tot bondgenoten, wanneer zij het ongeloof verkiezen boven het geloof. En wie van jullie hen toch tot bondgenoten neemt, zij zijn dan de onrechtplegers.[214]

[210] Surah Āl 'Imran 28.
[211] Sūrah an-Nisā', 97.
[212] Sūrah al-'Ankabūt, 56.
[213] Ad-Durar as-Saniyyah, v.8, blz. 259.
[214] Sūrah at-Tawbah, 23.

Imām Al-Qurtubī ﵀ zei:

ظاهر هذه الآية أنها خطاب لجميع المؤمنين كافة، وهي باقية الحكم إلى يوم القيامة في قطع الولاية بين المؤمنين والكافرين، وروت فرقة أن هذه الآية إنما نزلت في الحظ على الهجرة ورفض بلاد الكفرة، فالمخاطبة على هذا إنما هي للمؤمنين الذين كانوا بمكة وغيرها من بلاد العرب، خوطبوا بأن لا يوالوا الآباء والإخوة فيكونوا لهم تبعًا في سكنى بلاد الكفر

Wat schijnbaar is van deze āyah, is dat het gericht is naar alle gelovigen, en het oordeel omtrent het afkappen van de relaties tussen de gelovigen en de ongelovigen zal voortduren tot aan de dag des oordeels. Een groep [geleerden] leverde omtrent deze āyah over dat het was geopenbaard om aan te sporen tot het emigreren en het verlaten van de landen van ongeloof. De boodschap is hier gericht aan de gelovigen die verbleven in Makkah en andere Arabische landen, hen vertellend dat zij zich niet moeten alliëren met hun vaders en broeders, opdat zij niet mee worden gerekend met de inwoners van de landen van ongeloof.[215]

Ibn Hazm ﵀ zei:

فصحّ بهذا أن من لحق بدار الكفر والحرب مختارًا محاربًا لمن يليه من المسلمين، فهو بهذا الفعل مرتد له أحكام المرتد كلها، من وجوب القتل عليه متى قُدر عليه، ومن إباحة ماله، وانفساخ نكاحه وغير ذلك، لأن رسول الله صلى الله عليه وسلم لم يبرأ من مسلم

Dus het is correct gebaseerd op dit om te zeggen dat eenieder die er vrijwillig voor kiest om te leven in *dār al-Kufr* en *dār al-Ḥarb* en deelneemt in oorlog tegen de Muslimīn die nabij hem zijn, dat hij dan vanwege die daad een afvallige is. Al de regelgevingen van de afvallige zijn op hem toepasbaar, van de verplichting van het doden van hem wanneer de mogelijkheid zich voordoet, het confisqueren van zijn bezit, de ongeldigheid van zijn huwelijk, en andere zaken naast dat, want de boodschapper ﷺ dissocieerde zich niet van een Muslim.[216]

En ṣayg al-Islām Ibn Taymiyyah ﵀ zei als commentaar op de uitspraak van ʻAbdullāh Ibn ʻUmar ﵄: "Eenieder die zichzelf vestigt in hun landen, en hun

[215] Tafsīr al-Qurtubī, 9:23.

[216] Al-Muḥallā, v. 6, blz. 47.

feesten en nawruz [Perzisch nieuwjaar] viert, en hun imiteert totdat hij sterft, hij zal dan met hen opgewekt worden[217]".

وهذا يقتضي أنه جعله كافرًا بمشاركتهم في مجموع هذه الأمور أو جعل ذلك من الكبائر الموجبة للنار، وإن كان الأول ظاهر لفظه، فتكون المشاركة في بعض ذلك معصية

Dit impliceert dat hij hem als een ongelovige zag vanwege zijn participatie in al deze zaken met hen, of hij zag het als de grootste oorzaken voor het gaan naar het vuur. Alhoewel de eerste verklaring schijnbaarder is op basis van zijn woorden, maar het mee doen in een aantal van die zaken is een zonde.[218]

Het derde vraagstuk: De toestand van degenen die verblijven in *dār al-Kufr*.

Imām Ibn Ḥazm ﷺ zei:

وأما من فرَّ إلى أرض الحرب لظلم خافه، ولم يحارب المسلمين ولا أعانهم عليهم، ولم يجد في المسلمين من يجيره: فهذا لا شيء عليه، لأنه مضطر مكره، وقد ذكرنا أن الزهري محمد ابن مسلم بن شهاب كان عازمًا على أنه إن مات هشام بن عبد الملك لحق بأرض الروم، لأن الوليد بن يزيد كان نذر دمه إن قدر عليه، وهو كان الوالي بعد هشام، فمن كان هكذا فهو معذور. وكذلك من سكن بأرض الهند والسند والصين والترك والسودان والروم من المسلمين؛ فإن كان لا يقدر على الخروج من هنالك لثقل ظهر أو لقلة مال أو لضعف جسم أو لامتناع طريق فهو معذور. فإن كان هناك محاربًا للمسلمين معينًا للكفار بخدمة أو كتابة: فهو كافر. وإن كان إنما يقيم هنالك لدنيا يصيبها، وهو كالذمي لهم، وهو قادر على اللحاق بجمهرة المسلمين وأرضهم: فما يبعد عن الكفر، وما نرى له عذرًا، ونسأل الله العافية. وليس كذلك من سكن في طاعة أهل الكفر من الغالية ومن جرى مجراهم؛ لأن أرض مصر والقيروان وغيرهما، فالإسلام هو الظاهر، وولاتهم على كل ذلك لا يجاهرون بالبراءة من الإسلام، بل إلى الإسلام ينتمون، وإن كانوا في حقيقة أمرهم كفارًا. وأما من سكن في أرض القرامطة مختارًا: فكافر بلا شك لأنهم معلنون بالكفر وترك الإسلام، ونعوذ بالله من ذلك. وأما من سكن في بلد تظهر فيه بعض الأهواء المخرجة إلى الكفر: فهو ليس بكافر لأن اسم الإسلام هو الظاهر هنالك على كل حال من التوحيد والإقرار برسالة محمد صلى الله عليه وسلم والبراءة من كل دين غير الإسلام، وإقامة الصلاة وصيام رمضان، وسائر الشرائع التي هي الإسلام والإيمان، والحمد لله رب العالمين

Wat betreft eenieder die vlucht naar de landen van oorlog uit vrees voor onderdrukking, en geen oorlog voert tegen de Muslimīn, noch steunt hij [de ongelovigen] tegen hen, en hij kan niemand vinden van de Muslimīn die hem onderdak kan bieden, dan is er in dit geval niks tegen hem, omdat hij genoodzaakt

[217] As-Sunan al-Kubrā [al-Bayhaqī], 17352.
[218] Iqtiḍā' aś-Ṣirāt al-Mustaqīm, v. 1, blz. 515.

en gedwongen is. En wij hebben al reeds vermeld dat az-Zuhrī, Muḥammad Ibn Muslim Ibn Ṣihāb vastbesloten was om te vertrekken richting de landen van de Romeinen als Hiṣām Ibn ʿAbdil-Malik zou overlijden, omdat Walīd Ibn Yazīd had gezworen om zijn bloed te vergieten als hij hem te pakken zou krijgen, en hij zou de volgende leider worden na Hiṣām. Hierom, eenieder wiens situatie lijkt op deze wordt geëxcuseerd. Soortgelijk hieraan is degene, van de Muslimīn, die leven in de landen van India, Sindh [Pakistan], China, de Turken, Sudan en de Romeinen. Dus als hij niet in staat is om daaruit te vertrekken vanwege de last op zijn rug, of het gebrek aan geld, of de zwakheid van zijn lichaam, of vanwege dat hij verhinderd wordt in het weggaan, dan is hij geëxcuseerd. Waarlijk, als hij oorlog voert tegen de Muslimīn door het ondersteunen van de ongelovigen middels dienstverlening of schrijvend, dan is hij een ongelovige. En als hij daar slechts verblijft voor wereldse zaken, en dat hij als een *ḍimmī* is voor hun, en hij is in staat om te vertrekken naar de Muslimīn en hun land, dan staat hij niet ver weg van ongeloof, en wij zien geen excuus voor hem, en wij vragen Allāh voor welzijn. Dat is in tegenstelling tot degenen die leven onder de autoriteit van de mensen van ongeloof van onder de extremisten en andere die soortgelijk aan hun zijn, omdat in de landen van Egypte, Qayrawān en andere, is de Islām wat schijnbaar is. Hun leiders zijn ook zo, want zij tonen geen *barā'ah* tegen de Islām, integendeel, zij schrijven zich eraan toe, ook al zijn hun leiders in realiteit ongelovigen. Maar wat betreft degenen die vrijwillig verblijven in de landen van de Qarāmiṭah[219], dan is hij, zonder twijfel, een ongelovige, omdat zij verklaren hun ongeloof en het verlaten van de Islām, en wij zoeken toevlucht bij Allāh tegen dat. En wat betreft degene die verblijft in een land waar sommige begeerten manifest zijn die leiden naar ongeloof, dan is hij niet een ongelovige, omdat de naam van Islām zich daar op elke manier manifesteert, van tawḥīd, het accepteren van de boodschap van Muḥammad ﷺ, het afzweren van elke andere religie dan de Islām, het vestigen van het gebed, het vasten van de Ramaḍān, en elk andere wet wat [onderdeel van] de Islām en *īmān* is. En alle lof zij Allāh, de Heer der werelden.[220]

Moge Allāh de groet en de vrede sturen naar onze profeet Muḥammad, zijn familie, en zijn metgezellen.

[219] De Qarāmiṭah is een aftakking van de Ismāʿīli ṣīʿah sekte, die ook elementen van het Zoroastrisme in hun religie hebben opgenomen, zij staan het meest bekend voor hun rebelleren tegen de ʿAbbāsiyyah gilāfah, en het stelen van de zwarte steen en het uitmoorden van de pelgrims.
[220] Al-Muḥallā, v. 12, blz. 125.